VIEŢILE ANTERIOARE ALE SPIRITULUI

Autor: **NINA PETRE**

Volumul 7

Completări cu vieţi anterioare nepublicate

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2019

MĂRTURII DESPRE KARMĂ, DESTIN, REÎNCARNARE

Completări (II) la studiile de caz din volumele 1, 2, 3, 4

Metoda mea de cercetare a vieţilor anterioare se bazează pe clarviziune şi telepatie, verificate pe nenumărate spirite şi clienţi. Impactul trecutului spiritual asupra fiecărui om este incontestabil. Dacă fiecare individ şi-ar afla aspecte din vieţile sale anterioare, ar reuşi cu siguranţă să îşi organizeze viaţa actuală într-un mod mult mai agreabil. Prezentul nu ar mai deveni copleşitor prin problemele pe care le pune zilnic în faţa fiecăruia dintre noi.

NINA PETRE,
medium şi clarvăzătoare

Sunt prezentate vieţile antecesorilor spirituali (în ordine inversă cronologică, cu elemente istorice), precum şi reacţiile destinatarilor, unde este cazul.

Lista studiilor de caz (volumul 7):

Am publicat studiile vieţilor anterioare ale spiritelor unor persoane din România în volumele nr. 1 – 4. În volumul nr. 6 am completat seria în dreptul câtorva nume. **Episoadele spirituale în „completare” nu au fost publicate şi online**, unul din motive fiind că, la unele, lipsesc comentariile destinatarilor. În acest volum (nr. 7), încheiem succesiunea poveştilor de viaţă ale ultimelor nume (pseudonime) din serie. În felul acesta, definitivăm tabloul moştenirilor karmice şi personalităţii antecesorilor spirituali, pe cât posibil, pentru uzul celor care vor dori să analizeze evoluţia acestor spirite.

	VIEŢILE ANTERIOARE (completări II) numerotate invers cronologic					
Studii de caz	Vol. 1	Vol. 2	Vol. 3	Vol. 4	Vol. 6 compl.I	Vol.7 compl. II
AGATHA			1 – 2			3 – 11
ALEXANDRA				1 – 12	13 – 16	
ANCA-ELENA		1 – 8			9	
ANCA	1 – 3				4 – 17	
ANDREEA	1 – 2				3-12, 15, 16, 19	
CLARA	1	2 – 3				4 – 9
CLAUDINA			1 – 4		5	
DANIEL	1 – 4				5 – 6	
DORINA	1 – 3	4 – 10	11 – 24	25 – 27		28 – 37
MARIA			1 – 3			4 – 17
ELY	1 – 3				4 – 10	
ERIKA	1 – 4	5 – 12			13 – 16	
GIULIA	1 – 6				7 – 9	
ILINCA	1 – 2	3 – 12			13 – 16	
LIZA			1 – 7		8	
NICOLETA	1 – 2				3 – 11	
SABINA VISU			1		2, 3	
SIMONA	1 – 2					3 – 14
ZOE			1 – 7			8 – 13
Total episoade	58	54	57	48	65	57

AGATHA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Ivana Skradik (1888-1944)

2 ⭘ Teos Darilli (1712-1780)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

3 ⦿ Sarudha Nemede (1632-1681)

4 ⦿ Slava Ridova (1537-1590)

5 ⭘ Rudrig Ranetzki (1416-1479)

6 ⦿ Gorinem (1334-1386)

7 ⭘ Knud (1218-1259)

8 ⦿ Nokida (1052-1119)

9 ⭘ Xuan (901-955)

10 ⦿ Valeria (820-858)

11 ⭘ Thamir (706-761)

Episodul 3 - SARUDHA

Flamanda SARUDHA NEMEDE (1632-1681) s-a născut în localitatea Essen (situată astăzi în nordul Belgiei, aproape de graniţa cu Olanda.

Regiunea în care se afla orăşelul Essen la acea vreme se numea Flandra. Ea era situată între Marea Nordului, fluviul Schelde şi colinele din Artois. În epoca romană se numea Gallia Belgica şi era locuită de celţi. În secolul 5 a fost colonizată de franci. În secolul 9 a fost ridicată la rangul de marcă de la graniţă şi încredinţată conţilor de Flandra. Aceştia şi-au extins teritoriul, constituind Flandra imperială.

Înflorirea agriculturii şi a creşterii oilor, dezvoltarea industriei producătoare de lână au favorizat comunicarea cu alte ţări şi apariţia

unor centre comerciale de mare faimă. În secolul 15, Flandra a intrat sub influenţa ducatului de Burgundia, dar principalele oraşe comerciale şi-au păstrat o autonomie aproape completă administrativă şi politică. Reşedinţa conţilor Flandrei a fost, până în 1193, oraşul Lille, iar după aceea, oraşul Brugge (Bruges).

După moartea contesei Margareta de Male, survenită la 16 martie 1405, Flandra a rămas în stăpânirea ducilor Burgundiei. Burgundia (Bourgogne) era un stat feudal din vestul Europei care cuprindea între hotarele sale părţi din actualele state Franţa, Belgia, Olanda şi Luxemburg, fiind unul dintre cele mai puternice state ale vremii. În anul 1559, Burgundia a intrat în stăpânirea Franţei.

Vechiul teritoriu al Flandrei se află astăzi în componenţa Belgiei (Flandra Orientală şi Flandra Occidentală), a Franţei (departamentul Nord) şi a Olandei (partea de sud a provinciei Zeeland). Cuvântul „Flandra” înseamnă „pământ inundat”. În secolul 17, cel în care a trăit SARUDHA, Flandra se afla sub stăpânirea regilor Franţei.

Părinţii eroinei noastre, Krinorn (tatăl) şi Nardhe (mama), erau flamanzi. Fiind unicul copil, SARUDHA s-a bucurat de iubirea lor desăvârşită şi de toată grijă pe care i-o puteau acorda cei doi oameni simpli şi muncitori, greu încercaţi de viaţă. Soţii Nemede trăiau din comerţul cu cereale. Krinorn vindea grâu şi făină în micul depozit din grădina casei, iar Nardhe cocea pâine şi plăcinte, produse foarte apreciate de locuitorii oraşului.

SARUDHA, copil ascultător, a urmat clasele de şcoală primară, apoi şi-a început activitatea de gospodină alături de mama ei. Veniturile familiei au sporit datorită produselor de panificaţie realizate de Nardhe şi SARUDHA.

La 18 ani, gospodina SARUDHA, frumoasă şi harnică, l-a acceptat drept soţ pe negustorul de cereale Hans Draven. Cu 10 ani mai în vârstă decât soţia lui, el avea o bogată experienţă în privinţa femeilor. În peregrinările sale prin oraşele şi satele din regiune, tânărul avusese numeroase aventuri cu fete şi femei măritate. După căsătoria cu SARUDHA, a renunţat la aventurile amoroase, dar nu pentru multă vreme.

Sacii cu grâu şi făină aduşi de Hans din sate au sporit veniturile soţilor Nemede. Timp de 2 ani, până la naşterea primului copil, SARUDHA a continuat să muncească alături de mama ei. Aveau un cuptor nou pentru pâine şi plăcinte, iar bucătăria devenise mai încăpătoare, fiind amenajată într-o anexă a casei.

Apariţia micuţului Norman le-a adus multă bucurie părinţilor şi bunicilor din partea mamei. Părinţii lui Hans locuiau spre sud, în

orăşelul Brecht, şi veneau rar să îşi vadă fiul. Tot în Brecht locuia femeia pe care şi-ar fi dorit-o de noră. Lianne se cunoştea cu Hans din copilărie şi tot oraşul crezuse că tinerii se vor căsători. S-a întâmplat că Hans, cucerit de frumuseţea şi hărnicia SARUDHEI, să o aleagă pe ea drept viitoare soţie. Suferinţa Liannei a fost imensă. Încercând să se spânzure, mama ei a salvat-o în ultima clipă de viaţă. Neputând să îşi revină din crunta decepţie, Lianne a refuzat ulterior toţi bărbaţii care o ceruseră de nevastă.

După aflarea veştilor despre starea jalnică a fostei iubite, Hans şi-a reluat întâlnirile cu ea. A mutat-o pe Lianne într-o casă izolată, cumpărată special pentru ea. Din iubirile lor sporadice au rezultat trei copii, o fetiţă şi doi băieţi, ale căror vârste erau apropiate de cele ale băieţilor concepuţi cu SARUDHA.

Între timp, nevasta înşelată a mai născut un băieţel. Randorf a sosit în familie după 4 ani de la naşterea lui Norman. Hans, copleşit de grijă pentru cele două familii, călătorea mereu în căutare de cereale, expunându-se la mari pericole în zonele slab populate, unde hoţii loveau la drumul mare.

În anul 1677, SARUDHA împlinise 45 de ani. Norman avea 25, iar Randorf, 21. Întâmplător, Norman aflase despre cealaltă familie a tatălui discutând cu nişte chelfii într-o cârciumă din Brecht. Stupefiat, i-a cerut explicaţii lui Hans, după reîntoarcerea în Essen. Timp de o lună, a insistat cu întrebările, neprimind niciun răspuns. Într-un târziu, tatăl s-a destăinuit fiului, plângând de disperare. Avea cinci copii şi două neveste. Niciunul dintre copii nu era aşezat la casa lui prin căsătorie. Grija pentru viitorul tuturor îi provoca multe nopţi nedormite. De la Norman a aflat şi Randorf, băieţii luând decizia de a discuta cu mama lor.

Au făcut o şedinţă de familie, vorbind despre partea de moştenire ce i se cuvenea fiecăruia dintre cei cinci copii. Jignită până în adâncul sufletului, SARUDHA a refuzat să îşi viziteze rivala din Brecht şi nici nu a vrut să o primească la ea în casă. Băieţii ei şi-au vizitat cealaltă familie, păstrând după aceea legătura cu fraţii din Brecht.

Pentru a-şi domoli ruşinea şi amarul vieţii, SARUDHA s-a dedat băuturii. După începutul cu vinuri, a ajuns la alcool tare. La 49 de ani, ficatul cuprins de ciroză i-a provocat obştescul sfârşit. După un an de la moartea ei, cele două familii s-au reunit prin grija lui Hans, care i-a adus pe cei din Brecht alături de el, în Essen.

Nina Petre,
7 ianuarie 2015

Episodul 4 - SLAVA

SLAVA RIDOVA (1537-1590) s-a născut în oraşul Kiev, aflat astăzi pe teritoriul Ucrainei. Tatăl ei, moşierul Vitali Ridov, era un nobil foarte bogat, posesor al unei moşii vaste în afara oraşului. Nevasta lui, Rialka, i-a dăruit două fete. SLAVA era cu 3 ani mai mare decât sora ei, Roxana.

La data naşterii SLAVEI, Kievul se afla în posesia prinţului lituanian Olgerd. Vitali a locuit cu familia lui în Kiev până în anul 1546. Spre sfârşitul acelui an, a străbătut zăpezile într-un convoi de sănii încărcate cu bagaje. Era aşteptat la Moscova de fratele său, Feodor, boier de frunte la curtea marelui cneaz Ivan IV Vasilievici cel Groaznic (1533-1584).

Marele cneaz din Moscova se pregătea să devină ţar, ceea ce a şi făcut la data de 16 ianuarie 1547. În prima perioadă a domniei sale, ţarul Ivan IV cel Groaznic a avut grijă să adune în anturajul său boieri care îi jurau credinţă şi supunere până la moarte. Feodor Ridov, unchiul SLAVEI, fratele lui Vitali, reuşise să îi câştige încrederea şi simpatia capriciosului despot. Ţarul le ceruse oamenilor săi de bună credinţă să îşi cheme rudele bogate, posesoare de terenuri vaste, la curtea sa, promiţându-le noilor veniţi moşii în zona Moscovei în schimbul vechilor moşii, ce urmau să intre în posesia Curţii Imperiale. Pentru eforturile lor deosebite, cei care se încumetau la o astfel de aventură periculoasă primeau noi titluri nobiliare şi diverse favoruri din partea Cancelariei ţarului. Unul dintre aceşti aventurieri a fost şi tatăl SLAVEI.

Ajunşi în Moscova, noii veniţi au fost adăpostiţi în vila somptuoasă a boierului Feodor. În zilele următoare, Vitali a fost chemat în faţa lui Ivan cel Groaznic, unde a fost pus în drepturile sale de mare boier. Moşia primită în locul celei din regiunea Kievului era într-o zonă de câmpie mlăştinoasă, departe de Moscova, dar cuprindea şi o pădure sălbatică, bună pentru vânătoare.

SLAVA împlinise 9 ani când a ajuns în casa unchiului din Moscova. Oraşul se dezvoltase mult prin grija ţarului Ivan cel Groaznic, acesta fiind interesat să încurajeze traficul caravanelor care soseau din Orient şi din zona fluviului Volga.

SLAVA şi sora ei au învăţat până la 18 ani în şcoli moscovite care primeau numai fete din înalta societate. Abia îşi terminase studiile din pension, când părinţii i-au dat-o de nevastă boierului Igor Sardikov, considerat drept o partidă strălucită pentru căsătorie.

La 32 de ani, Igor era foarte bogat, având o carieră militară datorită căreia ţarul îl răsplătise cu mari suprafeţe din stepă şi importante sume de bani. El făcea parte din tânăra generaţie de boieri-militari devotaţi lui Ivan cel Groaznic, pregătiţi oricând să reprime cu bestialitate revoltele

ţăranilor crunt exploataţi şi ale boierilor care nu dovedeau o supunere absolută în faţa voinţei ţarului. Dările obligatorii către Cancelaria ţarului deveneau, an de an, din ce în ce mai mari. Dacă recoltele de cereale erau slabe, boierii rămâneau datori la plata impozitelor, suportând numeroase persecuţii. Unii dintre ei erau ucişi pentru nesupunere, alţii ajungeau săraci lipiţi pământului, ca şi ţăranii iobagi. La căsătoria lui Igor cu SLAVA, în anul 1555, domnia lui Ivan cel Groaznic se afla în perioada sa de apogeu.

Igor Sardikov se putea considera un om norocos, după suferinţele îndurate prin moartea primei soţii. Trecuse anul de doliu, iar Igor avea nevoie de o nouă mamă pentru micuţii săi rămaşi orfani. Saviana, mama copiilor, murise la naştere, iar pruncul nu supravieţuise nici el. Văzând-o pe SLAVA, fetiţa de 3 ani (Rusalka) şi băieţelul de 5 ani (Ghenadi) au considerat-o drept o musafiră, neînţelegând de ce era nevoie să îi spună „mama”. S-au înţeles până la urmă cu ajutorul tatălui, numind-o, simplu, SLAVA.

Aceasta, având doar 18 ani, şi-a luat în serios îndatoririle de mamă, prietenă, soţie şi stăpână a uriaşei case din Moscova. Igor lipsea mult, fiind trimis în misiuni de luptă, supraveghere şi pedeapsă, mereu la dispoziţia oamenilor ţarului. Ordinele trebuiau îndeplinite necondiţionat, altfel risca să ajungă în faţa călăului.

SLAVA i-a dăruit un singur copilaş, pe Serghei, băieţel frumos, voinic şi simpatic, semănând bine cu tatăl său. Sora şi fratele, mai în vârstă decât el, i-au fost buni prieteni şi protectori la nevoie. Dacă Igor se enerva din cauza poznelor lui Serghei, Rusalka şi Ghenadi îi săreau în ajutor pentru a-l scăpa de bătaie.

Ţarul Ivan cel Groaznic a domnit până în 1584. Noul ţar, Fedor I Ivanovici, fiind minor în primii ani de domnie, nu se pricepea să conducă ţara. Consiliul de regenţă, compus din cinci boieri, începuse se alunge slujbaşii de încredere ai vechiului ţar, pe unii executându-i pentru tot felul de culpe reale sau inventate. Îngrozit, Igor Sardikov şi-a părăsit familia, fugind într-o noapte din vara anului 1585 spre o direcţie necunoscută. Doar SLAVA ştia că bărbatul ei se îndrepta spre pădurea îndepărtată de la marginea estică a uneia dintre moşiile sale. Acolo nu l-au căutat oamenii noului ţar, fiindcă era o zonă lovită de triburile asiatice.

La 48 de ani, SLAVA a rămas fără bărbat, bucurându-se doar de copii şi nepoţi, fiind expulzată din Moscova. I se confiscase aproape toată averea. Nu mai avea casa din Moscova şi nici vastele terenuri agricole din stepă. I se îngăduise păstrarea unei bucăţi de moşie la aproape 100 km distanţă de Moscova, unde avea o casă modestă şi bătrână, care necesita

reparaţii. Serghei împlinise 18 ani şi încă mai studia la liceul militar din capitală. Rusalka şi Ghenadi, trecuţi de 30 de ani, locuiau la ţară pe moşiile primite de la Igor, ele nefiind confiscate de slujbaşii ţarului.

Ultimii 5 ani din viaţă i-au fost SLAVEI un prilej de a reflecta la soarta ei ciudată şi zbuciumată, întrebându-se mereu cu ce greşise faţă de Dumnezeu ca să aibă parte de atâtea suferinţe. Fusese smulsă din tihna de la Kiev şi adusă în zgomotoasa şi austera capitală. Căsătoria cu Igor însemnase debutul unor lungi ani de nelinişte, spaime, griji pentru viaţa lui. Fuga lui Igor din capitală echivala cu o moarte nedreaptă şi timpurie. La 62 de ani, în prag de bătrâneţe, Igor luase calea exilului, dorind astfel să protesteze faţă de epurările începute în rândul armatei şi al nobilimii moscovite.

SLAVA s-a stins din viaţă la doar 53 de ani, în 1590, grav bolnavă de inimă şi ficat. La câteva luni după ce şi-a înhumat iubita mamă, ofiţerului Serghei Sardikov i-a fost dat să poposească în pădurea îndepărtată care îi ascunsese bietul tată. Lângă o colibă mizeră, a găsit o cruce de lemn pe care scria numele lui Igor şi data decesului. Sărmanul se stinsese de frig şi disperare cu doar câteva săptămâni înaintea sosirii fiului său. Pădurarul, bun prieten cu Igor, îl îngropase şi îi pusese crucea lângă mormânt. I-a povestit lui Serghei despre singurătatea bătrânului şi tristeţea lui fără leac. Dorul de familie îi scurtase zilele. Crezând că soţia şi copiii vor suferi persecuţii din cauza lui, renunţase la revenirea alături de ei.

Nina Petre,
24 februarie 2015

COMENTARIUL DOAMNEI ZOE, MAMA AGATHEI

„Mulţumesc încă o dată pentru bunăvoinţa şi dedicaţia cu care alcătuiţi aceste studii! Îmi dau seama de efortul depus şi sunt recunoscătoare că vă am în viaţa mea. A avea acces la aceste taine ale Universului este ceva măreţ. Sper să evoluez şi eu cât mai mult, poate într-o altă viaţă voi putea să îi îndrum şi eu pe alţii în căutarea sinelui.

Referitor la Slava: M-a durut sufletul văzând prin ce a trecut. Se pare că şi de aici Agatha a rămas cu spaimele şi tresăririle la orice zgomot mai puternic.Mai are şi dorinţa de a fii bogată şi chiar îmi spune că, în visele ei, este bogată (oare şi asta să fie o reminiscenţă a opulenţei vieţii trecute?). A mai rămas şi cu o naturaleţe în a porunci una şi alta. M-am bucurat totuşi că nu a făcut rău nimănui. Această bunătate şi bun simţ le are şi acum la vârsta ei de 7 ani. Are o gândire matură faţă de alţi copii şi îi place să mă întrebe mereu câte ceva. Îmi creşte inima de plăcere şi sunt

în al nouălea cer când mă laudă că are o mamă foarte deşteaptă, care are răspuns la toate. Este mereu dornică de îmbrăţişări şi se cuibăreşte în braţele mele, unde se simte apărată.

Viaţa în Rusia lui Ivan cel Groaznic cred că fost „groaznică”. Totul era aşa de primitiv, reacţiile oamenilor erau nestăpânite, animalice, violente. Lipsa educaţiei, a cunoaşterii ţineau marea majoritate a populaţiei în îndobitocire. Bine că eu nu am avut parte de ea. Nu îmi place deloc limba rusă. O să încerc să văd cum reacţionează Agatha la ea când o să-i spun câteva cuvinte.

Văzând prin ce a trecut, voi încerca să o deprind cu o viaţă independentă, să stea singură pe picioarele ei şi să nu depindă de nimeni. Să nu se încreadă în oricine şi să cerceteze totul înainte de a lua o hotărâre. Să înveţe şi să aibă putere să treacă peste greutăţi şi temeri. Să nu se lase pradă viciilor ce îi vor face viaţa mai uşoară (în aparenţă). Sper să pot realiza ceva.”

25 februarie 2015

Episodul 5 - RUDRIG

Austriacul RUDRIG RANETZKI (1416-1479) s-a născut în oraşul Viena. Părinţii lui, Heinrich şi Annora, aveau doi băieţi. RUDRIG era cu 7 ani mai în vârstă decât fratele său, Randolf.

Notarul Heinrich, descendent al unui neam de nobili vienezi, câştiga bine din întocmirea numeroaselor acte, iar funcţia de consilier municipal îi aducea mult respect din partea populaţiei. Annora, femeie bine educată de părinţi şi guvernantele aduse în casă, le-a oferit celor doi copii şansa de a deveni membri onorabili ai societăţii înalte a oraşului. Profesorii sosiţi pentru a-i învăţa carte şi a le dezvolta condiţia fizică i-au ajutat să devină adolescenţi stilaţi, curajoşi, animaţi de puternicul sentiment al iubirii de ţară.

RUDRIG şi-a urmat studiile medii cu profil militar între 16 şi 19 ani. La 20 de ani, a avut norocul de a fi înrolat cu rang de cavaler în corpul de armată al unui senior bogat, care l-a retribuit foarte bine timp de 12 ani. La 32 de ani, după căsătoria cu frumoasa Annelise Hanner, a renunţat la viaţa de militar, dedicându-se administrării vastei moşii cumpărate din câştigurile obţinute în ultimii ani.

Annelise avea 17 ani când a ajuns soţia cavalerului RUDRIG. Descendentă a unei familii de nobili, Annelise devenise o fată extrem de sensibilă, datorită influenţei educative a fostelor guvernante. Auzise

multe lucruri plăcute şi mai puţin plăcute despre viaţa aventuroasă a cavalerilor, dar şi despre cruzimea dovedită de ei în luptele la care participau. Sub influenţa binefăcătoare a soţiei, RUDRIG s-a retras din viaţa militară.

Moşia lui şi cea primită de Annelise ca zestre de la părinţi aflându-se la mare distanţă una de cealaltă, aveau nevoie de supraveghere şi o bună exploatare a resurselor naturale. Cu ajutorul notarului Heinrich, tatăl său, RUDRIG a vândut convenabil cele două moşii, banii obţinuţi fiind folosiţi la cumpărarea unei zone mari într-o suburbie rurală a oraşului Viena.

Cucerită de regele german Rudolf I în anul 1282, Viena a devenit în anul următor reşedinţa oficială a reprezentanţilor dinastiei de Habsburg. În 1439, când eroul nostru avea 23 de ani, oraşul a primit calitatea de centru politico-administrativ al posesiunilor habsburgice. Locuitorii Vienei se aflau sub autoritatea oligarhiei care guverna oraşul. Consilierii municipali, învestiţi cu atribuţii administrative şi judecătoreşti, proveneau din rândul negustorilor, al proprietarilor funciari (cum era şi tatăl lui RUDRIG) şi deţineau cu toţii numeroase clădiri, constituind adevărate dinastii.

Devenit mare proprietar funciar, cavalerul RUDRIG s-a trezit în faţa unor probleme despre care nu ştiuse mare lucru înaintea plecării din armată. Mâna de lucru la ţară devenise din ce în ce mai puţin numeroasă şi mai scumpă după epidemia de ciumă din anul 1348. Seniorii feudali aveau o preocupare permanentă în a-şi proteja arendaşii pentru a nu rămâne fără ei. Surplusul producţiei agricole putea fi orientat către piaţă. În mod normal, RUDRIG s-a apucat şi de comerţ, valorificandu-şi produsele de pe moşie. Vânzarea lemnelor, a pieilor şi blănurilor de animale, toate provenind din vasta pădure aflată în proprietatea lui, i-au sporit averea, fiul său, Kristof, având ce să moştenească.

Spre norocul întregii familii, Viena era amplasată în circuitul comerţului internaţional, datorită căii sale fluviale, Dunărea. Oraşul exporta produse textile în Europa Occidentală şi importa la schimb mirodenii din Orientul Mijlociu. După 1420, Viena a dobândit un loc de frunte în comerţul cu Ungaria, exportând produse manufacturiere (ţesături şi produse de fierărie) şi importând animale (în special bovine), la care se adăugau valoroasele vinuri ungureşti.

Unicul copil al soţilor RUDRIG şi Annelise, Kristof, sosise în familie în anul 1451, când mama lui avea 20 de ani. Spre deosebire de RUDRIG, băiatul s-a simţit atras mai mult de comerţ decât de militărie. Stagiul său de cavaler în armata unui senior a fost mai scurt decât al tatălui. I-au fost

suficienţi 5 ani de lupte ca să se lase învins de repulsia simţită la fiecare bătălie.

Nici lui RUDRIG nu îi plăcuse să rănească, să ucidă, să prade şi să violeze, dar pusese datoria faţă de stăpân înaintea omeniei din sufletul său. După căsătoria cu Annelise, femeia-înger pe care şi-o luase alături, a înţeles că orice crimă se va plăti, mai devreme sau mai târziu.

Cât timp s-a aflat în viaţă, nobilul RUDRIG nu s-a simţit pedepsit de soartă pentru ceea ce făcuse în cei 12 ani de activitate militară. Mai mult chiar, fiul său i-a stat aproape, ajutându-l în nenumăratele treburi de la moşie, la care se adăuga şi comerţul cu produsele obţinute la ţară. Scadenţa i-a sosit lui RUDRIG la scurtă vreme după ce împlinise 63 de ani. Se afla în pădurea lui cu tăietorii de lemne, supraveghindu-le munca. Lemnul devenise deosebit de valoros, cheresteaua fiind bine apreciată chiar şi la export. Din neatenţia tăietorilor sau din cauza ghinionului, un brad a căzut pe direcţia unde se afla RUDRIG, el neobservându-l, fiindcă se uita în altă parte. Până să strige muncitorii şi să se întoarcă RUDRIG, trunchiul masiv şi greu s-a prăbuşit peste el. Omul a zăcut în dureri cumplite până seara, când cineva din înaltul Cerului s-a îndurat de el, chemându-i sufletul spre alte lumi.

Nina Petre,
25 martie 2015

COMENTARIUL DOAMNEI ZOE, MAMA AGATHEI

„Observ că acest spirit a preferat cam aceeaşi zonă a Europei pentru încarnare şi o poziţie socială înaltă. Din această existenţă cred că i-a rămas Agathei o frică de durere nemaipomenită: se zbârleşte numai la ideea că ceva ar putea să o doară. Fapte rele a făcut doar din cauza vieţii de soldat şi le-a plătit, zic eu, prin acea moarte chinuită.

27 martie 2015

Episodul 6 - GORINEM

GORINEM (1334-1386), amerindiancă de etnie diaguită, făcea parte dintr-un trib aflat într-o zonă submontană ce poate fi identificată astăzi spre sud de oraşul Santiago, una dintre capitalele statului Chile.

Părinţii lui GORINEM erau şi ei indieni diaguiţi. Yamandu (tatăl) şi Kauane (mama) au avut trei copii. GORINEM era cel mai mic dintre ei. Cei doi fraţi au decedat la un an, respectiv la 2 ani de la naştere, fiind

grav bolnavi, suferind de boli necunoscute vraciului din trib. Când avea 6 ani, GORINEM le-a spus părinţilor numele duhurilor rele care îi uciseseră fraţii. Vraciul nu cunoştea acele duhuri şi nu le-a putut scoate din trupurile micuţilor.

Diaguiţii din zonele montane şi cele submontane se aflau pe o treaptă de cultură superioară celor care locuiau la ţărmul Oceanului Paficic. Ei practicau olăritul cu decoraţii modelate sau pictate, se pricepeau la prelucrarea bronzului, creşteau animale (lama, alpaca şi guanaco) pentru lână şi carne. Femeile confecţionau ţesături frumos colorate. De la femeile diaguite s-a transmis peste veacuri pelerina de lână numită poncho. Bărbaţii diaguiţi se ocupau şi cu extragerea metalelor din sol. Locuitorii satului în care locuia GORINEM creşteau o turmă de lama, animalele fiind de mare folos în viaţa lor.

GORINEM, copilul-minune al satului, presimţea apropierea cutremurelor de cum învăţase să rostească două-trei cuvinte. Ţipa îngrozitor, se tăvălea pe jos, iar când începea să se cutremure pământul, rămânea fără cunoştinţă. Cutremurele apărând de câteva ori pe an, mai slabe sau mai intense, toţi locuitorii satului îşi luau măsuri de salvare corespunzătoare comportării sărmanei GORINEM. Dacă fetiţa nu leşina, însemna că puteau rămâne pe loc, fără a se expune unor pericole de moarte.

GORINEM avea 10 ani, când s-a manifestat cu vehemenţă înaintea unui mare cutremur. Văzând că fetiţa zăcea ca moartă de mai multe ore, căpetenia satului le-a poruncit tuturor să fugă spre sud, la o distanţă cât mai mare. Nu a trecut o zi de la plecare, când pământul s-a scuturat cu violenţă. În locul vechiului sat a rămas o uriaşă prăpastie. Au trecut multe săptămâni până când fugarii s-au aşezat într-o zonă de pădure, unde şi-au reconstruit casele, iar viaţa a reintrat în normal. Baza alimentaţiei provenea din vânătoare şi din recoltarea unor plante comestibile.

GORINEM, ale cărei simţuri neobişnuite au continuat să se dezvolte, începuse să împartă oamenii în buni şi răi, alertându-şi părinţii când la marginea satului soseau negustori porniţi pe profituri necuvenite. GORINEM, întotdeauna prezentă la schimburile de produse, vocifera revoltată când localnicilor li se ofereau mărfuri de proastă calitate.

La 16 ani, a fost luată în căsătorie de gospodarul Ollin, un tânăr de 19 ani, care o iubea de când era mică. Au avut împreună doi băieţi. Pe Matlal, mama lui l-a născut la 17 ani, iar pe Xipil, la 20 de ani. Părinţii lui Ollin, Cualli (tatăl) şi Xoco (mama), îşi iubeau enorm cei doi nepoţi.

GORINEM a trăit doar 52 de ani, reuşind să îşi vadă fiii aşezaţi lângă familiile lor. Matlal se căsătorise la 18 ani cu Tepin, fata având doar 13 ani. Au avut trei băieţi: Ohti, Yaoti şi Zolin.

Xipil a plecat la ţărmul oceanului, unde s-a căsătorit cu Atli, o fată de 16 ani. Ocupându-se cu negustoria, a reuşit să îşi întreţină familia. A avut împreună cu Atli o fată, Pati, şi un băiat, Tohti.

Moartea i s-a tras lui GORINEM în vara anului 1386, după ce bărbatul ei, Ollin, a fost ucis la o vânătoare. Animalul rănit s-a repezit asupra lui şi l-a sfâşiat. După ce trupul neînsufleţit al soţului ei a fost aruncat în peştera morţilor, femeia s-a aruncat după el, zdrobindu-se de bolovanii din adâncul pământului.

Spre deosebire de GORINEM, Agatha este un copil normal în comportament, echilibrat în gândire, fără a recurge la vorbe sau gesturi şocante pentru cei din jur. Dacă îi vor apărea viziuni sau vise prevestitoare, să nu permiţi nimănui să o certe sau să o ironizeze. Cel mai bun lucru ar fi să îţi mărturisească numai ţie ce presimte, iar tu să o ajuţi să nu se sperie de percepţiile ei. Ar fi bine ca, pe măsură ce se maturizează în gândire, Agatha să se informeze din diverse cărţi de vise cum să îşi interpreteze propriile viziuni nocturne. În privinţa cutremurelor, dacă presimte ceva, să o iei în serios, fiindcă altfel riscă să se închidă în sine, din cauza neînţelegerii celor din jur.

Nina Petre,
7 august 2018

COMENTARIUL DOAMNEI ZOE, MAMA AGATHEI

„Cred că din această viaţă a ajuns la Agatha curajul de a se opune şi de a spune ce gândeşte. Deocamdată nu am observat la ea semne că ar putea să aibă capacităţi prevestitoare. O să urmăresc mai cu atenţie lucrul acesta.”

15 august 2018

Episodul 7 - KNUD

Suedezul KNUD STURE (1218-1259) s-a născut în localitatea Ystad, situată în sudul Suediei, port la Marea Baltică.

Tatăl său, Arvid, muncea ca marinar pe corăbii care transportau mărfuri între Suedia şi Finlanda. Mama lui KNUD, numită Gudrun, îl născuse numai pe el.

Statul unificat suedez a luat fiinţă în secolul 11. În secolele 12 şi 13, Suedia a cucerit Finlanda. Acea ţară a făcut parte ca mare ducat din Regatul suedez. Creştinismul, propagat de misionari veniţi din Germania, s-a răspândit în secolul 9.

KNUD nu a învăţat carte, fiind nevoit să îşi ajute mama în gospodărie. Arvid sosea rar din drumurile lui comerciale. La 16 ani, KNUD a plecat cu tatăl său în prima călătorie navală. Au urmat câteva sosiri în porturi finlandeze pentru schimb de mărfuri.

Finlanda l-a fascinat pe tânărul suedez. La 19 ani, s-a căsătorit cu o fată din localitatea portuară Kotka, situată în sudul Finlandei. Fericita lui soţie se numea Vuokko Mantere şi avea 17 ani. Părinţii ei, Eino (tatăl) şi Paivi (mama), erau negustori de haine.

KNUD şi Vuokko au avut doi băieţi. Pe Kaarlo, mama lui l-a născut la 20 de ani, iar pe Kustaa, la 23 de ani. După naşterea lui Kaarlo, bunicii din Suedia s-au mutat definitiv în Kotka, nemaiputând suporta dorul de fiul lor.

Kaarlo, pasionat de arme, a învăţat meseria de fierar-armurier. Căsătorit la 20 de ani cu Tahti, o fată de 16 ani, a avut împreună cu ea trei fiice: Ilta, Hella şi Sohvi.

Kustaa, fiul cel mic, a ajuns negustor de băuturi. S-a căsătorit la 22 de ani cu Eevi, o fată de 17 ani. Au avut doi băieţi: Aimo şi Martti.

KNUD şi-a continuat comerţul pe mare până la 41 de ani, când a încetat din viaţă, nu pe apă, ci pe uscat, aproape de casa lui din Finlanda. Într-o seară, se întorcea de la cârciuma fiului său, Kustaa, când s-a reprezit la el un câine turbat, care l-a muşcat de piciorul drept. Cu toate îngrijirile soţiei şi ale unui medic din localitate, rana nu i s-a vindecat, iar el a murit de boala turbării.

De la KNUD i s-au transmis Agathei pe cale karmică: buna intuiţie, curajul de a trăi în vremuri grele, puterea de a presimţi apropierea unor pericole. KNUD, foarte bun înotător, a scăpat cu viaţă din două naufragii. Ar fi bine ca Agatha să urmeze cursuri de înot pentru a se descurca la mare, când valurile vor deveni periculoase.

Nina Petre
11 septembrie 2018

COMENTARIUL DOAMNEI ZOE, MAMA AGATHEI

„Acum ştiu de unde vine frica Agathei faţă de câini. De mică se ascundea după noi când vedea vreun căţel cât de mic şi nu vroia în ruptul capului să se apropie de el. Şi acum se uită în spate să nu fie urmărită de ei pe stradă. Şi totuşi, mă bate la cap să îi iau căţel, să-i fie prieten.

Am stăruit să înveţe să înoate, chiar dacă la început îi era frică şi nu vroia să intre în bazin. Acum e ca un peştişor.”

10 octombrie 2018

Episodul 8 - NOKIDA

Eroina povestirii este NOKIDA (1052-1119), născută în localitatea Cagliari, situată în sudul insulei Sardinia, în vecinătatea Mării Mediterane.

În anul 1022, ieşind de sub dominaţia arabă, Sardinia a fost divizată în patru entităţi administrative guvernate prin autoritatea suverană a unor judecători: Cagliari, Arborea, Logudoro şi Gallura. A început pătrunderea în insulă a comercianţilor din Pisa şi Genova. În anul 1087, după un conflict puternic între Genova şi Pisa, insula Sardinia a fost cedată oraşului Pisa. Oraş important al provinciei Toscana, Pisa ajunsese în secolul 11 capitala unei republici maritime înfloritoare, extinzându-şi dominaţia asupra întregii Mediterane vestice.

Negustorul de mirodenii Bissente din Cagliari, căsătorit cu doamna Bonaria, avusese patru copii. Cei trei băieţi muriseră la scurtă vreme după naştere. Fata, NOKIDA, a supravieţuit. Inteligentă şi dornică de cultură, NOKIDA a învăţat limba latină împreună cu mama Bonaria. Îi plăcea să citească jurnale de călătorie şi cărţi cu reţete de tratament pentru diverse boli.

La 14 ani, a fost angajată în calitate de cameristă la doamna Grassia, soţia unui comandant de corabie comercială, originar din Pisa. Cei doi soţi aveau trei băieţi mici cărora le plăcea să se joace cu NOKIDA.

La 16 ani, fata a fost trecută pe postul de ajutor al bătrânei bucătărese a familiei. Tot ea servea mâncarea la masa stăpânilor.

Avea 17 ani, când a văzut-o, sosind într-o vizită, negustorul de ţesături Festus din Pisa. Tânărul era cu 6 ani mai în vârstă decât NOKIDA şi a negociat repede căsătoria. După nunta grăbită, Festus şi-a dus mireasa în casa părinţilor lui din Pisa. Rufinus, comandant de navă militară, şi soţia lui, Liviana, şi-au întâmpinat nora cu politeţe şi respect. Îl aveau numai pe Festus şi doreau ca totul să fie bine în viaţa lui. Mereu plecat cu treburile negustoreşti, Festus şi-a încredinţat nevasta părinţilor şi rudelor lui.

La 19 ani, NOKIDA a născut-o pe Flaviana, iar la 22 de ani, i-a dat viaţa lui Sabinus. Pe Flaviana au măritat-o la 16 ani cu bijutierul Avitus,

un tânăr de 23 ani. Au avut doi copii. Fata se numea Tacita, iar băiatul, Cassian.

Sabinus a devenit negustor naval. S-a căsătorit la 25 de ani cu Drusa, o fată de 18 ani. Ea a născut două fetiţe: Floriana şi Septima.

Festus, soţul NOKIDEI, a murit la 72 de ani, din cauza unei crize de hipertensiune provocate de consumul mare de alcool. În anul următor, 1119, NOKIDA l-a urmat în mormânt, grav bolnavă cu inima şi ficatul.

NOKIDA a învăţat să fie o foarte bună gospodină şi, mai ales, bucătăreasă. Şi Agatha vrea să gătească mâncăruri bune. Dacă îşi va menţine şi mai târziu pasiunea pentru gastronomie, fata va putea urma o facultate de industrie alimentară sau să îşi aleagă joburi în domeniul alimentaţiei publice.

Nina Petre
14 octombrie 2018

Episodul 9 - XUAN

Eroul povestirii este vietnamezul XUAN (901-955). El s-a născut în localitatea denumită astăzi Vinh, port la Marea Chinei de Sud, situată pe ţărmul estic al Vietnamului.

În timpul domniei împăratului chinez Wu Di, Vietnamul a fost cucerit şi inclus, pentru un mileniu, ca provincie în Imperiul Chinez. Chineza a devenit limba oficială folosită în administraţie şi cultură. În secolul 5 s-a răspândit religia budistă.

Statul independent, cu prima dinastie vietnameză, s-a desprins în anul 939 de sub autoritatea chineză. În acel an, s-a încheiat sub conducerea lui Ngo Quyen, eliberarea ţării de sub dominaţia străină. A fost întemeiată dinastia Ngo, ai cărei primi reprezentanţi au fost: Ngo Quyen Vuong (939-944); Duong Tam Kha (945-951); Ngo Xuong Ngap (951-954); Ngo Xuong Van (954-965).

Hien, tatăl lui XUAN, era meşteşugar. Omul ştia să facă podoabe din bambus, rogojini, evantaie şi împletea pălării şi încălţăminte din paie de orez. Nevasta lui, Twan, ţesea pânza şi făcea haine din ea. Twan născuse trei fete şi doi băieţi. Au decedat la vârste mici, din cauza unor boli grave, cele trei fete şi unul dintre băieţi. A supravieţuit numai XUAN.

Fără să aibă ştiinţă de carte, bazându-se doar pe mintea lui ageră, băiatul a învăţat meşteşugurile tatălui său şi a plecat la 16 ani să facă schimb de mărfuri cu negustorii de pe insula Hainan.

La 18 ani, şi-a adus ca viitoare nevastă o chinezoaică din Hainan. Kim avea 15 ani şi provenea dintr-o familie săracă. Părinţii ei, Dinh (tatăl) şi Tien (mama), au rămas acasă, având de crescut încă patru copii.

Kim şi-a ajutat mult socrii în meseriile lor, contribuind astfel la prosperitatea familiei, care nu a întârziat să se mărească. La 17 ani, a născut prima fetiţă, pe Thuy. A urmat băiatul, Quan, după 3 ani. Au mai trecut 4 ani până la sosirea celei de-a doua fetiţe, Hang.

Pentru a avea cu ce să îşi întreţină familia, XUAN a învăţat să confecţioneze podoabe din bronz inoxidabil cu adaos de aur şi argint şi obiecte din lemn acoperite cu lac. Cel puţin o dată pe lună, XUAN pleca în alte porturi ale ţării pentru a-şi vinde produsele.

Copiii au crescut mari, ajungând fiecare la casa lui. Fata cea mare, Thuy, s-a măritat la 15 ani cu negustorul Nhung, un tânăr de 21 de ani. Au avut trei fete: Ngoc, Diep şi Ha.

A doua fată, Hang, s-a căsătorit la 16 ani cu fierarul Hao, bărbat de 23 de ani. Au avut doi băieţi: Bao şi Dat.

Quan a ajuns marinar, ocupându-se cu comerţul în zona Mării Chinei de Sud. S-a căsătorit la 26 de ani cu chinezoaica Lien, o fată de 17 ani. Au avut două fiice: Thu şi Hoa.

XUAN tocmai împlinise 50 de ani, când s-a înţepat în talpa dreaptă cu un obiect ascuţit. Rana i s-a infectat, iar ca să nu îşi piardă întregul picior, un vraci i-a tăiat talpa. Din cauza durerilor ulterioare, trupeşti şi sufleteşti, sărmanul XUAN s-a apucat de băutură, consumând rachiu tare în fiecare zi.

Avea 54 de ani în 955, când s-a intoxicat cu peşte alterat. Carnea stătuse prea mult la soare. Deja suferind de stomac, nici rachiul nu i-a salvat viaţa. A murit după câteva ore de chinuri, închizând ochii spre ziuă, pe o căldură toridă.

Nina Petre
16 decembrie 2018

Episodul 10 - VALERIA

Eroina povestirii este VALERIA MONTALDO (820-858), născută în oraşul Roma.

În secolele 5 şi 6, Roma ajunsese în stadiul cel mai de jos al decadenţei, fiind pe punctul de a fi părăsită de locuitorii săi. Odată cu pontificatul papei Grigore cel Mare (590-604) şi, mai ales, în secolul 8, au început să apară semne de redresare. Începând cu Evul Mediu, Roma

a fost sediul papalităţii şi capitala creştinătăţii. Consacrarea simbolică în acest rol a primit-o în Crăciunul din anul 800, prin încoronarea ca împărat a lui Carol cel Mare de către papa Leon III. Afluxul de pelerini din întreaga Europă a favorizat redresarea oraşului. În Roma, puterea a fost acaparată multă vreme de familii nobile, capabile să influenţeze chiar şi alegerea papilor.

Giuliano Montaldo, tatăl VALERIEI, muncea ca marinar pe corăbii genoveze. Nevasta lui, Angelina, dăduse viaţă la doi copii. VALERIA era cu 5 ani mai mare decât fratele ei, Umberto. Copiii lui Giuliano au învăţat să scrie şi să citească în limba latină împreună cu mama lor, Angelina.

Mare admirator al militarilor, fără să fie pasionat de lupte, Umberto a învăţat meseria de fierar-armurier. S-a căsătorit la 24 de ani cu Bianca, o fată de 17 ani. Au avut doi băieţi: Fabiano şi Cesario.

VALERIA avea 16 ani, când a făcut nunta cu marinarul Fabrizio Viale, un bărbat de 26 de ani, coleg de navigaţie cu Giuliano. Tatăl lui Fabrizio, Gilberto Viale, era bijutier. Nevasta lui se numea Renata.

VALERIA a născut patru copii. Primul copil, Susanna, a sosit când avea 19 ani. După Susanna, au sosit doi băieţi, care au murit la câteva luni după naştere, din cauza unor boli grave.

Susanna a supravieţuit, datorită trupului viguros şi rezistent la îmbolnăviri. S-a căsătorit la 17 de ani cu asistentul medical Paolo Marini, un tânăr de 24 de ani. Au avut trei copii. Fetele se numeau Renata şi Ottavia, iar băiatul, Fabiano.

VALERIA a încetat din viaţa la 38 de ani, chinuindu-se să nască o fetiţă. Nici copila nu a supravieţuit.

Eroina noastră învăţase de la socrul ei să confecţioneze bijuterii. Pe cele mai frumoase le păstra pentru ea, iar pe celelalte le vindea prietenelor, împreună cu bijuteriile orientale şi africane aduse de soţul ei.

VALERIA se pricepea să îşi vândă produsele cu preţuri bune, pentru că ştia să negocieze cu clienţii. La calcularea preţurilor folosea un abac, dispozitiv adus de un marinar tocmai din China. Ea a adus îmbunătăţiri abacului, făcându-l mai performant.

Nina Petre
17 ianuarie 2019

Episodul 11 - THAMIR

Episodul spiritual îl are ca erou pe tunisianul THAMIR (706-761). S-a născut în casa tatălui său, situată într-o localitate portuară din estul Tunisiei, astăzi, oraşul Mahdia.

Tunisia fusese ocupată de arabi la sfârşitul secolului 7, primind numele de Ifriqiyya. Devenise o provincie a Imperiului Arab şi o parte a lumii islamice. Populaţia tunisiană a primit denumirea de „berberi”.

Triburile berbere se împărţeau în două grupe: zenaga şi sanhadja. Triburile sanhadja, care locuiau în zona litoralului Mării Mediterane, se ocupau în principal cu agricultura.

Părinţii lui THAMIR proveneau din triburi sanhadja. Moşia lui Ghassan, tatăl lui THAMIR, cuprindea cinci sate cu populaţie sanhadja. În calitate de conducător al acelor sate, Ghassan se numea mukaddam, adică staroste. De-a lungul anilor, prin vânzarea produselor de pe moşie, devenise un bogat moşier feudal. Casa lui de la ţărmul mării semăna cu un palat, iar cea de la moşie arăta mai modest, dar avea multe odăi.

Nevasta lui Ghassan, frumoasa Anisa, dăduse viaţă la trei băieţi. Fiul cel mare, Nizar, era cu 4 ani mai mare decât Tarik, iar acesta avea cu 2 ani mai mult decât THAMIR.

Nizar a ajuns negustor pe Mediterana, transportând spre porturile din sudul Europei produse de la moşia părinţilor.

Tarik a murit la 7 ani, fiind bolnav de tifos.

Nizar s-a căsătorit la 22 de ani cu Hind, o fetiţă de 17 ani. Au avut doi băieţi: Mahfuz şi Zain.

Băieţii lui Ghassan nu aveau ştiinţă de carte. Au învăţat împreună cu mama lor să se roage pe Coran.

THAMIR a crescut la moşie, fiind puternic ataşat de viaţa la ţară. Supraveghind munca ţăranilor berberi, a învăţat de la ei toate lucrările agricole pe care le făceau. Se cultivau orz, porumb, grâu dur, legume. Ghassan avea pomi fructiferi, o plantaţie de măslini şi una de viţă de vie. Se creşteau vite, în majoritatea lor fiind producătoare de lapte.

La 13 ani, THAMIR a plecat pentru prima dată împreună cu fratele Nizar să vândă produse de la moşie: legume, fructe, ulei de măsline, carne, vase de lut necesare păstrării alimentelor.

Căsătoria lui THAMIR cu Amani, o fată de 16 ani, a avut loc după ce tânărul împlinise 23 de ani. Tatăl miresei, olarul Maruf, era căsătorit cu doamna Hala, o femeie deosebit de harnică.

Amani a dat viaţa la trei copii. Primul băiat, Khayri, a sosit când mama lui avea 18 ani. Unica fată, Abla, s-a născut la 2 ani după Khayri. Fiul cel mic, Fayz, a apărut după 3 ani de la naşterea surorii lui.

Abla s-a măritat la 18 ani cu negustorul Ali, un bărbat de 25 de ani. Au avut două fete: Lamis şi Nura.

Khayri a moştenit moşia părinţilor, ocupându-se mult de ea. Căsătorit la 24 de ani cu Samia, o fată de 17 ani, a avut cu ea un singur copil, pe fiul lor, Afif.

Fayz a ajuns preot musulman. Nu s-a căsătorit şi nu a avut copii.

După ce şi-a cununat fata şi băiatul, THAMIR a vândut palatul de pe litoral, împărţind după aceea banii între cei trei copii ai lui.

După 50 de ani, a devenit obez, din cauza plăcerii deosebite de a mânca preparatele gustoase create de Amani împreună cu bucătăreasa lor. La fiecare masă, îşi savura vinurile de bună calitate obţinute pe moşia lui. Treptat, consumul de vinuri a crescut, iar ficatul lui THAMIR s-a îmbolnăvit de ciroză.

La 55 de ani, sufletul bărbatului a plecat spre lumea lui Allah. Era în toamna anului 761.

Nina Petre
9 februarie 2019

CLARA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Atena Xauli (1896-1945)

2 ⦿ Sanita Ridis (1802-1874)

3 ⭘ Dal Jinao (1713-1786)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

4 ⦿ Krista Levenden (1639-1671)

5 ⦿ Ronko Mitudu (1524-1601)

6 ⭘ Viero Lan (1442-1489)

7 ⭘ Alexis Raulis (1313-1403)

8 ⦿ Irnal Daruki (1251-1304)

9 ⦿ Rondha Shleming (1190-1238)

Episodul 4 - KRISTA

Olandeza KRISTA LEVENDEN (1639-1671) s-a născut în localitatea Maarsen. Părinţii ei, Ludner şi Anne, au avut doi copii, amândoi fete: KRISTA şi Lorna.

Familia făcea parte din clasa micii burghezii, îmbogăţite prin toate formele de comerţ. Ludner îşi întreţinea copiii şi nevasta din negoţul cu mirodenii şi alte produse achiziţionate de la marinarii care se întorceau pe corăbiile lor din Indiile de Est.

Anne şi-a crescut fetele cu mare grijă, învăţându-le bunele maniere, puţină literatură, muzică, pictură şi nelipsitele dansuri de societate. Principalul obiectiv de viaţă al celor două era căsătoria cu bărbaţi deţinători ai unei averi satisfăcătoare, capabili să le asigure viitorul copiilor ce urmau să vină pe lume.

KRISTA avea 19 ani, când tatăl ei l-a adus pe nobilul Hans Ladhar, cu speranţa că se vor accepta reciproc. La cea de-a doua vizită, înţelegerea de căsătorie s-a făcut, iar după nuntă, Hans şi-a dus nevasta în oraşul său de reşedinţă, Amsterdam. Fiind cu 9 ani mai în vârstă decât KRISTA, el se comporta faţă de ea ca un frate mai mare, a cărui experienţă de viaţă era superioară celei acumulate de modesta fată care stătuse mai mult în casă. Hans moştenise titlul de baron de la tatăl său, rangul nobiliar deschizându-i multe perspective în ocupaţia sa principală: comerţul maritim cu ţările din zona Indiilor de Est.

Amsterdam, localitate situată pe cursul râului Amstel, devenită un important centru comercial pentru peşte sărat şi cereale, a obţinut drepturile de oraş în anul 1318. Extinzându-şi reţeaua de comerţ propriu de-a lungul Mării Nordului, a reuşit să îşi asigure accesul liber către Marea Baltică. Sub dominaţia habsburgică, i-a fost confirmat rolul de prim centru european pentru bursa grânelor. A oferit un adăpost sigur persecutaţilor politici şi celor alungaţi, în special evreilor, care au creat în oraş tradiţia tăierii şi prelucrării diamantelor. Tatăl lui Hans făcuse avere din comerţul cu bijuterii.

Casa din Amsterdam, adăpostind 20 de camere, era suficientă pentru a locui în ea 3-4 generaţii. Părinţii lui Hans, Gröndşi Honsda, au primit-o pe KRISTA cu multă amabilitate, bucurându-se că fiul lor reuşise să se căsătorească după reîntoarcerea dintr-o lungă şi periculoasă călătorie în Oceanul Indian. Hans nu prea era vorbăreţ când venea vorba despre călătoriile lui. Păstra pentru el secretul peripeţiilor sale, al suferinţelor de la bordul corăbiei, dar mai ales al primejdiilor de moarte reprezentate de atacurile piraţilor.

Cu 10 ani înainte de căsătoria KRISTEI cu Hans, Olanda devenise o ţară independentă de Spania, luându-şi denumirea de Republica Provinciilor Unite. În anul 1650, regele Wilhelm II de Orania şi-a încetat domnia. Instituţia monarhică a revenit în Olanda la un an după moartea KRISTEI, în 1672, prin regele Wilhelm III de Orania.

În secolul 17, cel în care a trăit eroina noastră, Olanda a devenit prima putere comercială a Europei, punând bazele unui vast imperiu colonial în Africa de Sud, Indonezia, America de Nord şi Sud etc. Au avut loc mai multe războaie cu Anglia pentru hegemonia maritimă. Compania Unită a Indiilor de Est, înfiinţată în anul 1602, transporta cantităţi imense de mărfuri exotice, denumite în Europa „produse coloniale". Comerţul maritim olandez avea Indonezia ca punct de sprijin de lungă durată. Din insula Ambon, din Malacca şi Ceylon, marinarii olandezi aduceau mirodenii, parfumuri, fructe exotice, dar şi femei frumoase în calitate de sclave. În epoca sa de aur (secolul 17), Olanda a obţinut

statutul de cea mai mare putere economică, maritimă şi comercială, deţinând un rol fruntaş în punerea în practică a ştiinţelor moderne ale naturii, în dezvoltarea de noi metode economice şi financiare în domeniul construcţiilor navale.

De toate acestea a profitat din plin baronul Hans, care, cu flota sa formată din 5 corăbii, a străbătut distanţe imense pe mări şi oceane. Cele 4 călătorii în Indiile de Est i-au adus o avere imensă, dar şi o a doua familie. În timpul căsătoriei cu KRISTA, Hans devenise bigam.

KRISTA i-a dăruit doi copii: fata se numea Lorre, iar băiatul, Birkholl. Amândoi au fost crescuţi de mama lor şi de bunica Honsda (mama lui Hans). Au avut profesori la domiciliu, de la care au primit cunoştinţele necesare unor copii ce aparţineau marii burghezii. În anul 1670, pe când KRISTA avea 31 de ani, soţul ei a anunţat-o că va face ultima călătorie spre Indii, după care se va retrage din navigaţie. Bărbatul a revenit în anul următor mult schimbat fizic şi în comportament. Hans lipsea mult de acasă, zile şi nopţi la rând, fără a le da explicaţii celor din familie. Mama lui, Honsda, a angajat un detectiv care, după câteva zile, i-a povestit ce se întâmpla cu fiul ei. Hans mai avea o familie, compusă din amanta filipineză, adusă împreună cu copilul lor, un băieţel în vârstă de 5 ani. Cei care discutaseră cu filipineza Ondo aflaseră de la ea că se cununase cu Hans printr-un ritual specific zonei din care venise.

Honsda s-a simţit datoare să discute cu KRISTA despre cea de-a doua familie a fiului ei pentru a stabili împreună ce aveau de făcut mai departe. La auzul povestirii soacrei sale, KRISTA a rămas cu figura împietrită şi fără glas. Ştiuse în adâncul sufletului că soţul ei nu o mai iubea. Încercând să obţină o mărturisire de la Hans, bărbatul a plecat fără să rostească vreun cuvânt.

Dispariţia KRISTEI din casă i-a îngrijorat pe copii, bunici şi servitori. Au căutat-o prin toate odăile şi au găsit-o la mansardă, spânzurată de o grindă. Aşa s-a sfârşit viaţa unei femei cinstite, harnice şi iubitoare. La 32 de ani, KRISTA s-a trezit cu ruşinea de a fi dată la o parte de bărbatul ei, acesta preferând o mică femeie negricioasă, mama celui de-al treilea copil al său.

Gestul disperat al Kristei a lăsat doi copii minori orfani, care au fost crescuţi până la vârsta majoratului de bunica Honsda. Tatăl lor i-a lăsat în casa uriaşă, le-a dat multă avere, dar nu a mai locuit cu ei. Copilul filipinezei, Lurrek, a venit la poarta lor, dar nu a fost primit. Întâlnindu-se ocazional prin oraş, cu toţii se prefăceau că nu se cunosc.

Nina Petre,
3 septembrie 2013

COMENTARIUL CLAREI

Mi-a părut rău pentru Krista când am citit. Acum mă înţeleg mai bine. Îmi spuneam deseori în interiorul meu fără nici o logică, „Iartă-mă!”, acum ştiu că undeva am greşit la un moment dat fundamental faţă de mine.

Şi în actuala existenţă, când simţeam că nu mai pot suporta stresul emoţional, mă gândeam intens la un gest de anulare, cel care l-a făcut şi Krista. Eu mă suspectam că am preluat fără să conştientizez la aceea vreme o tară emoţională de la tatăl meu (dânsul a făcut tot ce se poate să se autodistrugă şi a şi reuşit în final prin boală şi alcoolism; au fost două momente când a încercat să se suprime aruncându-se de la etajul 2 şi a încercat să-şi taie venele, adică a reuşit, dar nu a făcut o treabă prea bună, fiindcă a fost găsit. Părerea mea a fost că el încerca să atragă atenţia asupra lui, dar felul cum a făcut-o, pe mine la aceea vreme m-a înfuriat, l-am perceput ca un mare laş. Eu aveam 16-17 ani).

Acum înţeleg şi căderea mea psihică de acum 2 ani.

Acum mă înţeleg de ce am un fond emoţional interior detaşat.

4 septembrie 2013

Episodul 5 - RONKO

Eroina noastră, RONKO MITUDU (1524-1601), s-a născut într-o comunitate de eschimoşi, urmaşii unor refugiaţi din ţinuturile nordice de pe ţărmul Mării Beaufort (aparţinând actualului stat Canada). Satul în care s-a născut şi a trăit RONKO se afla pe malul lacului Mayo, situat în interiorul Podişului Yukon, regiunea purtând denumirea actuală de Teritoriul Yukon. În apropierea satului respectiv s-a dezvoltat ulterior oraşul Keno Hill.

În urmă cu 40.000 de ani, primii locuitori originari din Asia au traversat strâmtoarea Bering, răspândindu-se spre sud pe cuprinsul continentului nord-american. În perioada debarcării primilor europeni (în jurul anului 1500 d.Hr.), Canada era populată de aproape 300.000 de amerindieni aparţinând unor importante grupuri lingvistice: algonkini, irochezi, athabasci, eschimoşi etc. Cu mii de ani înaintea erei noastre, acolo unde astăzi se află strâmtoarea Bering, uscatul unea cele două continente: Asia şi America. În acele timpuri îndepărtate, eschimoşii au plecat din regiunea lacului Baikal şi au ajuns până în Alaska. În perioada ultimei epoci glaciare, istmul care lega cele două continente, apăsat de

greutatea gheţurilor, s-a scufundat, iar mult mai târziu, când zăpezile s-au retras spre nord, a luat naştere strâmtoarea de azi. Eschimoşii rămaşi în America de Nord s-au răspândit spre nord-vest şi spre centrul continentului.

Numele de eschimos derivă din cuvântul „Wiyaskimowok”, ceea ce înseamnă „mâncător de carne crudă”. Eschimoşii sunt mândri de numele lor. Ei îşi mai spun şi „inuit”, adică oameni prin excelenţă, fiinţe superioare (la singular se spune „inuk”). Prin aceasta, eschimoşii înţelegeau să se deosebească de animalele în mijlocul cărora trăiau, considerându-se singurii oameni ai regiunilor acoperite cu gheţuri.

Familia în care văzuse lumina zilei micuţa RONKO era formată din patru persoane: ea, tatăl Doktu, mama Rulle şi fratele mai mare cu 5 ani, Ullur. Doktu îşi aproviziona familia cu peşte şi carne de animale sălbatice. Restul treburilor din gospodărie le făcea Rulle, ajutată de cine se nimerea: băiatul, fata (după ce au depăşit prima etapă a copilăriei), bunicii lor sau vecine cumsecade. Ataşamentul de familie fiind extrem de profund, cei doi soţi îşi respectau cu sfinţenie fidelitatea conjugală.

Naşterea celor doi copii a fost primită cu mare bucurie. În toată comunitatea satului, copiii erau consideraţi averea şi frumuseţea casei, indiferent de sexul lor. Imediat după naştere, Ullur şi RONKO au primit numele unor rude moarte de puţină vreme. Ullur a fost numit după bunicul din partea tatălui, iar RONKO a primit numele unei surori a mamei sale. Locuitorii satului aveau credinţa că noul-născut va moşteni caracterul celui dispărut, asigurându-se în acelaşi timp o pace deplină sufletului mortului.

În primele luni după naştere, mama Rulle şi-a purtat pruncii agăţaţi pe spate, într-un sac confecţionat din piei şi blănuri călduroase. De gât, le-a agăţat câte o punguliţă în care se aflau obiecte mici ce aparţinuseră morţilor ale căror nume le purtau copiii, socotind că talismanele respective îi vor apăra de duhurile rele. Sub ochii grijulii ai mamei, copiii s-au dezvoltat frumos.

Tatăl lor era ocupat toată ziua cu vânătoarea, pescuitul, confecţionarea armelor, a uneltelor. Construcţia bărcilor, a săniilor şi a caselor se făcea prin colaborarea tuturor bărbaţilor din sat.

Împlinind 14 ani, Ullur a început să plece la vânătoare cu tatăl său, să conducă singur caiacul şi să execute munci din ce în ce mai grele. După ce şi-a ajutat tatăl să omoare un urs, a fost considerat un vânător adevărat şi a fost admis la discuţiile şi dansurile bărbaţilor din sat.

Sora lui, RONKO, a învăţat de la mama ei să confecţioneze îmbrăcămintea, să păstreze şi să prepare alimentele, să întreţină lămpile de ulei pentru a da lumină şi căldură fără să facă fum, să cureţe pieile de

păr şi să le înmoaie pentru a le face elastice, să croiască hainele. Împlinind 16 ani, RONKO a fost considerată de părinţii ei drept bună pentru căsătorie, ea cunoscând deja rostul gospodăriei, ştiind să coasă haine din piele şi să se descurce în toate treburile casnice.

Negustorul Tiko Nyer, în vârstă de 25 de ani, le-a oferit părinţilor fetei numeroase daruri, care au fost acceptate şi de RONKO. După ceremonia căsătoriei, tânăra pereche s-a mutat într-o casă nouă, recent construită de Tiko în vederea căsătoriei. Ca zestre, RONKO şi-a adus opaiţul, oalele de piatră şi uneltele de cusut.

Casa lor era construită din ziduri de piatră şi grinzi de lemn, acoperişul fiind învelit cu ierburi şi crengi luate din pădure. Pentru viitorii copii, au amenajat o cameră separată printr-o draperie din piei de animale şi legată de plafon prin curele. În cealaltă încăpere se aflau opaiţul, oalele de piatră necesare gospodăriei şi uneltele de cusut, toate aşezate în mijlocul camerei. Singurele mobile din casă erau două lăzi: în prima se aflau hainele familiei, iar în cealaltă, cutiile de lemn ce conţineau podoabele lui RONKO: coliere din pietre, cercei şi altele.

Într-un alt colţ al casei, se afla un vas mic în care se strângea urina. Aceasta, după ce fermenta, era folosită la spălat, în loc de sodă. În gropile din jurul casei, RONKO păstra carnea uscată, stomacurile şi intestinele de animale, umplute cu sânge, alături de burdufurile pline cu grăsime. Gropile erau acoperite cu pietre, pentru ca hrana să fie pusă la adăpost de câini, vulpi şi urşi.

Tiko lipsea de acasă multe zile şi nopţi, fiind plecat pentru schimburi de produse cu locuitorii din alte sate de pe malul lacului. RONKO, devenită mamă de trei ori, s-a chinuit singură cu treburile gospodăriei şi creşterea copiilor. Doi dintre copii, băieţeii Nanho şi Durku, au decedat în primii ani de viaţă, fiind atacaţi în pădure de urşi. Nanho a murit la 5 ani, iar Durku, la 9 ani. Ei au avut foarte multă libertate, mama lor neavând timp pentru a-i însoţi la joacă. Deşi aveau mereu câinii lângă ei, aceştia nu i-au putut salva din ghearele urşilor.

Pe Dine, unica fată, mama ei a ţinut-o mereu lângă ea, fiind nevoită să o înveţe treburile gospodăreşti. A născut-o la 22 de ani şi a măritat-o după încă 16 ani, aşa cum se întâmplase şi cu ea. Printre toate celelalte îndeletniciri obligatorii pentru bunele gospodine, Dine învăţase de la mama ei şi una specială: confecţionarea ochelarilor de protecţie împotriva strălucirii zăpezilor. Astfel de ochelari erau purtaţi de vânători, care şi-i legau de cap cu o curea de piele. Confecţionaţi din plăci de os prevăzute cu două crestături orizontale în dreptul ochilor, erau ornaţi cu figuri de animale sculptate în plăcile de os.

Dine se afla de 3 ani la casa ei, iar RONKO împlinise 41 de ani, când Tiko s-a considerat prea bătrân pentru a se ocupa în continuare cu schimbul de produse la mare distanţă. Nici la vânătoare nu s-a mai dus, lăsând-o în seama ginerelui său. A mai trăit 19 ani, închizând ochii înaintea nevestei lui. RONKO, rămasă văduvă la 60 de ani, a trăit încă 17 după aceea.

Fata ei, presimţindu-i sfârşitul, a sculptat în bucăţi de lemn câteva figurine care semănau la chip cu RONKO. Pentru ca sufletul mamei să se instaleze în figurine după moartea ei, a făcut câteva scobituri în care urmau să se introducă fire din părul decedatei. Aceste statuete au primit numele lui RONKO, al cărei suflet urma să fie cinstit în permanenţă. Toţi eschimoşii credeau în reîncarnare. În majoritatea cazurilor, copiilor li se dădea numele unor rude moarte. RONKO a fost culcată în pământ după ce a închis ochii pentru totdeauna, alături de amuletele făcute de fata ei.

Nina Petre,
22 octombrie 2013

Episodul 6 - VIERO

Cubanezul VIERO LAN (1442-1489) s-a născut într-o comunitate tribală de indieni *arauaci*, adăpostită de o pădure deasă şi luxuriantă din regiunea centrală a Cubei. După mulţi ani, în acea zonă s-a dezvoltat oraşul Santa Clara.

Părinţii lui, Rul (tatăl) şi Unde (mama), au avut unsprezece copii, dintre care au rămas în viaţă doar trei: unicul băiat, VIERO, şi surorile lui mai mici, Luke şi Mimbo. Luke era cu 2 ani mai mică decât VIERO, iar Mimbo avea cu 7 ani mai puţin decât el. Cei opt copii decedaţi în fragedă copilărie fuseseră bolnavi de infecţii digestive şi răni pe corp provocate de insecte.

Ambii părinţi aparţineau etniei *arauacilor* (arawak). Strămoşii lor porniseră de pe coastele estice ale Anzilor, s-au răspândit spre nordul continentului sudamerican, instalându-se şi în Antile. Trăind ca agricultori paşnici, au constituit cel mai însemnat grup de indigeni din Antile până în secolul 16. Defrişaseră păduri, creând ogoare fertile. Aveau sate cu case bine făcute şi un anume tip de organizare socială. Nu cunoşteau fierul. În schimb, şlefuiau admirabil piatra, lucrau obiecte din os şi erau mari meşteri în olărit. Obişnuiau să îşi facă obiecte de podoabă, sculpturi în piatră şi lemn, platforme rituale şi necropole adăpostite în

peşteri. Îşi făceau chipuri cioplite de oameni şi animale, reprezentând idoli.

Paşnica lor existenţă era tulburată uneori de atacurile triburilor de războinici *caraibi*, care le prădau satele, *arauacii* neştiind ce înseamnă războiul. Însuşi VIERO şi-a pierdut viaţa fiind atacat de vânători *caraibi*, aceştia urmărind să pună stăpânire pe zona împădurită care le asigura existenţa oamenilor din satul său. Moartea prematură a eroului nostru a survenit în anul 1489, cu 3 ani înainte de invazia Cubei de către marinarii lui Cristofor Columb.

Atât VIERO, cât şi toţi membrii tribului său erau frumoşi la chip şi trup, generoşi, blânzi şi foarte îndemânatici la diversele treburi. Aveau părul gros, aproape ca firele din coada cailor, tăiat scurt, le cădea în ochi, cu excepţia unui smoc de care îl aruncau pe spate şi îl lăsau lung, fără să îl taie niciodată. Nu purtau arme, fiindcă nici nu le cunoşteau. În loc de suliţe foloseau nişte prăjini. Frumuseţea naturii se îmbina minunat cu blândeţea lor. Nu cunoşteau mirodeniile, nici aurul, iar pentru hrană foloseau, în principal, porumbul şi cartoful. Cultivau bumbac şi tutun. Îşi iubeau familia şi prietenii ca pe ei înşişi, iar graiul lor era foarte plăcut. Aveau chipul mereu zâmbitor. Erau primitori şi plini de dragoste. Trăiau paşnici într-o natură paradisiacă, puri şi inocenţi, descendenţi inconştienţi ai unor civilizaţii precolumbiene din care legendele lor mai păstrau încă reverberaţii.

Copilăria lui VIERO a fost ca un basm, părinţii lui fiind de o blândeţe şi o bunătate rar întâlnite la alte popoare. Cât a fost mic, se juca de dimineaţă până seara la marginea pădurii, nefiind certat niciodată de mama lui. După ce a mai crescut, bărbaţii din sat îl luau cu ei la vânătoare în adâncul pădurii. Anul avea doar două anotimpuri: iarna ploua, iar vara era mare uscăciune. Pe VIERO îl înspăimântau uraganele, furtuni cumplite care distrugeau totul în calea lor. De nenumărate ori, sătenii fuseseră nevoiţi să îşi reconstruiască locuinţele în urma trecerii marilor furtuni.

Bogata umezeală din timpul iernii hrănea vegetaţia luxuriantă care proteja şi hrănea întreaga populaţie de indigeni. Pădurea veşnic verde conţinea palmieri, bambuşi, lauri şi alte specii întreţesute cu liane groase şi tufişuri. Fauna bogată a pădurii le oferea bărbaţilor din trib motive de plecare la vânat de cum se lumina de ziuă. Obişnuiau să prindă şerpi, maimuţe, rozătoare, şopârle, insecte.

La 19 ani, comunitatea l-a căsătorit pe VIERO cu Sanhe, o fată de 17 ani, cuminte şi harnică. A doua zi după ritualul de cununie, ea şi-a luat în serios atribuţiile de nevastă, făcând cele mai grele munci, fiindcă VIERO

plecase deja în căutare de hrană. Părinţii ei erau bolnavi şi rămăseseră mai departe alături de ea.

În tribul lor erau interzise furtul, adulterul, uciderea unui membru al comunităţii. Cu toţii aveau un foarte dezvoltat cult al strămoşilor, care îi lega de locurile de trai, de pământ, cum erau legaţi de arborii care îşi trăgeau seva din acel pământ. Teritoriul tribului era sfânt şi nu trebuia pierdut.

Sanhe şi VIERO au avut cinci copii, trei fete şi doi băieţi. Au supravieţuit cu toţii, ca şi părinţii lor, până în anul 1489, când năvala unor războinici *caraibi* i-a ucis fără milă. Fetele, Lundi, Mra şi Hund, apucaseră să se mărite şi aveau deja copii. Băieţii, Onom şi Dundu, erau şi ei familişti, ocupându-se alături de tatăl lor cu procurarea hranei din pădure.

VIERO împlinise 47 de ani, iar Sanhe, 45, când un grup de *caraibi* puseseră ochii pe satul lor, după ce aflaseră că terenul de cultură era mai fertil decât al lor, iar pădurea din apropiere, mai bogată în plante şi animale comestibile. Ocolind orice fel de legi ale războaielor dintre indigeni, nu au pus niciun semn de luptă în apropierea satului locuit de *arauaci*. Deosebit de vicleni, *caraibii* i-au atacat prin surprindere noaptea. Le-au incendiat acoperişurile colibelor, ucigându-i cu săgeţi pe nenorociţii care ieşeau înspăimântaţi. I-au omorât pe toţi, luându-le drept trofeu scalpurile.

Moartea cumplită a bunicului VIERO pare a simboliza însăşi moartea bunătăţii şi omeniei de pe întreaga insulă. După 3 ani, ceea ce făcuseră *caraibii* războinici a fost reluat, la proporţii mult mai mari, de conchistadorii lui Cristofor Columb şi ai altor comandanţi de corăbii, trimişi să caute aur, mirodenii şi sclavi, spre folosinţa caselor imperiale vest-europene.

Nina Petre,
30 noiembrie 2013

COMENTARIUL CLAREI

Această călătorie pe care o întreprindeţi pentru mine este fascinantă. Sper că nu vă afectează poveştile pe care le descoperiţi în spatele unor chipuri şi ale unor structuri energetice.

Încă o dată, amprenta aceasta de a mă conecta cu natura.

Anul trecut am fost în Tenerife (în vară) – eu nu sunt o fire cochetă, cochetăria pe mine mă oboseşte, îmi place naturalul şi tot timpul am căutat să investesc în mine ce este natural (ca îngrijire a esteticului) – acolo am găsit, dar cu greu, 3 pandantive pictate manual din ceramică:

unul cu un delfin, al doilea cu o broască ţestoasă şi al treilea cu un înger. Acestea sunt totemurile mele: chiar dacă înaintez încet pe calea destinului meu, acumulez înţelepciune (broasca), sunt o fire jucăuşă, naturală şi liberă (delfinul) şi tind să fiu precum Îngerul. Le port cu o mare plăcere. De obicei, după câte o călătorie, ceea ce mi-a plăcut ajung să fac cadou, dar de acestea nu m-am putut despărţi.

La final, în felul meu şi în intimitatea fiinţei mele, ne vom reîntâlni şi voi face o ceremonie de reconectare şi de iertare şi de susţinere a noastră, a tuturor faţetelor mele. Într-un fel, îmi redaţi înapoi opt dintre prietenii mei.

2 decembrie 2013

Episodul 7 - ALEXIS

Grecul ALEXIS RAULIS (1313-1403) s-a născut în oraşul Pireu. Tatăl său, Konstantinos, muncea ca marinar pe o corabie comercială. Mama lui, Ikera, fiică de negustor, îşi ajuta bărbatul în vânzarea unor mărfuri aduse de el. Ikera i-a dăruit lui Konstantinos un băiat şi o fată. ALEXIS era cu 2 ani mai mic decât sora lui, Ihtia.

Pireu, port al Atenei, situat la 10 km distanţă de oraş, a fost construit pe o peninsulă a golfului Saronic la începutul secolului 5 î.Hr. Portul, care putea primi 400 de vase, s-a dezvoltat odată cu puterea maritimă a Atenei. Pireul a fost construit în formă de şah, după planurile lui Hippodamos din Milet, în jurul a trei rade naturale (Kantharos, Zea şi Munychia). Înconjurat de o incintă, a fost legat de Atena cu un dublu rând de fortificaţii numite Zidurile Lungi (construite între anii 480-455 î.Hr.). La sfârşitul Războiului Peloponesiac (404 î.Hr.), Sparta a distrus parţial incinta şi Zidurile Lungi, ele fiind reconstruite la începutul secolului 4 î.Hr. Distrugerea Pireului în anul 86 î.Hr. de către soldaţii romani i-a dat lovitură fatală. Şi-a recăpătat importanţa abia în 1835, după transferul capitalei greceşti la Atena. Pireul a reprezentat o escală importantă a traficului între Mediterana occidentală, Constantinopol şi Marea Neagră.

Atena, mare oraş încă din Grecia Antică, celebru pentru democraţia sa, a atins apogeul în secolul 5 î.Hr., în timpul lui Pericle. Este situat în Atica, în centrul unei mici câmpii udate de râul Cefisos şi înconjurată de munţii Hymet şi Pentelic. Atena a fost la început dominată de o puternică aristocraţie a marilor proprietari de pământ, care au suprimat treptat regalitatea, stabilind în secolul 8 î.Hr. o guvernare aristocratică.

Meşteşugarii şi negustorii îmbogăţiţi prin comerţ, ţăranii sărăciţi de concurenţa produselor din colonii şi toţi cetăţenii care contribuiau la apărarea oraşului sperau să participe la guvernare. Marile reforme din secolele 7 şi 6 î.Hr. au condus oraşul spre democraţie. Dominând un mare imperiu maritim în Marea Egee, Atena a devenit „şcoala Greciei”, centrul civilizaţiei helenice, răspândită în toată lumea antică.

Dar imperialismul Atenei i-a creat oraşului numeroşi duşmani, care s-au coalizat în jurul Spartei, rivala sa dintotdeauna. Învinsă de Filip II al Macedoniei (338 î.Hr.), apoi dominată de romani (în secolul II î.Hr.), cetatea nu va mai juca un rol politic, dar va rămâne multă vreme un centru artistic şi intelectual important.

O vreme, victimă a invaziilor barbarilor, Atena s-a deschis creştinismului sub dominaţia bizantină, pierzându-şi strălucirea în favoarea Constantinopolului (începând cu secolul 5 d.Hr.). A fost cucerită de latini în timpul cruciadei a patra (anul 1205), apoi de turci în 1456. În anul 1832, a devenit capitala Greciei independente.

La sfârşitul celei de-a patra cruciade, Imperiul Bizantin şi pământurile greceşti au fost împărţite între cruciaţi. În Grecia s-au constituit regate semiindependente: Bonifacio de Montferrato domnea peste regatul Thessalonic, iar Guillaume de Villehardouin, peste principatul Ahaia în Moreea (Pelopones).

Până la 18 ani, când s-a îmbarcat pe o corabie veneţiană, ALEXIS şi-a ajutat mama în comerţul ei, alături de sora lui, Ihtia. A urmat câţiva ani de şcoală în micuţa clădire de lângă biserică.

La 28 de ani, s-a căsătorit cu o fată frumoasă din Atena, fiica unui marinar care îi era camarad de muncă pe corabie. Nadina Skrilou avea 17 ani când a fost dată de părinţi fermecătorului marinar. L-a iubit mult pe ALEXIS, l-a aşteptat cu dor şi răbdare să revină din lungile călătorii şi i-a dăruit trei copii. Primul născut a fost unicul fiu, Ivas, adus pe lume după 2 ani de la căsătorie. A urmat micuţa Neda, născută de mama ei la 22 de ani. După încă 4 ani, a apărut surioara Aritia. Nadina şi-a crescut copiii cu ajutorul mamei şi a două servitoare. ALEXIS avea concedii de 2-3 ori pe an şi, de fiecare dată când sosea, se mira de schimbarea fizică a fiicelor şi fiului său.

A lucrat mulţi ani pe corăbii veneţiene, acestea având un rol important în traficul maritim comercial. Foarte căutate erau articolele rare, obiectele de lux, mirodeniile aduse din Orient, fiindcă nu necesitau mijloace de transport spaţioase şi puteau fi transportate uşor în puncte îndepărtate fără cheltuieli mari. Datorită acestor mărfuri, negustorii îşi asigurau câştiguri importante.

Casa cumpărată de ALEXIS în vederea căsătoriei era mare şi plăcută la vedere, fiind situată într-un cartier aristocratic din Atena. Averea familiei sporea an de an, ALEXIS având o întreagă reţea de negustori în Pireu şi Atena, care îi cumpărau imediat mărfurile aduse pe mare.

Corăbiile veneţiene transportau grâu adus din Sicilia, sare din laguna Veneţiei, lână din Anglia, lemn, alaun şi, bineînţeles, sclavi. Bumbacul cel mai fin era adus din Siria, mai ales din Damasc. Ţesăturile de bumbac fabricate în Italia au invadat şi pieţele din Grecia. Lemnul necesar construcţiei navelor sosea în cantităţi uriaşe în regatul musulman al Egiptului, procurat fiind din zonele alpine ale Dalmaţiei. Alaunul era indispensabil manufacturilor de textile pentru degresarea fibrelor şi fixarea culorii ţesăturilor; mai era folosit la tăbăcitul pieilor şi în alte operaţiuni de prelucrare a acestora. În perioada vieţii lui ALEXIS, acest preţios mineral era procurat numai din Orientul Apropiat, în primul rând din Siria.

Corăbiile veneţiene obişnuiau să navigheze în convoi, negustorii asociindu-se între ei pentru a se putea proteja unii pe alţii în situaţii de mare risc. De multe ori se întâmplase ca navele pe care lucra ALEXIS să îşi arunce în mare o parte din încărcătură, evitând scufundarea din cauza unor avarii. Nici atacurile piraţilor, în mare parte nord-africani, nu l-au ocolit pe eroul nostru. Ştia să lupte ca un soldat de profesie, necunoscând frica de moarte.

Totuşi, împlinind 50 de ani, a văzut moartea cu ochii. Soţia lui, Nadina, la 39 de ani şi-a dorit cel de-al patrulea copilaş. Din nefericire, au decedat la naştere şi ea, şi pruncul, care se arătase a fi un băieţel. Chemat de urgenţă acasă, ALEXIS a ajuns abia după o lună de la înmormântarea Nadinei. Scrisoarea trimisă de Ivas, fiul său, rătăcise prin câteva porturi până când ajunsese, ca din întâmplare, în mâinile lui ALEXIS.

Durerea pierderii soţiei dragi i-a distrus bărbatului echilibrul sufletesc. A îmbătrânit în câteva zile, s-a gârbovit, lacrimile îi izbucneau imediat ce venea vorba despre Nadina. Din regretul de a fi trăit prea puţină vreme lângă ea şi copii a rezultat refuzul său de a reveni pe corabie.

S-a retras din comerţul maritim, începând să se ocupe de cel pe uscat. Devenise un om foarte bogat în cei 32 de ani în care cutreierase apele Mării Mediterane. Rămas văduv la 50 de ani, avea fetele minore, iar băiatul, Ivas, abia împlinise 20 de ani. Aritia, la 13 ani, şi Neda, la 17 ani, au preluat treburile gospodăreşti, iar fratele lor i s-a alăturat tatălui, punând bazele unei afaceri cu lemn bun pentru mobilă de lux. Averea familiei a continuat să crească, la fel ca şi tristeţea din sufletele lor.

Însingurarea îi chinuia pe toţi, simţindu-se lipsa Nadinei în fiecare colţişor al casei.

După 4 ani, viaţa lor s-a schimbat. Neda făcuse nunta cu un fiu de negustor bogat, trăind bine în casa lui. Aritia, la 17 ani, aştepta ca tatăl şi fratele să îi aducă peţitori. Ivas se pregătea de nuntă cu o domnişoară din rândul nobilimii ateniene. Într-o seară, în care ALEXIS se odihnea după munca din depozitul său, Neda i-a făcut o vizită, anunţându-l că o prietenă de-a ei rămăsese văduvă la 51 de ani. Neavând copii, doamna Kaliopi plângea toată ziua de disperare. Convins de insistenţele Nedei, ALEXIS a acceptat să o viziteze amândoi pe Kaliopi. Plăcându-se reciproc, s-au căsătorit după un an.

ALEXIS a trăit până la 90 de ani, mulţumit de noua lui nevastă. Pe Nadina nu a uitat-o niciodată, aşteptând an de an clipa obştescului sfârşit pentru a se revedea amândoi în lumea celor fericiţi. După 36 de ani de convieţuire cu Kaliopi, a părăsit-o într-o noapte, femeia găsindu-l în zori fără suflare. După câteva luni, l-a urmat şi ea în mormânt.

Nina Petre,
20 decembrie 2013

COMENTARIUL CLAREI

În urmă cu ani de zile, îi spuneam sorei mele că, în mod cert, noi doi am fost iubiţi şi că eu am fost un El. Că ne-am iubit foarte mult şi că nu ştiu ce s-a întâmplat cu noi două, dar că în această viaţă am hotărât să venim în calitate de surori ca să nu ne mai despartă nimeni. Îmi plăcea mult să o ţin braţe şi aveam o complicitate de nu putea să intre nimeni între noi (bărbaţii noştri rămâneau la uşă).

Când copilul surorii mele era mic, întotdeauna vorbeam cu „ce face fata noastră?!”, eram ca un tătic pentru ea, iar o dată era supărată pe mine că i-am interzis ceva în mod categoric şi, ca să se răzbune, mi-a spus că nu sunt bună de mamă, iar eu i-am zis „ştiu, sunt bună de tătic”.

21 decembrie 2014

Episodul 8 - IRNAL

Araboaica IRNAL DARUKI (1251-1304) s-a născut într-un sat din nord-vestul Arabiei, situat în apropierea graniţei cu Iordania, devenit ulterior oraşul-cetate Kaf (Ka’af).

Părinţii ei, Radun (tatăl) şi Ohte (mama), au avut trei copii; unica fată, IRNAL, şi fraţii ei, Yurrun şi Muhdal. Yurrun era cu 7 ani mai mare decât sora lui şi cu 3 ani mai mic decât Muhdal. Radun îşi întreţinea

familia din comerţul ambulant, aducând diverse mărfuri din Iordania, purtate pe cele 4 cămile care făceau parte din averea lui.

Mica aşezare care adăpostea familia lui IRNAL aparţinea unui principat aflat în stăpânirea unui nobil feudal de origine arabă. Teritoriul era deşertic, arid, cu munţi de mică altitudine. Populaţia supravieţuia cu greu, bazându-se pe animalele domestice, pe vegetaţia săracă şi pe mărfurile de strictă necesitate aduse de Radun şi alţi negustori cu caravanele lor. Băieţii lui Radun l-au însoţit în drumurile lui după ce au ajuns la vârsta adolescenţei.

Sora lor, IRNAL, mai tânără decât ei, aştepta de la 14 ani să i se aducă un peţitor, fiindcă ea nu avea dreptul să şi-l caute. Foarte preocupată de sănătatea familiei, la fel ca şi mătuşa Sunah, sora lui Radun, fata învăţase de la ea practicile de vindecare transmise pe linie femeiască de la o generaţie la alta.

Abia împlinise 18 ani, când Muhdal i l-a adus drept candidat la căsătorie pe negustorul sirian Ahran Kirkin, în vârstă de 26 de ani, care locuia în Damasc. Cei doi bărbaţi erau buni prieteni şi parteneri de afaceri, dornici de îmbogăţire prin comerţul cu sclavi şi alte mărfuri preţioase. Muhdal îşi cumpărase o casă în Damasc şi dorea să îi facă un viitor surorii lui, la care ţinea foarte mult. După cum era datina strămoşească la populaţiile arabe, ginerele era nevoit să îşi cumpere mireasa de la părinţii ei. Ahran, conformându-se tradiţiei, a plătit-o pe IRNAL cu 3 cămile şi câteva baloturi cu pânză ţesută în Damasc. După petrecerea de nuntă, Ahran şi Muhdal au urcat fata pe o cămilă, plecând la drum lung şi greu spre Damasc. Era în anul 1269.

Oraşul, întemeiat în secolul 19 î.Hr., s-a aflat mult timp sub control egiptean în secolele 15-11 î.Hr. şi, pentru scurt timp, sub stăpânirea Israelului (în epoca lui David, anul 1000 î.Hr.). Devenind capitala unui stat aramaic, a reuşit să controleze o mare parte a traficului de caravane din zonă. În 732 î.Hr. a fost supus de asirieni, apoi de babilonieni (în 610), de perşi (în 538) şi de turcii seleucizi. În anul 66 î.Hr., a fost cucerit de Roma, ajungând apoi în mâinile bizantinilor până la cucerirea arabă din anul 633 d.Hr. Fostă capitală a Imperiului Omeyyad, a decăzut odată cu venirea la putere a Abbasizilor (în anul 750 d.Hr.). Oraşul Damasc a fost celebru la începuturile creştinismului prin convertirea şi predicile Sfântului Pavel. Prosperitatea deosebită i s-a datorat şi exportului de ţesături (pânză, mătăsuri, brocarturi) şi arme, foarte apreciate în ţările Occidentului.

În decursul celor 35 de ani trăiţi de eroina noastră în Damasc (între 1269 şi 1304), oraşul s-a aflat sub stăpânirea dinastiei mamelucilor egipteni. Mamelucii au fost la început trupe de mercenari (miliţii)

turceşti şi kîrghîze, recrutate din rândul sclavilor, formând forţa militară a dinastiei Ayyubizilor. În anul 1250, i-au răsturnat pe Ayyubizi, ajungând să guverneze Egiptul până la cucerirea otomană din 1517. Dinastia de sultani mameluci a făcut din Egipt cea mai mare putere economică şi militară din Mediterana Orientală în secolele 14-16. Războinici redutabili şi disciplinaţi, au reuşit să oprească invaziile mongolilor, respingându-i dincolo de graniţele Siriei. În decursul perioadei petrecute de IRNAL în Damasc, la Cairo au domnit 8 sultani mameluci, supranumiţi Bahrizi sau Daulat Al-Turk.

Ajunsă în Damasc după un drum chinuitor, IRNAL s-a mirat de bogăţia în care trăia proaspătul ei soţ. Ahran avea un mic palat plin cu mobilă scumpă, în care se agitau tot timpul şapte servitori sclavi. La scurtă vreme după sosire, i-a fost dat să afle că nu era prima nevastă a negustorului, el mai având încă două, care locuiau în palate asemănătoare. Celelalte neveste îi dăruiseră lui Ahran cinci copii.

Izolată în vasta clădire austeră, păzită zi şi noapte de sclavele numite în slujba ei, IRNAL şi-a început cu resemnare viaţa de femeie măritată, mirându-se de norocul ce dăduse peste ea. Ahran venea pe neaşteptate şi pleca grăbit, fără a discuta cu IRNAL despre detaliile activităţii lui comerciale.

Copiii născuţi după ce a împlinit 20 de ani i-au fost singura mângâiere de-a lungul timpului. Prima sosită pe lume a fost Agril, o fetiţă frumoasă, ce semăna bine cu ambii părinţi. După 3 ani, a apărut surioara ei, Shundi. Aceasta avea 4 anişori, când familia s-a întregit cu frăţiorul Muhammad. Tatăl lor, fermecat şi mândru de copiii lui, le-a dăruit tot ce îi putea face fericiţi: haine scumpe, bijuterii de mare valoare, hrană de cea mai bună calitate, profesori aduşi din oraşe îndepărtate, care să îi facă oameni culţi şi descurcăreţi în viaţă.

Muhammad a luat calea armelor după împlinirea vârstei majoratului, fiindcă aşa le stătea bine băieţilor din familiile bogate. Surorile lui au fost date ca neveste unor negustori bogaţi, parteneri de afaceri cu tatăl lor.

În Damasc se desfăşura o activitate comercială intensă, oraşul aflându-se pe traseul caravanelor care circulau neobosite între Alep şi Ierusalim. Dinspre Golful Persic soseau – prin Basra, Bagdad, Mosul şi Alep – mărfuri aduse de marinari din Orientul Îndepărtat: fier, mătăsuri, mirodenii, blănuri, aur, aducând cu ei şi sclavi capturaţi din ţinuturile de la nordul Mării Caspice. Dinspre Ierusalim ajungeau în Damasc mărfuri aduse din nordul Africii, mai ales fildeş, aur şi sclavi. Toţi negustorii străini căutau în oraşele siriene un mineral preţios numit alaun, absolut necesar manufacturilor de textile pentru degresarea fibrelor şi fixarea

culorii ţesăturilor. Alaunul mai era folosit şi la prelucrarea pieilor de animale.

Ahran şi cumnatul său, Muhdal, ajunşi negustori foarte bogaţi, practicau orice fel de comerţ, numai bani să iasă. Muhdal a avut două neveste şi şase copii.

IRNAL, ferindu-se să îşi supere vreodată soţul, s-a mulţumit cu viaţa comodă şi izolată impusă de el, ţinând cont de sfaturile primite de la mama ei înaintea plecării în Siria. Ohte, la fel ca toate femeile din neamul său, considera că bărbatul era trimisul Divinităţii pe Pământ, având drept de viaţă şi de moarte asupra femeii lui.

Copiii lui IRNAL au fost educaţi în spiritul respectului absolut faţă de părinţi. Datorită acestui respect, Muhammad nu şi-a anunţat mama că mai avea opt fraţi de la celelalte două neveste ale tatălui. IRNAL nu a aflat niciodată că fiul ei era prieten cu fraţii şi surorile care aparţineau celorlalte familii ale lui Ahran.

După ce copiii ei au trecut de perioada copilăriei, femeia şi-a petrecut vremea studiind cărţi vechi în care se descriau numeroase metode terapeutice. Era pasionată de vindecări, simţind mereu nevoia să ajute pe câte cineva aflat în suferinţă. Sufletul ei bun şi milos o îndemna să contribuie la tratarea copiilor şi soţului, dar şi a tuturor sclavilor din casă. Avea câteva prietene în oraş cu care se vizita, sosind grăbită la chemarea lor când aveau pe câte cineva bolnav în familie.

IRNAL ar mai fi tratat mulţi oameni dacă nu şi-ar fi luat rămas bun de la viaţă mult prea devreme. De câteva luni, se simţea fără putere şi fără poftă de mâncare, slăbind în mod îngrijorător. Ahran era prea ocupat cu afacerile lui ca să îşi mai facă timp şi pentru ea. O ştia pe IRNAL drept o femeie puternică şi pricepută la toate, fără a bănui măcar o clipă că una dintre celelalte două neveste îi pusese nenorocitei gând rău. În apropiere de Damasc trăia Ihun, care îi dăruise lui Ahran patru băieţi. Aceştia voiau să moştenească toată averea tatălui lor. Unul dintre ei, în complicitate cu Ihun, i-a trimis lui IRNAL de câteva ori fructe otrăvite, prin intermediul lui Muhammad. La 53 de ani, otrava ce fusese extrasă din colţi de viperă a răpus-o pe biata femeie.

Nina Petre,
21 ianuarie 2014

COMENTARIUL CLAREI

Acum să concluzionez materialul primit.

1. După acest episod, chiar m-am supărat, am simţit o tristeţe, cât de puţin preţuiau oamenii şi încă nu o preţuiesc: VIAŢA.

Din 8 partituri, 4 sunt cu sfârşit brusc şi agresiv (50 % - 50%). Aceasta bruscare mi-a adus mie paşi înapoi: frică de moarte, o formă de furie şi de tristeţe.

Obişnuiam să mă descriu ca fiind un suflet frumos cu multe găuri negre, am crezut că totul se limita la relaţia agitată cu mama mea şi pe baza istoriilor că nu m-a vrut şi că m-am născut prematur, pe baza stresului cu bărbaţii din viaţa mea – dar era mult mai mult de atât.

Toate aceste informaţii mi-au adus în interior beneficii imense:

- am aflat că toate afinităţile mele, calitaţile, dorurile, dar şi fricile mele umane veneau din deprinderi trecute:

- munca de vindecare, meseria de doctor, aşa zisele vieţi de om simplu – când am fost femeie eschimos, bărbat agricultor semi-sălbatic sau femeie plină de voie bună căsătorită cu un doctor iubitor – toate erau în legătură cu lecţia de a învăţa să te descurci cu multe aspecte ale vieţii: acomodare, supravieţuire, comunicarea cu natura, faptul că însăşi viaţa te învaţă să răzbaţi sau să accepţi ce ţi se-ntâmplă (decesul copiilor lui MITUDU) sau chiar anularea vieţii lui VIERO care, pe un nivel superior de înţelegere, pentru el şi familia lui, a fost un bine, pentru că ar fi fost foarte dur ca ei să cadă pradă adevăraţilor sălbatici şi să-i umilească până nu ar mai fi ştiut de ei, demnitatea lor ar fi fost anulată; aşa, li s-au conservat calităţile şi le-au transferat într-o nouă partitură.

Aici se vede clar legea SĂ NU JUDECI, pentru că nu ştii, pe un nivel superior, unde, de fapt, este binele şi progresul.

2. Acum totul are un sens, nu suntem marionetele nimănui şi există multă înţelegere şi susţinere din partea Spiritului, care are multă înţelegere şi ne lasă la dispoziţie câte partituri vrem noi în cât de mult timp vrem şi locul pe care-l dorim ca noi să experimentăm NOUL, adică să punem în practică aspecte şi concepte necesare pentru noi (în unele situaţii, sunt ca o teză de doctorat cu multă bibliografie) şi, de asemenea, să ne reglăm eşecurile şi să ne vindecăm căderile. Lumea Spiritului este o lume foarte generoasă, dar din perspectiva noastră limitată, vedem puţine nuanţe şi înţelesuri.

3. Energia masculină s-a rafinat treptat prin cele 3 partituri în care am fost bărbat şi cred că ei sunt bărbaţii subtili - protectori din această existenţă.

Alexis - impunătorul, curajosul, sexualul şi bazicul, cel care înfruntă viaţă şi pe ceilalţi, un om cu aspiraţii de bază, dar cu fond bun şi înţelegător, care a iubit profund pe cineva (de la el am dorul pentru IUBIREA VIEŢII MELE) şi, de asemenea, tema principală de a construi autentic o familie şi a de rămâne lângă ea.

Viero - omul natură, cel care mi-a fixat iubirea pentru natură, libertate, puritate şi sinceritate, nevoia de solitudine.

Dal - justiţiarul, cel care nu se teme să ia decizii şi să creeze strategii, cel pentru care dreptatea era totul şi lăsa totul deoparte ca să o aducă (din punctul lui de vedere) înapoi acasă. Tot el mi-a adus o formă de tristeţe că, într-adevăr, lumea se schimbă, dar nu în sensul dorit de el, apetitul pentru filozofia orientală şi înţelegerea superioară.

Iar energia feminină este fascinantă:

De la Irnal - femeia docilă cu multe resurse interioare, dar forţată să joace doar rolul de nevastă - anexă şi producătoare de copii. (Legat de copii, în această existenţă am fost deseori întrebată de ce nu am făcut încă copii şi le răspundeam că sunt convinsă că am produs destul în alte vieţi. Să le vezi feţele blocate ale celor ce întrebau!).

Mitudu a dus o viaţă solitară şi austeră, care mi-a demonstrat că se poate să te poţi descurca aproape în orice situaţie.

Krista a abandonat totul pentru că a fost trădată de un el, ea m-a învăţat autonomia emoţională şi mi-a transmis dorinţa de independenţă afectivă, dincolo de visul meu de a-mi găsi autentica jumătate.

Sanita, bucuria şi plăcerea de a trăi. Iar Athena, seriozitatea şi implicarea până la sacrificiu de sine, ceea care m-a învăţat valoarea lui Nu. De aici, eu le spuneam celorlalţi „eu fac ce simt, nu ce trebuie". Dacă este cu „trebuie", prefer să stau. Dacă simt, atunci acţionez.

Irnal şi Krista au fost crescute pentru obedienţă, ele au pierdut, dar profund a existat un câştig, căci celelalte au învăţat treptat necesitatea reală a unei autonomii emoţional- afective şi chiar financiare.

Acum Clara; în actuala existenţă a venit preponderent să se vindece pe sine, avea dreptate când se gândea că acum singurul lucru pe care trebuie să-l facă este să aplice ceea ce ştie şi, dacă o va face sistematic, va avea o viaţă fantastică.

Să vindece rănile lui Krista, să exploreze mai departe filozofia lui Dal şi să spargă toate codurile limitatoare, să iubească mai departe pământul cum a făcut-o Viero şi să-i aducă înapoi adevărata iubire lui Alexis. Să fie mama care nu a putut fi pentru copiii lui Mitudu şi a lui Krista şi a Anethei. Să ştie că respectul pentru viaţa ei şi a celorlalţi este primordial (de aici tendinţa sistematică de a aplana conflicte printr-o atitudine prietenoasă, glumeaţă şi împăciuitoare, acolo unde se putea, bine-nţeles, şi abordarea directă tranşantă în alte cazuri).

Acesta este rezumatul meu.

24 ianuarie 2014

Episodul 9 - RONDHA

Flamanda RONDHA SHLEMING (1190-1238) s-a născut în oraşul Brugge (Bruges), devenit capitală a Flandrei de Vest în anul 1193. Părinţii ei, Ronald (englez la origine) şi Nurra (flamandă), au avut trei copii: RONDHA era cu doi ani mai mică decât sora ei, Lidre, iar fratele lor, Kunstin, era cu 5 ani mai în vârstă decât Lidre.

Ronald, militar de profesie, era implicat în importul de lână englezească, necesar fabricării vestitelor stofe de Brugge. Nurra, fiică de negustor şi fabricant de stofe, avea studii medii la un pension din oraş, folosindu-şi toată ştiinţa de carte la educarea copiilor săi. Familia Shleming fiind bogată, copiii au crescut într-un climat paşnic şi prosper, ei necunoscând lipsurile materiale. Profesorii aduşi în casă le-au transmis necesarul de cunoştinţe generale care le-au permis ulterior să se descurce onorabil în societatea celor bogaţi.

Oraşul Brugge era atestat în acte încă din secolul 7, sub denumirea de Municipium Brugense. În 1134, ajutat de o furtună care i-a remodelat coastele, s-a unit cu un port din Marea Nordului. În secolul 13, devenise deja capitala comercială a Europei de nord, centru de greutate în traficul de coastă de la Marea Baltică până la Mediterană şi al unei înfloritoare manufacturi de lână.

Flandra, regiune situată între Marea Nordului, fluviul Schelda şi colinele din Artois, fusese locuită de celţi şi cunoscută în epoca romană drept Gallia Belgica. În secolul 5, a fost colonizată de franci. În anul 866, fiind ridicată la rangul de marcă de la graniţă, a intrat sub stăpânirea conţilor de Flandra. Aceştia au profitat de dezmembrarea Imperiului Carolingian pentru a-şi extinde teritoriul (în secolele 4-10), până când au constituit Flandra imperială, oferită de Henric IV lui Baudouin (Balduin) V în anul 1056.

Înflorirea agriculturii şi a creşterii oilor, industriei lânii şi exportul de mărfuri au favorizat dezvoltarea unor centre industriale, printre care se afla şi Brugge. La data naşterii eroinei noastre, Flandra era condusă de Philippe, conte de Vermandois, care a domnit până în 1191. El aparţinea dinastiei de Alsacia. A fost urmat de doi conţi şi o contesă ce aparţineau dinastiei de Hainaut: Balduin VIII (1191-1195); Balduin IX (1195-1205), devenit primul împărat latin de Constantinopol; Jeanne de Constantinopol, contesă de Hainaut şi de Namur (1205-1244).

Armata contesei Jeanne a fost învinsă la 27 iulie 1214, lângă Bouvines, de către armata regelui Franţei, Filip II August. În acea luptă şi-a pierdut viaţa ofiţerul Ronald, tatăl RONDHEI. La 24 de ani, fata a rămas orfană. După 12 ani de la celebra bătălie, prin tratatul de pace de

la Melun, s-a instituit suzeranitatea franceză asupra comitatului Flandrei.

RONDHA şi-a pierdut tatăl, pe care îl iubise enorm, aflându-se în ultima lună de sarcină. Soţul ei, contele moşier Kristil Van Dallor, cu 9 ani mai în vârstă decât ea, a încurajat-o în momentele de grea suferinţă. Erau căsătoriţi de 5 ani, iar iubirea lor părea să fie perfectă. După căsătoria celebrată în anul 1209, când RONDHA avea 19 ani, femeia pierduse câteva sarcini, ajungând să creadă că nu va putea deveni mamă niciodată.

Kristil, îngrijorat că nu va avea cine să îi moştenească averea uriaşă, a revenit la vechea iubire din perioada adolescenţei. Frumoasa Lirna rămăsese văduvă, soţul ei fiind ucis într-un duel. Somptuoasa vilă în care locuia doar cu servitorii, aflată la câţiva kilometri în afara oraşului, a devenit un cuib fermecat al iubirii lor. În anul 1214, când viaţa RONDHEI s-a aflat la un pas de moarte din cauza naşterii micuţei Susanne, Lirna era deja mama unui băieţel de 2 ani, Linell.

Contele Van Dallor, ajuns tatăl a doi copii superbi, şi-a continuat viaţa dublă, împărţindu-şi grijile şi iubirea între cele două familii. După naşterea dificilă a Susannei, RONDHA nu a mai putut avea copii. A pierdut din nou câteva sarcini, care i-au provocat o îmbolnăvire cronică a organelor genitale.

În soţul ei avea o încredere absolută. Nu obişnuia să îi ceară socoteală pentru lungile absenţe de acasă. Ştia că el stăpânea turme de oi la ţară, a căror lână trebuia predată în bună stare fabricilor de stofă din Brugge. Abia după căsătoria Susannei cu negustorul Rostin Bilderg, a aflat de la părinţii lui că presupusa verişoara de la ţară, Lirna, era mama celor doi băieţi ai lui Kristil.

Trecută de 40 de ani şi bolnavă în zona genitală, modesta RONDHA i-a rămas profund recunoscătoare soţului pentru că se purta frumos cu ea şi îi arăta mult respect când ieşeau în lume.

Observând că negustorii străini începuseră să prefere stofele fabricate din lână englezească, prevăzătorul Kristil şi-a vândut turmele de oi, orientându-se spre importul de lână din Anglia, care era de o calitate superioară celei produse pe moşia lui. După aceste schimbări, a lipsit mai puţin de acasă, ocupându-se intens în oraş de producerea şi exportul stofelor sale. Avea prieteni printre negustorii italieni, care îi ofereau în schimbul stofelor baloturi cu mătase orientală, saci cu mirodenii şi obiecte de artă confecţionate din argint.

Casa lor din Brugge s-a umplut treptat cu opere de artă, printre care se aflau şi tablourile pictate de RONDHA în timpul căsătoriei. Talentul şi

pasiunea ei pentru pictură necesitau periodic aprovizionarea cu vopsele şi pânze, de care se ocupa Kristil.

Ajunsă la 48 de ani, RONDHA presimţea că nu mai avea mult de trăit. Durerile din abdomen abia dacă se mai puteau linişti cu licorile aduse de medici. După fiecare criză dureroasă, femeia se ridica din pat şi se aşeza în faţa şevaletului, unde aşternea în culori scenele uimitoare pe care le avusese în vis ori în momentele delirului. Pânzele sale înfăţişau aceleaşi viziuni, cu uşoare modificări de la o pictură la alta: îngeraşi dolofani duceau o femeie muribundă pe aripile lor, sau demonii din Purgatoriu judecau un bărbat păcătos.

Nina Petre,
28 februarie 2014

COMENTARIUL CLAREI

Mai demult, citeam o carte cu cele 5 răni emoţionale fundamentale ale oamenilor şi eu credeam că am o rană de abandon din cauza relaţiei agitate pe care am avut-o cu mama mea. Pe urmă, m-am uitat mai atent şi am remarcat că toţi bărbaţii (de la mic la mare) care au avut un cuvânt de spus în viaţa mea m-au desconsiderat şi chiar m-au uitat. Văzând acum desfăşurătorul a 9 vieţi, îmi dau seama că rana mea adâncă era cea de Trădare.

Realizez că toţi oamenii pe care i-am întâlnit (excepţie este sora mea) au fost şi sunt oameni ai vechiului, cu mentalităţii de sute de ani în urmă. De mică, de când am început în felul meu decondiţionarea de această zestre trecută (de îndobitocire), am declanşat valuri de ostilitate. Acum jocul se desfăşoară după cum vreau eu.

2 martie 2014

DORINA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Sinerre Varely (1898-1950)

2 ⦿ Rinek Yakudi (1803-1859)

3 ⭘ Yuruk Terdish (1721-1760)

4 ⦿ Taune (1628-1683)

5 ⭘ Ladur (1533-1594)

6 ⦿ Raski (1451-1512)

7 ⭘ Lucian Darove (1319-1401)

8 ⦿ Yuja Sirdeli (1215-1284)

9 ⭘ Tihedec (1127-1172)

10 ⦿ Lunky (1040-1099)

11 ⭘ Nurduku (929-981)

12 ⦿ Urkha (840-885)

13 ⦿ Nanuki (725-798)

14 ⭘ Teodorius (603-684)

15 ⦿ Raukha (512-583)

16 ⭘ Dorrk (434-490)

17 ⭘ Norral (316-382)

18 ⦿ Khume (224-269)

19 ⦿ Narna (116-182)

20 ⭘ Ruad (22-96)

21 ⦿ Mide (79-23 î.e.n.)

22 ⭘ Xad (188-119 î.e.n.)

23 ⭘ Modruh (270-212 î.e.n)

24 ⦿ Noghide (398-329 î.e.n.)

25 ⦿ Zugdale (472-425 î.e.n.)

26 ⭘ Ruhdu (566-502 î.e.n.)

27 ⦿ Krun (681-610 î.e.n.)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

28 ⭘ Lur (779-700 î.e.n.)

29 ⦿ Gydhe (864-816 î.e.n.)

30 ⦿ Hedre (974-915 î.e.n.)

31 ⭘ Nardyk (1059-1004 î.e.n.)

32 ⭘ Nurru (1126-1103 î.e.n.)

33 ⦿ Miger (1260-1209 î.e.n.)

34 ⦿ Assollde (1380-1333 î.e.n.)

35 ⭘ Grudyrr (1491-1442 î.e.n.)

36 ⭘ Nehdor (1572-1538 î.e.n.)

37 ⦿ Runurru (1690-1644 î.e.n.)

Episodul 28 - LUR

Chinezul LUR (779-700 î.Hr.) s-a născut în casa părinţilor săi de la marginea micului oraş Tonghua, situat în estul Chinei. Astăzi, Tonghua este un oraş important, aparţinând regiunii Fushun, aşezat nu departe de graniţa cu R.P.D. Coreeană.

În perioada vieţii eroului nostru, în China au domnit trei împăraţi. Primul dintre ei, Youwang (781-771 î.Hr.), a fost ucis în urma răscoalei conduse de principele Shen, care l-a impus ca împărat pe Pingwang (770-720 î.Hr.), fiul lui Youwang. Astfel s-a prăbuşit dinastia Zhou (Chou) de vest (Xizhou), fiind înlocuită cu dinastia Zhou de est (Dongzhou), al cărei prim împărat a fost Pingwang. Succesorul său la tron s-a numit Huanwang (719-697 î.Hr.).

În timpul dinastiilor Zhou s-a consolidat organizarea politică, feudală, au fost introduse armele de bronz şi carul de război, s-a trecut la folosirea armelor şi uneltelor din fier, s-a obţinut o remarcabilă dezvoltare a agriculturii. A avut loc o lungă perioadă de conflicte între seniorii feudali rivali, numită „perioada primăverilor şi a toamnelor”.

Tot pe vremea dinastiilor Zhou, în China au pătruns confucianismul şi taoismul. Agricultura era intensivă, datorită existenţei unor complexe sisteme de irigaţii. S-au cristalizat limba şi scrierea ideografică. Regatul chinez s-a destrămat în mai multe formaţiuni statale.

Familia lui LUR, eroul nostru, îşi avea propria moşie pe teritoriul unui regat. Xarle, tatăl lui LUR, cultiva legume şi cereale pentru comerţ şi consumul propriei familii. Den, nevasta lui, născuse şapte copii. Patru dintre ei s-au stins din viaţă, suferind de o boală a sângelui. LUR, unicul băiat supravieţuitor, a crescut lângă surorile lui, Hinde şi Ronne. Era mai în vârstă decât ele şi se simţea răspunzător de soarta lor în lipsa tatălui, deseori plecat în ţinuturi îndepărtate.

Xarle aflase în drumurile lui despre uimitorul comerţ cu mătasea produsă în ţara sa. Cultivarea duzilor şi creşterea viermilor de mătase (sericicultura) deveniseră anexe importante ale agriculturii chineze. Împărăteasa cultiva ea însăşi, împreună cu doamnele din palat, duzii necesari creşterii viermilor de mătase. Ritualurile sericicole erau supravegheate de împărat. Mătasea folosită la fabricarea veşmintelor de ceremonie ale demnitarilor devenise o adevărată monedă de schimb, folosită la plata impozitelor.

Gândindu-se în mod serios la viitorul copiilor săi, negustorul Xarle şi-a plantat duzi pe moşie, antrenându-şi familia la creşterea viermilor de mătase. În decurs de câţiva ani, averea i-a sporit considerabil, omul cumpărând noi suprafeţe de teren, câte una pentru fiecare dintre copiii lui.

LUR, ca băiat, avea nevoie de o educaţie mai complexă decât cea potrivită pentru surorile lui. Xarle şi-a iniţiat fiul în practica scrisului, a cititului şi a socotitului, aducându-i acasă şi un instructor de lupte.

La 17 ani, gata pregătit pentru o viaţă mai complicată decât cea de acasă, tânărul LUR i s-a alăturat tatălui în greaua existenţa a

negustorului ambulant. Au vândut mătase în regiunea lor, dar şi în Coreea şi sudul Mongoliei.

La 24 de ani, LUR şi-a luat de nevastă o fată bogată. Ley avea doar 16 ani, părinţii ei fiind proprietarii unei vaste moşii din aceeaşi regiune. Cei patru copii născuţi de ea au supravieţuit, ajungând mari şi plini de noroc. Fetele, Myanne şi Rigdo, le-au fost date ca neveste unor negustori bogaţi. Ushuan şi Adnur, băieţi ascultători, îşi adorau tatăl, de la care au învăţat tainele negustoriei practicate la distanţe mari, chiar şi peste hotare. Ushuan şi-a pierdut viaţa în Munţii Himalaya, dorind să ajungă în India. Adnur, fiul cel mic, a reuşit să scape cu viaţă din atacurile hoţilor de drumul mare.

După 50 de ani, LUR a renunţat la negoţul ambulant, preferând să stea liniştit la moşia lui, supraveghind lucrările agricole şi sericicole. Avea mulţi prieteni în oraş, negustori tineri, care veneau după produsele agricole şi firele de mătase naturală.

LUR, cunoscător al unor dialecte vorbite în Coreea şi Mongolia, a avut acces la cultura acelor popoare. În drumurile lui de negustor, îşi cumpărase manuscrise vechi şi noi, adevărate comori, apreciate mai mult în lumea aristocraţilor chinezi decât a negustorilor, abrutizaţi de meseria lor. Nopţi la rând citea şi recitea preţioasele scrieri ale unor învăţaţi care călătoriseră prin lume mai mult decât el. Învăţase din acele cărţi cum să se poarte mai bine în familie şi în societate, cum să îşi îngrijească mai eficient sănătatea. Imaginaţia bogată îi aducea în minte peisajele minunate descrise de călători vestiţi.

Până la 79 de ani, când i-a sosit vremea odihnei veşnice, LUR a citit, a reflectat, şi-a imaginat şi a conceput noi legi de bună funcţionare a Statului. Pe acestea nu le-a dezvăluit nimănui, temându-se de răzbunarea marilor feudali şi slujbaşi ai împăraţilor, persoane corupte şi mereu însetate de putere.

LUR s-a stins ca o lumânare firavă, obosită de propria existenţă. Ley, soţia credincioasă şi cea mai bună prietenă, l-a urmat în mormânt după câteva luni de la moartea lui. Arhiva preţioasă a familiei a fost păstrată de Adnur, bine ascunsă de ochii musafirilor, fiind moştenită de fiul său cel mare.

Nina Petre
7 ianuarie 2016

COMENTARIUL DORINEI

Mi-aţi bucurat tare sufletul cu această scrisoare a existenţei lui Lur. Am citit-o pe nerăsuflate, iar spre sfârşit, chiar am savurat-o. Ideea unei

vieţi care se sfârşeşte lecturând, studiind la alegere orice document îmi pică în mâini, fără o direcţie anume, mă face să simt că acesta este paradisul. Când mă simt foarte obosită la muncă, mă delectez căutând „design interior pentru organizarea bibliotecii de acasă”. Momentan, nu am suficient timp să citesc tot ce mi-aş dori, însă mi-am făcut un plan cum că, odată ajunsă la pensie, să-mi dedic viaţa acestei activităţi. M-am gândit că poate voi deveni bibliotecar şi voi practica această slujbă ca voluntar.

Viaţa lui Lur m-a inspirat, el a avut oportunitatea de a fi fericit atât pe plan personal, familial, cât şi în activitatea sa. Mai mult, sunt sigură că a contribuit considerabil la îmbunătăţirea societăţii în care trăia. Cred că această existenţă a lui Lur este cea la care încerc să mă conectez atunci când, foarte rar în ultima vreme, am prilejul de a rămâne singură acasă şi de a crea o atmosferă de lectură ideală.

17 ianuarie 2016

Episodul 29 - GYDHE

Eroina noastră, GYDHE (864-816 î.Hr.) s-a născut în modestă locuinţă a părinţilor, Ordul (tatăl) şi Eruke (mama), situată pe moşia nobilului hitit Rodyduk.

Principatul hitit, pe teritoriul căruia se aflau cu toţii, poate fi localizat astăzi în nord-estul Siriei. Moşia lui Rodyduk se afla în zona actualului oraş sirian Tall Kujik, situat lângă graniţa cu Irakul (vechea Mesopotamie). Regatul hitit a fost un stat în Asia Mică întemeiat în secolul 18 î.Hr. de către triburile indo-europene ale hitiţilor stabilite în Podişul Anatoliei.

Regele hitit Suppiluliuma (1380-1346 î.Hr.), numit în epoca modernă „Carol cel Mare al Orientului”, a fost cel mai important suveran al hitiţilor. Sub domnia sa, statul hitit a atins apogeul puterii şi al expansiunii teritoriale. Suppiluliuma a cucerit Siria de nord şi cea centrală.

În preajma anului 1200 î.Hr., în contextul „marii migraţii egeene”, regatul hitit s-a prăbuşit sub loviturile „popoarelor mării” (frigieni, luvieni etc). Au luat fiinţă mici principate hitite, arameizate, care au supravieţuit în sud-estul Anatoliei şi în nordul Siriei, până la cucerirea asiriacă din secolul 8 î.Hr..

Hitiţii au fost primii care au folosit carul de luptă. Cultura hitită, profund inspirată de cea siriană şi mesopotamiană, s-a distins printr-o

dezvoltare deosebită a jurisprudenţei. Statul hitit a menţinut structura feudală. Societatea era împărţită în oameni liberi, meşteşugari şi sclavi. Economia se baza în mod special pe minerit şi prelucrarea aramei, a fierului, a bronzului. În principatul din nord-estul Siriei până la graniţa cu Mesopotamia, religia era politeistă.

Părinţii eroinei noastre, GYDHE, oameni liberi, munceau ca agricultori spre folosul celor ce locuiau în palatul boierului Rodyduk. Acesta făcea un intens schimb de produse cu prietenii săi din nord-vestul Mesopotamiei.

Eruke, nevasta lui Ordul, născuse şase copii. Deşi femeia se pricepea la tratarea bolilor, i-au murit un băieţel şi trei fetiţe. Au supravieţuit GYDHE şi sora ei cu 5 ani mai mică, Oyade. Ambele fete au moştenit chemarea spre practicile străvechi siriene de vindecare a unor boli. Eruke cunoştea practici vindecătoare şi de la mama ei, originară din Mesopotamia.

Cei doi părinţi, săraci, şi-au făgăduit fetele nobilului Rodyduk, la scurtă vreme după naştere. Alt viitor mai bun pentru ele nu întrevedeau. La 12 ani, boierul a cerut-o pe GYDHE pentru diverse activităţi în palatul său. La început, nimeni nu s-a atins de ea, cerându-i-se să ajute la tratarea bolnavilor din palat. Boierul avea şapte copii născuţi de trei femei, aceştia având mereu nevoie de îngrijiri medicale.

La 15 ani, GYDHE a fost dusă în dormitorul boierului şi transformată în amanta-sclavă a acestuia. După un an, l-a născut pe Roroldun. Spre imensa bucurie a stăpânului, GYDHE a mai născut trei băieţi. Pe când avea 19 ani, a apărut micuţul Mezgran. După 4 ani, încă un băieţel: Ogodur. Ultimul născut, Ahdirkal, a sosit când GYDHE avea 27 de ani. Datorită faptului că îi dăruise patru băieţi voinici şi rezistenţi la boli, ea s-a bucurat până la moarte de tot respectul cuvenit principalei neveste a stăpânului. A trăit în mare lux, servită zi şi noapte de câteva sclave.

Băieţii au fost educaţi conform necesitaţilor militare ale principatului în care trăiau. Principele, mare luptător, îşi formase corpul de elită al armatei din fiii boierilor bogaţi, printre care se afla şi nobilul Rodyduk. Ajunşi cu toţii luptători distinşi în multe expediţii de cucerire a unor teritorii din Mesopotamia, fiii lui GYDHE au ajuns foarte bogaţi şi influenţi, contribuind la bunul renume al tatălui lor.

Pe măsură ce îmbătrânea, GYDHE ameţea deseori şi avea dureri frecvente la cap. Abia împlinise 48 de ani, când i s-a întâmplat să ameţească în curtea palatului. A leşinat, căzând cu capul pe o amforă de piatră. Lovitura la cap, deosebit de puternică, i-a scurtat zilele. Rodyduk, bărbat dur, ca orice militar, nu o bruscase niciodată. Dimpotrivă, o

respectase şi o iubise ca pe o comoară vie, ajunsă în viaţa lui pentru a-l face fericit. I-a cinstit memoria ani la rând, îndemnându-şi fiii să nu o uite niciodată.

Nina Petre
20 februarie 2016

COMENTARIUL DORINEI

Sunt extrem de încântată de această scrisoare de analiza (XXIX). M-a binedispus încă de când am început să o citesc, deoarece fondul cultural al lui Gydhe a fost minunat. Se pare că cele mai multe dintre vieţile mele s-au desfăşurat în această parte a lumii... Siria, Maroc, Egipt etc. Probabil că de aceea am tendinţa de a proteja imaginea arabilor de astăzi şi sunt extrem de afectată de distrugerea Siriei.

Îmi imaginez şi simt foarte profund, având scrisoarea de analiză în faţă, armonia, bucuria şi bogăţia vieţii lui Gydhe. M-am bucurat că a avut parte atât de un soţ bun, cât şi de copii sănătoşi. Văd că nu i-a lipsit nimic, nici din cele ce vin de la Dumnezeu, dar nici din cele ce vin de la oameni.

Am observat că fiecare scrisoare de analiză este precedată de o anumită stare de spirit a mea şi uneori chiar de vise. Înainte să-mi trimiteţi scrisoarea de analiză legată de viaţa mea pe teritoriul Asiei, căutam imagini online din Asia şi din Tibet. Interpretez acest comportament ca pe o comunicare telepatică. Astfel că, atunci când citesc scrisorile de analiză, trăiesc intens. Aşa şi săptămâna trecută, înainte de primirea scrisorii XXIX, am simţit o stare de calm şi bunădispoziţie.

28 februarie 2016

Episodul 30 - HEDRE

Eroina noastră, HEDRE (974-915 î.Hr.) s-a născut într-o localitate portuară de pe malul Golfului Aden, aparţinând unui regat ce se întindea în zona de sud-est a Peninsulei Arabia. Vechea aşezare, populată în mare parte de navigatori-piraţi împreună cu familiile lor, se numeşte astăzi Shuqra, oraş important al Republicii Yemen.

Odrul (tatăl) şi Namdur (mama) au avut cincisprezece copii. Au decedat la vârste mici nouă dintre ei, suferind de diverse boli. Ajunşi la vârsta maturităţii, două fete şi patru băieţi, s-au bucurat de bogăţie şi o bună educaţie primită de la părinţi. HEDRE era cu 4 ani mai mare decât

sora ei, Mardek. Urmau fraţii lor, mai tineri decât ele. Cel mai mare, Honbo, avea cu 2 ani mai puţin decât Mardek. Fraţii mai mici, Roan, Kidun şi Rigdi, îl ascultau pe Honbo, recunoscându-i autoritatea supremă în lipsa tatălui de acasă.

Odrul era marinar, muncind pe unde îşi găsea de lucru, pe nave destinate comerţului pe mare şi pirateriei. Sosea acasă după lungi absenţe, de cele mai multe ori când era bolnav. Namdur şi fetele mai mari îi tratau bolile, îl puneau pe picioare, făceau inventarul valorilor şi mărfurilor aduse de el, apoi alergau în toate părţile în căutare de clienţi. Cei doi părinţi erau profund preocupaţi de viitorul celor şase copii şi al nepoţilor ce urmau să vină.

HEDRE şi Mardek, frumoase şi considerate destul de înstărite pentru a se mărita devreme, au fost date unor negustori bine cunoscuţi de Odrul. Soarta i-a rezervat lui HEDRE un soţ cu 17 ani mai în vârstă decât ea. Marinarul Okrah, rămas văduv de două ori, având şapte copii de crescut, a cumpărat-o cu aur şi mărfuri scumpe, aduse din Orient. HEDRE, obişnuită cu numeroşii copii din casa părinţilor şi cu negustoria ca principal obiectiv al vieţii, s-a supus fără proteste, la 12 ani, ritualului de nuntă, iar după aceea, modului de viaţă impus de bărbatul ei.

Ajutată de servitori, s-a ocupat de creşterea celor patru fetiţe şi trei băieţi ale căror mame decedaseră la naştere. Având darul prevestirii şi al vederii în trecut, HEDRE a înţeles că asupra lui Okrah bântuia un blestem prin moartea celor mai dragi fiinţe din familie. Fata ştia de la mama ei, Namdur, şi de la alte neveste de marinari că moartea numeroşilor copii, deseori din cauza unor boli misterioase, era pedeapsa suferită de întreaga familie din cauza omorurilor săvârşite de bărbaţi în luptele cu hoţii care îi atacau. Okrah se afla în aceeaşi situaţie ca Odrul, socrul său. Echipajul corăbiei ataca alte nave cu scop de pradă sau de apărare. Fiecare luptă făcea victime omeneşti. Morţii erau aruncaţi în mare, peste trecutul lor aşternându-se tăcerea. De obicei, familiile nu aflau toate amănuntele uciderii bărbaţilor.

Okrah a început să asculte avertismentele lui HEDRE numai după moartea primului prunc, la câteva zile după naştere. Decizia renunţării la navigaţie a luat-o când cel de-al cincilea copil s-a stins din viaţă, urmându-şi fraţii în mormânt. Supravieţuitorii, o fetiţă (Omyn) şi trei băieţi (Rugud, Gommo şi Kruzun) au reprezentat, alături de cei şapte fraţi mai mari, motivul sacrificiilor imense ale celor doi părinţi.

HEDRE muncea toată ziua alături de servitoare, dorind ca toţi copiii să fie bine îngrijiţi şi educaţi. Ea nu avea ştiinţă de carte, dar în gospodărie ştia să facă totul în aşa fel ca familia să fie mulţumită. După

renunţarea la navigaţie, Okrah s-a orientat spre comerţul pe uscat cu propria caravană, care număra câteva zeci de cămile.

Zona în care locuiau era fertilă, favorizată de precipitaţii abundente. Situarea lângă mare şi poziţia strategică pe drumul spre India reprezentau factori determinanţi ai dezvoltării economice. Agricultorii produceau mirodenii, tămâie şi alte plante aromate folosite în condimentarea mâncărurilor, în ceremoniile din familii sau în ritualurile religioase. Pe primul loc se afla tămâia, cea mai preţioasă marfă a comerţului antic.

Prin această regiune treceau, în drumul spre pieţele occidentale, perlele din Golful Persic, ţesăturile şi săbiile din India, mătasea din China, sclavii, maimuţele, fildeşul, aurul şi penele de struţ din Etiopia. Spre folosul locuitorilor din micul regat, negustorii aduceau ţesături purpurii, haine arăbeşti cu mâneci, unele ţesute sau brodate cu aur, şofran, papură, muselină, pelerine, pături, fulare de diferite culori, uleiuri mirositoare, vin şi grâu. Deplasarea pe uscat între Yemen şi Siria se făcea de-a lungul ţărmului vestic al peninsulei. Din capătul nordic al peninsulei, negustorii se îndreptau spre Egipt, Siria şi Mesopotamia.

Temerarul Okrah a fost mai mult pe drumuri, până când moartea l-a trimis la odihna veşnică, după ce a împlinit 58 de ani. Caravana lui, atacată de hoţi la mare distanţă de ţară, a fost spulberată. Au supravieţuit doar preţioasele cămile, mărfurile fiind şi ele confiscate ca pradă. Vestea uciderii lui Okrah şi a beduinilor săi a ajuns după câteva luni la familiile celor prădaţi. HEDRE avusese între timp vise nocturne şi viziuni care îi înfăţişaseră drama soţului ei.

Fără a-şi pierde cumpătul, a trecut totul sub tăcere, preluând conducerea întregului clan, ajuns în subordinea ei. Rămasă fără bărbat la 41 de ani, şi-a îngrijit mai departe micul palat, a vândut mare parte din preţioasele mărfuri aduse treptat de soţul ei şi s-a ocupat în mod intens de viitorul celor unsprezece copii. Fetele au beneficiat de averea primită, măritându-se devreme cu bărbaţi capabili să adune şi ei avere. Băieţii şi-au folosit moştenirea oferită de HEDRE după propriile interese.

HEDRE, şefa lor supremă, îi primea pe toţi la convorbiri în marele salon al casei. I-a ajutat cât i-a stat în puteri cu sfaturi înţelepte, bazate pe capacitatea ei de a vedea în viitor. S-a stins la 59 de ani, din cauza unei boli de inimă. Ştiuse de multă vreme înainte când va pleca într-o altă lume. În anul morţii, şi-a dat întreaga avere copiilor şi nepoţilor, rămânând cu strictul necesar din casă şi cu binecuvântările tuturor.

Dragă Dorina, buna ta intuiţie, chiar şi darul vederii în viitor să fie folosite la cote înalte pentru autoprotecţie în cadrul relaţiilor sociale şi personale. Nicio presimţire să nu fie considerată absurdă, niciun vis să

nu fie lăsat fără interpretare, nicio ameninţare, oricât de banală, să nu te lase indiferentă. În vremurile prezente şi în cele viitoare, cele mai preţioase daruri ale omului vor rămâne mintea iscoditoare, inteligenţa vie, capacitatea de previziune, puterea de a păstra cele mai periculoase secrete. Dintre toate aparatele superinteligente care au fost, sunt şi vor fi folosite pe Pământ, mintea omenească este cel mai puternic, fiindcă nu va dispărea niciodată.

Nina Petre
4 martie 2016

COMENTARIUL DORINEI

Povestea lui Hedre este minunată. Două lucruri m-au impresionat profund: faptul că a reuşit să-şi influenţeze soţul să se lase de piraterie şi să-l repună pe un făgaş „ortodox" şi apoi imaginea „HEDRE, şefa lor supremă, îi primea pe toţi la convorbiri în marele salon al casei", care coincide cu imaginea pe care o vizualizez foarte des în actuala viaţă. Am observat că, în mai multe existenţe ale mele, am reuşit să exercit o influenţă pozitivă asupra persoanelor apropiate, dar mai ales asupra soţului. Ar fi bine ca această trăsătură să se fi transmis până în viaţa actuală; voi încerca să profit de ea la maxim !

Viaţa lui Hedre îmi confirmă încă o dată legătura mea spirituală cu ţările arabe. Scrisorile d-voastră sunt lecţii de istorie, cultură, comerţ etc. şi îmi face mereu deosebită plăcere să le studiez.

12 martie 2016

Episodul 31 - NARDYK

NARDYK (1059-1004 î.Hr.) s-a născut într-un trib celtic aşezat în nordul extrem al actualei ţări numite Franţa. Tribul respectiv, condus de Orrich (tatăl lui NARDYK), luptător puternic şi ambiţios, reuşise să treacă marea apă (Rin) şi să ocupe teritoriul cuprins între actuala graniţă a Belgiei şi Marea Mânecii. Tribul regelui Orrich avea multe aşezări (sate), cea mai importantă fiind cea în care locuia cu familia lui, reprezentând sediul apărării comune. Satul lui Orrich se afla în zona ce poate fi identificată astăzi în oraşul Calais şi împrejurimile sale. Principala preocupare a regelui Orrich era cucerirea de noi teritorii spre sud, necesare agriculturii şi creşterii vitelor.

Nevasta lui, Arrne, dăduse naştere la trei copii. Unicul băiat, NARDYK, avea două surori mai mici: Rork şi Urreh. Împlinind 5 ani, NARDYK a început instruirea militară sub îndrumarea tatălui. Fetele, mereu lângă mama Arrne, se străduiau să o ajute la treburile gospodăriei. Ele duceau tot greul casei, cultivând cereale, viţă-de-vie, crescând animalele domestice, ţesând pânză şi stofă pentru îmbrăcăminte.

Când nu era plecat în campanii de cucerire şi jaf, Orrich stătea toată ziua în propriul atelier de fierărie, din mâinile lui ieşind arme de luptă grele şi periculoase.

NARDYK a învăţat tot ce i-a fost îngăduit, ştiind că, după moartea lui Orrich, va primi funcţia lui. La 15 ani, a intrat în armata războinicilor condusă de regele Orrich. După numeroase incursiuni de pradă spre sud, tatăl, grav rănit, a murit în braţele lui.

La 26 de ani, după uciderea lui Orrich într-o luptă cu un trib duşman, NARDYK a primit din partea sfatului bărbaţilor funcţia de rege, conducător absolut al zecilor de aşezări răspândite pe teritoriul tribului.

La 29 de ani, şi-a luat-o de nevastă pe Myanne, o fată de 15 ani, făgăduită de părinţii ei de când se născuse. Trei dintre cei patru copii aduşi pe lume de Myanne au murit la câteva luni, fiind plăpânzi şi mereu bolnavi. Unicul supravieţuitor, spre fericirea tututor, a fost un băiat, Orgodur. Semănând bine cu tatăl său, Orgodur a crescut voinic, mândru şi neînfricat.

Luptător aprig, Orgodur şi-a îngropat tatăl la 19 ani, regele NARDYK fiind ucis în greaua luptă purtată pe malul fluviului Somme, când războinicii din partea cealaltă a apei i-au oprit să ajungă pe teritoriul lor. NARDYK abia împlinise 55 de ani. Se afla în deplinătatea forţei fizice şi mentale, curajul neobişnuit, stimulat de ambiţia expansiunii teritoriale, devenindu-i, în sfârşit, fatal. Transportat zile şi nopţi la rând spre nord, a fost îngropat de fiul său lângă regele Orrich. La 19 ani, Orgodur a devenit succesorul în funcţie al tatălui NARDYK şi al bunicului Orrich.

NARDYK, un munte de om, cu părul lung şi blond, avea şi înclinaţii paşnice, pe lângă ferocitatea specifică tuturor celţilor războinici. Era superstiţios, ca toţi membrii tribului, crezând că zeii nemuritori îi vor proteja necontenit dacă le vor oferi jertfe umane. Aşa cum învăţase de la regele Orrich, NARDYK nu permitea sacrificarea unor locuitori ai tribului lor. La finalul fiecărei lupte, chiar dacă suferiseră o înfrângere, NARDYK şi luptătorii rămaşi în viaţă îşi rugau zeii să accepte drept ofrandă trupurile duşmanilor ucişi de ei. Cel îndreptăţit să comunice cu zeii era druidul, preotul care nu lipsea de la nicio luptă. Tot el, druidul, avea misiunea trimiterii sufletului regelui decedat în împărăţia zeilor care domneau în Universul etern.

NARDYK împreună cu luptătorii săi porneau la lupte după ce consumaseră cantităţi mari de vin. Băutura miraculoasă le dădea curajul şi puterea de a participa la lupte grele fără a se teme de moarte. Când reveneau acasă învingători, chiar dacă numărul lor se micşorase, chefurile se ţineau lanţ, zile şi nopţi la rând.

NARDYK învăţase de la tatăl său, regele Orrich, că prizonierii de război le erau mai de folos vii decât morţi. Dacă se dovedeau a fi supuşi, le cruţau viaţa, transformându-i în sclavi pentru muncile agricole sau chiar luptători în prima linie a fiecărei incursiuni războinice.

Profeţii şi druizii aveau obligaţia de a-i raporta regelui NARDYK despre noile predicţii şi învăţăminte obţinute prin ştiinţa lor, ajutându-l astfel să fie mereu bine informat şi pregătit să ia cele mai bune decizii.

NARDYK, om sincer şi mândru, şi-a iubit enorm familia şi supuşii. Pentru binele lor, şi-a riscat viaţa de nenumărate ori, până când zeii au decis să îi cheme sufletul în lumea lor. Ştia că va muri în lupta la care tocmai pornise. Înţelepţii din preajmă îl avertizaseră că îl pândea o primejdie mare pe malul celălalt al apei. NARDYK era prea curajos şi conştient de funcţia lui ca să dea înapoi, după sfatul înţelepţilor. A riscat şi a murit ca un erou, pe câmpul de luptă.

Nina Petre
6 aprilie 2016

COMENTARIUL DORINEI

Episodul spiritual nr. 31 a fost minunat. M-am oprit cu atenţie asupra misiunii de viaţă, cea de conducător, a lui Nardyk. Întâmplarea a făcut ca aseară să ajung cu cititul la pasajul din „Republica” lui Platon referitor la reperarea copiilor cu calităţi de conducători în scopul antrenării timpurii pentru misiunea de sacrificiu în folosul poporului. Ce interesant, că în vremurile lui Nardyk şi al lui Platon conducătorul trebuia educat de mic, trebuia să aibă un caracter deosebit şi să înţeleagă spiritul sacrificiului personal în folosul celor pe care îi proteja. Dar ce triste vremuri trăim acum. Parcă nimic din ceea ce a fost nu mai există.

Sacrificiul cu animale m-a tulburat, însă sunt conştientă de necesitatea acestui ritual în antichitate. Până în ziua de astăzi mai plătesc această karmă. Mi se rupe sufletul când văd animale chinuite şi la gândul că nu le pot lua pe toate sub protecţia mea .

Mi-a mai rămas în minte un aspect important al scrisorii de analiză... ambiţia lui Nardyk. O să încerc să lucrez pentru a nu cădea în patima ambiţiei, direct relaţionată cu mândria.

Sper ca în viaţa aceasta să vă am cât mai des alături, aşa cum druidul îl însoţea pe Nardyk pentru a-l ajuta să-şi îndeplinească sarcinile de conducător.

10 aprilie 2016

Episodul 32 - NURRU

Africanul NURRU (1126-1103 î.Hr.) s-a născut într-un trib format din boşimani-san, ai căror strămoşi migraseră din zona deşertică spre ţărmul Oceanului Atlantic.

Părinţii lui NURRU, Naudh (tatăl) şi Rumne (mama), au avut şaisprezece copii. Supravieţuitorii au fost trei băieţi: NURRU, Garun şi Royr. Ceilalţi copii au decedat la vârste mici, fiind răpuşi de infecţii grave, provocate de reptile şi insecte. NURRU, fiul cel mare, avea cu 5 ani mai mult decât Garun, iar acesta era cu 2 ani mai mare decât Royr.

Naudh, tatăl lor, era cel mai bun vânător, pescar şi luptător al tribului. Având darul povestirii şi puterea de a face vrăji invocând spiritele protectoare, primise din partea comunităţii renumele de vrăjitor, bucurându-se astfel de un respect absolut din partea tuturor. Fiii lui au crescut în atmosfera de muncă istovitoare, învăţând de la el toate muncile ce intrau în atribuţiile bărbaţilor, cu deosebire vânătoarea, pescuitul şi culesul plantelor comestibile.

Zona în care locuiau era bogată în păduri şi ape curgătoare. Unele dintre ele se vărsau în marele ocean. După multe secole, în acea regiune s-a construit oraşul Capetown, actuala capitală legislativă a Republicii Africa de Sud.

NURRU moştenise darul de povestitor de la tatăl său, la fel ca hărnicia în tot ce făcea. Mic de statură, ca toţi bărbaţii tribului, purta părul lung, împletit cu mărgele, un slip de piele, glezniere din piele, pielea sa fiind unsă cu pudre din polen şi pulberi de plante aromatice.

Casa lor avea aspect de colibă, rezistentă la ploaie şi vânt. Localnicii nu cunoşteau meşteşugul olăritului. Pentru mâncare foloseau coji de ouă de struţ. Aprinderea focului o făceau cu ajutorul unui arc destinat rotirii cu viteză mare a băţului de esenţă tare. Obişnuiau să prelucreze pieile de animale cu ustensile făcute din oase şi pietre.

Teritoriul aflat în proprietatea tribului avea un hotar. Dacă vânătorii treceau acest hotar urmărind animalele muribunde, nu se mai aflau în siguranţă, putând fi ucişi de proprietarii celuilalt teritoriu. Toţi membrii

tribului aveau dreptul de folosinţă comună a bunurilor de pe teritoriul lor: gropile cu apă, copacii cu fructe, pădurea, animalele bune de vânat.

Regulile de împărţire a hranei obţinute prin cules, vânătoare şi pescuit erau deosebit de severe. Pielea animalului vânat intra în posesia celui care l-a ucis. După uciderea unui animal, vânătorii îşi împărţeau carnea. Apoi fiecare dintre ei împărţea bucata primită între soacră şi socru, părinţi, soţie, copii şi el. Bucata revenită lui o împărţea fraţilor, fraţilor nevestei, prietenilor. În final, bucata de carne cu care rămânea un individ era extrem de mică. Hrana îi era completată cu ceea ce primea de la rudele şi prietenii lui. Morala, cunoscută de fiecare membru al tribului, viza respectul reciproc şi egalitatea în drepturi.

La 19 ani, NURRU se dovedise a fi un vânător capabil de a obţine carne suficientă şi piei de animale destinate viitoarei lui familii. Adunarea bărbaţilor i-a dat încuviinţarea de a şi-o lua de nevastă pe Ydehe, o fată dintr-un trib vecin şi prieten. Cu 8 ani mai tânără decât el, Ydehe, măritată la 11 ani, a născut abia la 14 ani primul copil: o fetiţă delicată şi frumoasă, pe care au numit-o Yaur. Abia împlinise un an de viaţă, când apa nesfârşită a oceanului i-a răpit tatăl.

NURRU plecase în zori la pescuit împreună cu Garun, fratele mai mic, în modesta lor barcă. Apariţia unui rechin nu i-a înspăimântat. NURRU s-a aplecat pentru a înfige harponul în bestia periculoasă, dar s-a dezechilibrat şi a căzut în apă. În zadar şi-a aruncat Garun harponul spre animalul care-i înşfăcase fratele şi fugea cu el în adâncuri.

După revenirea în sat, Garun şi-a pictat corpul cu alb, în semn de doliu. La fel au făcut părinţii, fratele mai mic, Royr, şi văduva Ydehe. La 2 luni după dispariţia lui NURRU, femeia şi-a adus pe lume cea de-a doua fetiţă: Rede. La împlinirea anului de doliu, Garun a luat-o de nevastă pe Ydehe, devenind tatăl celor două fetiţe orfane ale fratelui său. Au conceput împreună nouă copii. Ca prin minune, toţi cei unsprezece copii au supravieţuit, spre bucuria celor doi părinţi.

Amintirea lui NURRU a fost păstrată cu sfinţenie, fiicele lui purtându-i un înalt respect, datorat vitejiei lui şi iubirii pe care i-o purtase mamei lor, Ydehe.

Dragă Dorina, am aflat şi pe această cale, a spiritualităţii, că în negura timpului, în vremuri mult depărtate de începutul erei noastre, au existat oameni simpli, pe teritoriul african, de la care putem învăţa norme de comportare civilizată, plină de omenie şi respect reciproc. În condiţiile vieţii actuale, când agresiunile, lipsa de respect, setea de răzbunare, pofta de acaparare a averilor au atins apogeul, ne foloseşte tuturor cunoaşterea vieţii simple a populaţiilor tribale. Mai vedem uneori filme documentare a căror realizare i-a supus la mari pericole pe cei care

s-au încumetat să ajungă în izolatele comunităţi tribale, păstrătoare ale obiceiurilor tradiţionale, vechi de mii de ani. Printre acei oameni simpli nu există interese egoiste, nici lipsă de respect reciproc, nici tendinţa de a-şi transforma aproapele în propriul sclav.

Nina Petre
4 mai 2016

COMENTARIUL DORINEI

Minunat episod spiritual, deoarece mi-a clarificat din nou un aspect foarte important legat de teama mea de „monştrii" mării. Am observat în timpul colaborării noastre că trăsăturile mele proeminente de caracter provin din vieţile imediat anterioare, iar altele s-au dezvoltat mai târziu, pe parcurs, iar eu le asociez pe cele din urmă cu vieţi mai îndepărtate. Spre exemplu, când eram mică, mă bălăceam ca o broască în orice fel de apă, dulce, de mare etc. Nu am manifestat nici o teamă de apă şi de adâncuri până pe la 20 de ani. Odată ajunsă în Grecia, am observat cu atenţie mediul marin, lipsa nisipului, existenţa pietrelor, adâncimea mare... şi am dezvoltat un fel de fobie. Este în defavoarea mea că, de fiecare dată când vreau să înot, chiar dacă marea îmi stă la dispoziţie 24 de ore din 24, trebuie să mă „combin" cu cineva, deoarece îmi este frică de... rechini. Toată lumea mă ridiculizează, deoarece în această zonă nu există rechini şi nici alte animale marine periculoase... însă eu tot sunt prudentă.

15 mai 2016

Episodul 33 - MIGER

Eroina noastră MIGER (1260-1209 î.Hr.) s-a născut într-o comunitate tribală aşezată la marginea unei păduri, în vecinătatea ţărmului Mării Caraibilor. În zona respectivă există astăzi oraşul Changuinola, situat pe teritoriul Republicii Panama, în apropierea graniţei cu Republica Costa Rica.

Părinţii lui MIGER, Xam (tatăl) şi Lhu (mama), au avut unsprezece copii. Dintre aceştia, şapte au murit din cauza unor infecţii grave, rezistente la descântecele şefului de trib. Au supravieţuit doar o fată (MIGER) şi doi băieţi mai tineri decât ea, Tukdun şi Runduk.

Întreaga populaţie a tribului, formată din câteva zeci de suflete, era de origine maya. Fiecare familie locuia într-o colibă circulară, acoperită

cu frunze de palmieri. În colibă se găsea toate averea familiei: pietre de măcinat porumbul, vase de ceramică şi din lemn, rogojini pe care dormeau cu toţii, saci împletiţi plini cu boabe de porumb şi fasole, mici idoli de lut, lemnele de foc, beţele care prin frecare se aprindeau. Focul ardea zi şi noapte, rareori se stingea, iar jarul nu se termina niciodată. Oamenii mâncau din farfurii de lemn. Apa era păstrată în oale de lut, la intrarea în fiecare colibă. Câinii dormeau în colibă, lângă copii.

Xam, ca toţi bărbaţii tribului, se ocupa cu vânătoarea, pescuitul, cultivarea porumbului şi olăritul. Foloseau suliţe cu vârf de silex, capcane pentru animale, saci mici cu vopsele pentru olărit, piei de animale care la acopereau trupul. Femeile preparau hrana zilnică, îşi creşteau copiii, ţeseau o pânză aspră necesară confecţionării unui fel de rochii. Tot ele plecau în pădure pentru culesul plantelor comestibile şi a celor necesare tratării bolnavilor.

Fetele locuiau cu părinţii până la căsătorie. Băieţii, la împlinirea vârstei de 15 ani, se mutau în „casa bărbaţilor”, la marginea satului. Stăteau acolo până la vârsta de 20 de ani, când le era îngăduit să se căsătorească.

Pe MIGER au căsătorit-o la doar 11 ani cu Rinked, un tânăr cu 10 ani mai mare decât ea. Au avut şapte copii. După ce le-au murit două fete şi trei băieţi, au rămas doar cu doi: Unugdu, născut de mama lui la 17 ani, şi Mker, cu 5 ani mai mic decât fratele lui. Băieţii, aflaţi în grija tatălui pentru educaţie, au devenit vânători şi pescari neînfricaţi, capabili să lupte cu cele mai periculoase animale.

Rămasă singură zile întregi, MIGER stătea ore în şir lângă vrăjitorul-şaman Hru, ascultându-i istorisirile. Hru spunea despre Cer că era susţinut de 4 zei, aşezaţi la cele 4 colţuri ale lumii. Mayaşii credeau că lumea se afla pe spinarea unui aligator uriaş, care, la rândul său, plutea pe apele unui lac nemărginit. Zeii pe care îi venerau puteau fi şi răi, şi buni, de la caz la caz. Cei care trimiteau ploaia şi grindina provocau şi perioade lungi cu umezeală, făcând să putrezească recolta. Oamenii erau astfel pedepsiţi pentru păcatele lor prin distrugerea hranei.

Unii zei aveau cap de şarpe, şopârlă sau aligator. Zeii ploii, aşezaţi în cele 4 colţuri ale cerului, vărsau ploaia asupra pământului, golind nişte dovleci scobiţi, plini cu apă. Ei provocau fulgerele agitând topoare uriaşe de piatră. Servitorii lor erau bufniţele şi broaştele, ale căror ţipete şi orăcăit anunţau sosirea ploilor. Orăcăitul broaştelor suna ca o dulce muzică în urechile zeilor. Zeii ploii făceau parte dintre cele mai importante divinităţi, deoarece de ei depindea recolta de porumb. Mayaşii le aduceau numeroase ofrande, mai ales în preajma sezonului

muncilor agricole. În perioadele de mare secetă, recurgeau şi la sacrificii omeneşti.

Cele mai importante divinităţi ale Cerului erau Soarele şi Luna. Acestea au fost primii locuitori ai Pământului. Soarele patrona muzica şi ceramica, fiind şi un vânător iscusit. Luna era zeiţa ţesătoriei şi a naşterilor. Membrii tribului în care locuia MIGER adorau şi divinităţi de origine animală: liliacul şi bufniţa. Nu cunoşteau o divinitate a focului, crezând că focul era o manifestare a zeului Soare. Nu aveau niciun zeu al cutremurelor, prevestirea lor intrând în grija vraciului-vrăjitor.

MIGER avea 51 de ani, când vraciul le-a anunţat tuturor un apropiat prăpăd, ca o pedeapsă ce li se pregătea în Cer. Au aşteptat catastrofa pregătiţi să fugă pe mare, în pirogile construite cu multă migală din trunchiuri de copaci. Bărbaţii cu familii numeroase îşi făcuseră plute rezistente la furia valurilor. Clătinarea pământului nu a întârziat, speriind cumplit comunitatea din pădure. S-au urcat cu toţii în primitivele ambarcaţiuni, sperând că vor ajunge cu bine la marea insulă despre care povestiseră deseori pescarii ajunşi până la ea. Transformat de nevoie în marinar, Rinked împreună cu fiii săi au vâslit cu disperare în direcţia spre care ştia că se afla marea insulă (Jamaica). Nu au mai pus picioarele pe nicio bucată de pământ, din cauza unor valuri uriaşe care i-au aruncat în apă, ca pe o pradă binevenită pentru vietăţile submarine. Au murit astfel atât MIGER, Rinked şi fiii, cât şi cei cinci nepoţi ai lor.

Nina Petre
1 iunie 2016

COMENTARIUL DORINEI

Lecturarea episodului 33 m-a încântat, ca şi celelalte episoade spirituale. Mă impresionează modul simplu de a trăi al acestor oameni, dar în acelaşi timp şi cultura şi înţelepciunea, lor ce reiese din mitologia complexă. Voi studia mai bine acest episod, precum şi ultimele pe care mi le-aţi trimis după ce voi intra în vacanţă.

18 iunie 2015

Episodul 34 - ASSOLLDE

Eroina noastră ASSOLLDE (1380-1333 î.Hr.) s-a născut într-un trib de picţi, populaţie celtică din nordul Scoţiei. Tribul era aşezat într-o

pădure din apropierea lacului Loch Ness. În zona respectivă exista astăzi oraşul Inverness.

Părinţii, Rudial (tatăl) şi Neyrem (mama), au avut şapte copii, rămânând doar cu ASSOLLDE. Ceilalţi şase au decedat fie la naştere, fie la câteva luni de viaţă.

Populaţia tribului, numărând mai puţin de 30 de familii, trăia din vânătoare, pescuit şi cultivarea legumelor. Rudial pleca în zori cu bărbaţii vânători, iar la întoarcere prada era împărţită tuturor familiilor, în funcţie de numărul membrilor. Funcţia de comandă în cadrul tribului era deţinută de unchiul Rorrom, fratele lui Rudial, el fiind bărbatul cel mai viguros şi priceput la vânătoare.

Atât ASSOLLDE, cât şi ceilalţi membri ai tribului aveau credinţa animistă, fiind convinşi că spirite rele provocau bolile trupului, necazurile şi discordia dintre oameni. Tot spiritele rele din natură incitau războinicii numeroaselor triburi să lupte pentru ocuparea unor teritorii cât mai vaste. Înainte de plecarea la lupte, femeile îşi pictau bărbaţii cu chipuri de animale feroce, folosind culoarea roşie, culoarea sângelui, considerată culoarea vieţii şi cea a învingătorilor în războaie.

ASSOLLDE se născuse cu darul ghicitului în măruntaie de peşte. După ce învăţase să vorbească, îşi privea mama curăţând burta peştilor şi bolborosea aproape în transă prevestiri ale unor drame viitoare: atacuri din partea altor triburi, oameni ucişi la vânătoare sau în lupte, numele bătrânilor ce urmau să moară sau ale copiilor bolnavi aflaţi în preajma morţii. Prevestirile ei îi îngrozeau pe toţi, iar cu timpul ajunseseră să îi ceară părerea înaintea unor fapte periculoase. Cele mai cumplite prevestiri le făcea după ce observa seara monştrii ce pluteau pe suprafaţa lacului. Părinţii o duceau seara pe malul lacului Loch Ness, la cererea unor membri ai tribului care se pregăteau de războaie sau de drumuri lungi pentru diverse treburi.

Vestea de mare ghicitoare a fetiţei ASSOLLDE a zburat către toate comunităţile din zona lacului. Rugdur, şeful războinicilor dintr-un trib format din picţi duri şi sălbatici, a pătruns în sat noaptea împreună cu câţiva luptători. Au aflat uşor unde se afla coliba lui Rudial. Au răpit-o pe ASSOLLDE după ce i-au ucis părinţii.

Rugdur, la cei 26 de ani ai lui, şi-a luat-o de nevastă pe fetiţa de 14 ani, după ce şi-a adus-o în propria colibă, aflată în partea opusă a lacului. Viaţa lor timp de 33 de ani a fost plină de necazuri, suferinţă şi nesiguranţă a viitorului. Rugdur îi aducea zilnic peşte, îl curăţa la burtă şi o punea să ghicească. Rareori o lăsa în pace, când era bolnavă sau când trebuia să îşi îngrijească micuţii.

ASSOLLDE a născut trei copii, unul mort, iar ceilalţi doi bolnavi, cu oasele deformate. Rugdur i-a ucis la scurtă vreme după naştere, arzându-le trupurile, aşa cum se obişnuia în tribul său.

În primii ani de căsnicie, ASSOLLDE simţea nelinişte şi groază când bărbatul se afla în preajma ei. Treptat, văzând că o iubea şi nu o pedepsea niciodată, a început să răspundă iubirii lui. L-a iertat pentru că i-a ucis părinţii. L-a ajutat cu prevestirile în tot ce a avut nevoie. Datorită îndrumărilor ei, tribul condus de Rugdur şi-a mărit efectivul la câteva sute de membri, ocupând treptat toată regiunea care înconjura lacul Loch Ness.

Rugdur şi-a construit colibe în mai multe locuri, unde ASSOLLDE le ghicea tuturor, ajungând să fie venerată şi ocrotită ca o adevărată comoară. Când Rugdur pleca la lupte sau în alte scopuri, pe ASSOLLDE o păzea o întreagă armată, luptătorii stând de veghe zi şi noapte în jurul colibei.

Din cauza frigului şi a umezelii, oasele i s-au deformat, devenind din ce în ce mai dureroase. Tratamentele cu plante şi argilă îi uşurau suferinţele trupului. La 47 de ani, inima i-a cedat, din cauza bolii necruţătoare. Rugdur, distrus de durere, i-a presărat cadavrul cu argilă amestecată cu ocru roşu, dorind ca trupul dragei lui ASSOLLDE să îşi recapete culoarea vieţii, iar în felul acesta, ea să participe în continuare, ca spirit, la viaţa tribului. Ceremonia funerară a cuprins incantaţii, formule magice, sunetele unui instrument de percuţie. În mormânt i-au aşezat alături statuete de argilă cu scopul de a-i păstra liniştea în somnul de veci.

La scurtă vreme după înmormântare, Rugdur a început să viseze noaptea imaginea soţiei pierdute. ASSOLLDE îi făcea prevestiri ca pe vremea când trăiau împreună. Iubirea lor supravieţuind morţii, i-a ţinut aproape multă vreme după despărţirea fizică.

Nina Petre
28 iunie 2016

COMENTARIUL DORINEI

Acest episod spiritual a fost minunat, cu toate că, după ce am citit primul paragraf, am exclamat: „ce, într-un trib de picţi ??!!” Cum toate se leagă şi există o circulaţie a informaţiei la nivel... probabil astral, de curând, am vizionat filmul „Centurion” unde apăreau triburi de picţi. M-am întrebat cum era posibil ca aceştia să fie aşa sălbatici şi cruzi. Totuşi, ceva m-a atras la ei şi am început să citesc despre istoria lor.

Iar episodul 34 mi s-a părut extrem de captivant din multe puncte de vedere. Dacă celţii citeau semnele şi viitorul în oase de peşte, elenii din Creta o fac până în ziua de azi folosind coloana vertebrală a mieilor. Povestea Assoldei mi s-a părut fascinantă, deşi viaţa ei a fost grea.

De ceva vreme am şi eu probleme cu oasele, dar am început să le tratez cu succes folosind plante şi substanţe absolut naturale.

Căsnicia lui Assolde cu Rugdur mi-a atras foarte mult atenţia, mai mult decât în cazul altor vieţi. Cu toate că a fost un om rău, dur şi necruţător, înţeleg că ea era slăbiciunea lui. E şi acesta un merit, cred, când o femeie reuşeşte să îmblânzească un bărbat cu caracter rău. Relaţia celor doi soţi după moartea Assoldei m-a impresionat cel mai mult în toată povestea.

29 iunie 2016

Episodul 35 - GRUDYRR

Erou nostru GRUDYRR (1491-1442 î.Hr.) a văzut lumina zilei în locuinţa părinţilor, aceştia aparţinând unui trib de laponi nomazi, vânători şi pescari. Teritoriul în care îşi duceau traiul poate fi identificat astăzi cu nordul Finlandei.

Hadd şi Kem au avut patru copii. Trei micuţi au murit la doar câteva luni după naştere. Singurul supravieţuitor a fost GRUDYRR. Hadd, cel mai voinic şi curajos bărbat din trib, îndeplinea funcţia de şef al comunităţii. Kem, nevasta lui, muncea din greu, zi de zi, fiind ocupată cu prepararea hranei, confecţionarea hainelor şi creşterea copiilor. GRUDYRR, pregătit de mic să devină succesorul tatălui său la funcţia de şef, a crescut voinic, neînfricat, vânător şi pescar priceput.

S-a căsătorit la 20 de ani cu Yave, o fată de 16 ani, pe care o iubea mult. Unicul lor copil, o fetiţă numită Murkem, a sosit în familie când mama ei avea 19 ani.

GRUDYRR împlinise 29 de ani, când i-a murit tatăl la o vânătoare de reni. Sfatul înţelepţilor l-a desemnat drept noul şef de trib. Atribuţiile lui au crescut, revenindu-i responsabilitatea supravegherii activităţilor de vânătoare, pescuit, aniversări, ceremonialul înmormântărilor.

Laponii care formau tribul lui erau ultimii descendenţi ai unei vechi populaţii stabilite prin migraţie în nordul Peninsulei Scandinave. Originea lor era altaică, asemănătoare cu cea a finilor, ungurilor şi turcilor. La început, au locuit în teritoriile extrem nordice, apoi au migrat spre sud.

Înălţimea lor medie era de un metru şi jumătate. Aveau părul brun, ochii negri, iar pielea era de culoare cenuşie. Nasul fiecăruia era turtit, cu nările largi. Părul lins, ochii mici, pometii obrajilor pronunţaţi, fruntea largă, bărbia scurtă completau fizionomia capului cu aparenţă sferică turtită. Laponii erau foarte rezistenţi la efort, deşi musculatura membrelor şi a toracelui nu era foarte dezvoltată.

Descendenţi ai păstorilor de reni din vechime, s-au adaptat climei aspre, trăind într-o stare de înapoiere care s-a menţinut un timp îndelungat. Şi-au legat traiul de existenţa renilor, care îi ajutau să supravieţuiască. Baza organizării sociale o reprezenta familia.

Locuinţa de iarnă a fiecărei familii era un bordei făcut din bârne acoperite cu noroi, îngropat pe jumătate în pământ. Lipsa ferestrelor era cauzată de nevoia de a se izola cât mai bine împotriva frigului. Toate casele comunităţii tribale de acest tip erau aşezate pe firul unei văi adânci. La începutul verii, locuitorii le părăseau. Casele din zonele mai sudice erau solide, aveau formă dreptunghiulară, materialul de construcţie fiind lemnul. Acoperişul era prevăzut cu hornuri.

Asemenea părinţilor săi, GRUDYRR se căsătorise pe vreme de iarnă. Îşi câştigase pe deplin experienţa vieţii dure a nomazilor, dar avusese nevoie şi de bunăvoinţa viitorului socru. În acest scop, i-a oferit blănuri şi carne de ren, iar acesta a acceptat legarea pe viaţă a celor doi tineri. Ceremonialul de cununie s-a petrecut afară, în aer liber, a fost scurt, nefiind urmat de nicio petrecere. Copiii lui GRUDYRR s-au bucurat de iubirea deosebită din partea părinţilor.

Întreaga populaţie a tribului era cinstită, blândă şi ospitalieră. Igiena lipsea cu totul. Se dezbrăcau doar atunci când îşi schimbau hainele de iarnă cu cele de vară sau când intrau în locuinţă, luându-şi cojoacele groase de pe ei. Pe vreme de iarnă nu se spălau niciodată.

Atât GRUDYRR, cât şi întreaga lui comunitate laponă personificau elementele naturii şi animalele, având credinţe animiste, bazate pe metempsihoză. Erau convinşi că, după moarte, există reîncarnarea în diferite animale. Îşi îngropau morţii la mică adâncime, acoperind mormântul cu o movilă de pietre. Lângă defunct, aşezau obiectele uzuale, pentru ca în noua lui viaţă să nu ducă lipsă de ele. Credeau că sufletele celor morţi rămâneau în preajma caselor, pe lângă familii, asistând la traiul zilnic.

Această credinţă străveche în existenţa vieţii de dincolo de mormânt, adânc înrădăcinată în conştiinţa laponilor, îi ajuta să privească moartea cu dezinvoltură. Familia nu părăsea casa în care survenise decesul, ci locuia mai departe în ea. Cultul strămoşilor reflecta credinţa în

supravieţuirea spiritului după moarte şi întruparea lui în fenomene, animale, plante sau obiecte.

Şeful vânătorilor, GRUDYRR, avea obligaţia de a-şi însoţi tovarăşii în toate expediţiile de vânătoare organizate în comun. Animalele vânate de obicei erau renul, elanul, ursul, lupul, vulpea, câteva mamifere mici, gâsca sălbatică, foca şi mamifere marine mari. Armele tradiţionale folosite la vânătoare erau arcul, harponul, plasa, lassoul, skottalul. Ultimul consta dintr-o săgeată scurtă de fier prevăzută la capătul ascuţit cu două pene metalice dispuse lateral, în direcţie opusă vârfului armei, astfel ca pătrunderea în corpul animalului să formeze un sistem de ancorare. La celălalt capăt, avea un inel prin care trecea o funie sau o tijă solidă. Skottalul se folosea la vânatul animalelor terestre şi marine. Uneori plecau la vânătoare doi sau trei oameni, călătorind zile întregi în căutarea pradei.

GRUDYRR avea 49 de ani, când nevoia de hrană suplimentară pentru cei trei nepoţi, copiii fiicei sale Murkem, ajunsă la 26 de ani, l-a îndemnat să pornească după vânat împreună cu bărbatul ei. Vremea era aspră, iarna se apropia de sfârşit. La mare distanţă de sat, i-a surprins un viscol puternic. Trântiţi la pământ, au murit îngheţaţi. Trupurile nu le-au fost descoperite niciodată.

Nina Petre
6 iulie 2016

COMENTARIUL DORINEI

Vă mulţumesc pentru episodul spiritual care descrie viaţa lui Grudyrr, unul foarte interesant, ca şi cele anterioare. Citind despre trăirile mele anterioare, descopăr obiceiuri şi stiluri de viaţă care nici prin cap nu mi-au trecut. De asemenea, după cum aţi subliniat d-voastră, se pare că anumite aspecte ale vieţii lui Grudyrr au avut mare influenţă asupra vieţii mele actuale.

21 iulie 2016

Episodul 36 - NEHDOR

Eroul nostru s-a numit NEHDOR (1572-1538 î.Hr.). Părinţii lui, Gerid (tatăl) şi Neum (mama), aparţineau unui popor migrator sosit dinspre nord, ale cărui triburi s-au aşezat în regiunea Umbria (denumire actuală), aflată pe teritoriul Peninsulei Italice.

Tribul în care a văzut lumina zilei NEHDOR se stabilise înainte de naşterea lui în apropierea lacului Trasimeno (denumire actuală). După multe milenii, cercetătorii istoriei vechi a Italiei au specificat că astfel de triburi se numeau italice, aparţineau popoarelor migratoare indo-europene, dezvoltaseră cultura Terramare şi trăiau în epoca bronzului.

Neum, nevasta lui Gerid, născuse patru băieţi şi trei fetiţe. Cel mai mic dintre băieţi, NEHDOR, reuşise să scape cu viaţă din frecventele atacuri ale altor triburi asupra satului. Ceilalţi trei viteji muriseră luptând alături de părinţi, deşi erau doar nişte copii, neajunşi la vârsta maturităţii. Cele trei surori ale lui NEHDOR fuseseră furate în timp ce părinţii luptau la hotarele satului.

NEHDOR scăpase cu viaţă din numeroasele asalturi ale războinicilor duşmani, datorită intuiţiei neobişnuit de puternice cu care se născuse. De mic copil, înţelepţii tribului observaseră uimitoarea lui asemănare fizică, însoţită de cea a vocii şi gesturilor, cu străbunicul Rekyad, bunicul lui Gerid, legendarul războinic sub conducerea căruia tribul ajunsese în pitoreasca regiune a lacului. Rekyad ştia în orice moment ce era de făcut spre binele poporului său. Calităţile de vizionar ale tânărului NEHDOR se manifestau cu deosebire atunci când se apropia pericolul unui nou atac din partea unor duşmani dornici de pradă şi pustiire.

Până când tatăl i-a permis să participe la lupte, băiatul s-a ocupat cu vânătoarea, pescuitul, olăritul şi confecţionarea obiectelor din bronz. Nu îndrăznea să mărturisească nimănui că avea oroare de meşteşugul uciderii oamenilor şi animalelor. La partidele de vânătoare, prefera să stea în urma vânătorilor, şuierând cu glasul animalelor, astfel ca ei să îşi dea seama de apropierea vânatului.

Presimţea apropierea atacurilor asupra satului cu multe zile înainte. Dimineaţa, la trezirea din somn, îi „vedea” pe războinicii duşmani cu ochiul minţii, iar glasurile care îl avertizau i se păreau a veni din partea zeilor la care se ruga întreaga suflare adultă a satului.

La 22 de ani, şi-a luat de nevastă o fetiţă de 14 ani. Era copil când părinţii îl sortiseră să devină bărbatul micuţei Erene, abia sosită pe lume. O aşteptase cu răbdare să crească, plăcând-o din ce în ce mai mult. Erene îl plăcea şi ea, fiind nerăbdătoare să ajungă în casa cea nouă. Timp de 3 ani, până la naşterea fetiţei lor, Makide, Erene şi-a ajutat bărbatul la treburi delicate, cum erau pictarea oalelor de lut, lustruirea obiectelor din bronz (arme, bijuterii, vase), chemarea animalelor spre vânători cu ţipete înşelătoare pentru bietele victime.

La 20 de ani, l-a adus în familie pe primul băieţel, Ugduk. Au mai trecut 3 ani până la naşterea lui Kerial, fiul cel mic. Ca o fatalitate nedorită în familie, copilul avea 3 ani, când NEHDOR, tatăl şi soţul mult-

iubit, a fost ucis într-o luptă grea, în care jertfa lui a salvat satul de la distrugere.

Atacul duşmanilor începuse în zori, fiind presimţit de NEHDOR cu câteva zile înainte. Copiii mici fuseseră închişi în case, printre ei aflându-se şi cei ai luptătorului NEHDOR. Makide împlinise 9 ani, Ugduk, 6, iar Kerial, 3 ani. Părinţii porniseră spre hotarul satului, marcat de un şanţ adânc cu movile de pământ şi pietre pe margine. Numărul atacatorilor era mai mare de cum îşi imaginase NEHDOR. Femeile şi bărbaţii au luptat cu disperare pentru a-şi apăra casele şi întregul teritoriu. Lupta părea să se apropie de sfârşit, când ochii ageri ai curajosului NEHDOR au zărit câţiva războinici ascunşi în spatele unor trunchiuri de copaci. Cu un urlet de luptă pornit parcă de pe altă lume, s-a repezit de unul singur spre grupul de agresori. Până să sosească şi alţi camarazi de luptă, sălbaticii l-au înconjurat, lovindu-l mortal. Strigătele lui disperate nu au fost în zadar. Ceata femeilor şi a bărbaţilor chemată de NEHDOR a pornit din nou la luptă, nimicind hoarda duşmană. Teritoriul satului a fost salvat prin sacrificiul lui NEHDOR, care primise la timp un avertisment din partea zeilor săi prieteni. A fost înmormântat cu multe onoruri, vitejia lui fiind cântata ani de zile în baladele urmaşilor săi.

Dragă Dorina, am descoperit şi de această dată un personaj de poveste, erou al unor vremuri de mult apuse. Ideea pe care doresc să o scot în evidenţă este aceea a rolului important jucat de oamenii cu aptitudini extrasenzoriale de-a lungul istoriei omenirii. Majoritatea dintre ei au rămas eroi necunoscuţi, alţii au fost amintiţi în folclorul diverselor popoare care şi-au apărat teritoriile prin sacrificii umane.

Nina Petre
25 iulie 2016

Episodul 37 - RUNURRU

Eroina noastră, RUNURRU (1690-1644 î.Hr.) s-a născut într-un trib de eschimoşi aşezat între fluviul Lena şi golful Ianski, în apropierea zonei de vărsare a fluviului în Marea Laptev (toate denumirile sunt actuale). Aproape de locul în care a trăit RUNURRU s-a construit, după multe secole, oraşul siberian Tiksi.

La naşterea ei, satul de eschimoşi cuprindea câteva zeci de oameni. Numărul celor care plecau spre sud, alungaţi de frig şi sărăcie, era mai mare decât numărul nou-născuţilor. Urrib (tatăl) şi Nork (mama) o aveau numai pe RUNURRU. Înainte şi după naşterea ei, Nork pierduse

câteva sarcini, din cauza frigului din perioadele de iarnă şi a condiţiilor grele de viaţă.

Toţi locuitorii satului aveau părul negru, fruntea îngustă, nasul mic, pielea de culoare galben-închis. Statura lor era de maximum 1,65 metri.

RUNURRU sosise pe lume într-o zi de sărbătoare, când întreaga comunitate privea apariţia Soarelui pe cer, vestind sfârşitul iernii polare. Din acest motiv, RUNURRU a fost declarată drept un copil predestinat pentru a deveni vrăjitor. De mică, a fost dată în grija şamanului, care a iniţiat-o ani de zile în tainele meseriei lui.

La 15 ani, părinţii i-au dat-o de nevastă vânătorului Ogdur, nedorind ca fata lor să ajungă vrăjitoare. Ogdur împlinise 22 de ani. Foarte curajos la vânătoare, avea nevoie de harul proaspetei neveste pentru a şti dinainte ce primejdii îl pândeau în lungile drumuri periculoase când pleca să vâneze reni, vulpi şi ce se mai găsea în ţinutul neospitalier.

Pe vreme de iarnă, Ogdur îşi construia o casă din zăpadă. Vara locuiau într-un bordei făcut din pietre, lemn şi oase. Iarna, sania lui aluneca pe gheaţă, înlesnindu-i vânătoarea de foci. Vara, vâslea în caiacul lui rudimentar pe apa golfului, reuşind să pescuiască şi să vâneze foci. Ca unelte de vânătoare, folosea cuţitul şi harponul, obiecte făcute din oase de ren sau de balenă.

RUNURRU a născut un singur copil, pe fiul lor Derre, când avea 24 de ani. Tată iubitor, preocupat de viitorul fiului său, Ogdur l-a învăţat treptat să vâneze, să pescuiască, să îşi confecţioneze armele şi uneltele de care avea nevoie. Au construit împreună bărci, sănii şi viitoarea casă în care urma să locuiască Derre cu familia lui. Băiatul s-a obişnuit cu pregătirea pieilor de animale pentru îmbrăcăminte şi încălţăminte. După ce au ucis împreună un urs alb, Ogdur şi-a declarat fiul, ajuns la 20 de ani, drept matur şi apt de însurătoare.

Derre nu s-a grăbit să facă pasul spre căsătorie, fiindcă aleasa lui abia împlinise 8 ani. Mama, RUNURRU era foarte harnică, le făcea mâncare bună, simţindu-se, el şi Ogdur, ca doi copii răsfăţaţi de ea. Pe RUNURRU o considerau un fel de minune a naturii. În nopţile senine, o ascultau ca fermecaţi cum le citea viitorul în mişcarea stelelor pe cer.

Deseori, o vizita în vis Marele Corb, un spirit recunoscut de toate triburile siberiene ca zeitatea cea mai puternică, în stăpânirea ei aflându-se întreaga lume a eschimoşilor. Când cineva din sat era grav bolnav sau vânătoarea nu le adusese destule animale, vecinii o rugau pe RUNURRU să îl invoce pe Marele Corb. Femeia, bună la suflet şi săritoare la nevoie, le făcea pe plac. Înainte de culcare, seara, îl chema în gând pe puternicul spirit, rugându-l să i se înfăţişeze în timpul somnului, oferindu-i cele mai

bune sfaturi. De cele mai multe ori, îşi făcea apariţia, găsind răspunsuri la întrebările ei.

La 46 de ani, RUNURRU era deja o femeie îmbătrânită de viaţa grea pe care o dusese de când se ştia copil în stare să muncească. La rândul său, Ogdur, bărbat de 53 de ani, era prea bătrân şi neputincios pentru a mai pleca la vânătoare. Fiul lor, Derre, ajuns necăsătorit la 22 de ani, le aducea carne şi peşte, având grijă ca părinţii lui să nu moară de foame. Bătrânii îşi aşteptau moartea în linişte, sperând că îi va lua pe amândoi deodată. Dacă unul dintre ei ar fi rămas în viaţă, s-ar fi stins de dorul celuilalt.

RUNURRU, de comun acord cu Ogdur, l-a chemat într-o seară pe Marele Corb, rugându-l să le curme zilele, fiindcă nu mai puteau să îşi îndure bătrâneţea. La venirea iernii, când Derre era plecat să vâneze, părinţii lui au murit de frig, în bordeiul îngheţat. Vecinii, observând că nu mai ieşea fum, au intrat să vadă ce se întâmplase cu ei. I-au găsit ţepeni de frig, lipiţi unul de celălalt. Nici în pragul morţii nu voiseră să se despartă.

Derre, sosit acasă în ziua următoare, a fost ajutat de vecini să îşi învelească sărmanii părinţi în piei de ren. Le-au cusut, apoi i-au îngropat, acoperindu-le mormântul cu multe pietre, scoase din zidul casei lor, pe care o dărâmaseră. În zilele următoare, împreună cu rudele rămase în viaţă, Derre a povestit îndelung despre faptele lor frumoase şi, mai ales, despre felul minunat în care se ocupaseră de creşterea lui.

Dragă Dorina, am descoperit şi de această dată oameni buni la suflet, curajoşi, dar greu încercaţi de viaţă. Bunătatea sufletească nu cunoaşte graniţe în timp şi spaţiu. De când a apărut omul pe Pământ, a făcut fapte bune, dar şi rele. Din păcate, omenirea nu se îndreaptă spre Raiul mult dorit de credincioşii de pretutindeni. Dimpotrivă, tot ceea ce reprezintă răutate şi violenţă pe Pământ riscă să facă din viaţa pământeană iadul pe care nici în cele mai cumplite vise nu l-au putut vedea. Cum speranţa moarte ultima, poate că generaţiile viitoare vor fi mai paşnice şi mai conştiente decât strămoşii lor.

Nina Petre
14 august 2016

COMENTARIUL DORINEI

Povestea lui Runurru şi a familiei ei este extrem de interesantă. Au fost încercaţi, după cum aţi scris d-voastră, însă din viaţa lor nu a lipsit nici unul dintre „ingredientele minune” ce aduc mulţumire în sufletul unui om: contactul cu natura, hrana sănătoasă, credinţa şi misterul şi

familia ai căror membrii sunt puternic uniţi. Toate acestea, într-adevăr, în ziua de astăzi lipsesc cu desăvârşire. Şi totuşi, noi, cei care mai căutăm spiritualitatea, trebuie să menţinem fantezia unei lumi mai bune, în speranţa că aceasta va trece într-o zi din lumea ideilor în lumea substanţei. Când recitesc teoria lui Plato prind curaj; acesta considera că lumea ideilor, a imaginaţiei, a nevăzutului este cea care are valoare de fapt şi este cea decisivă. E adevărat că trăia într-un timp diferit de al nostru... şi totuşi, poate mai există speranţă.

Iniţial planificasem o călătorie la o universitate din Siberia anul acesta. Cred că va trebui anulată din motive financiare, însă luasem deja contact cu câteva persoane. Se pare că şi după milenii ne bântuie trecutul :-)

29 august 2016

MARIA (fiica Elenei)

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Krilla Zaskid (1897-1943)

2 ⭘ Alessandro Tanini (1798-1856)

3 ⦿ Nigel (1710-1771)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

4 ⭘ Zenko Lidici (1622-1690)

5 ⦿ Lana Direk (1541-1599)

6 ⭘ Dukunu (1416-1478)

7 ⦿ Norma (1338-1384)

8 ⦿ Claudina Villanova (1242-1296)

9 ⭘ Dhorl (1114-1178)

10 ⦿ Yald (1038-1084)

11 ⦿ Nudarro (943-978)

12 ⭘ M'Barr (820-868)

13 ⦿ Nygde (712-769)

14 ⦿ Sonia (613-665)

15 ⭘ Rirri (520-581)

16 ⦿ Lyed (414-460)

17 ⭘ Tigir (304-369)

Episodul 4 - ZENKO

Sârbul ZENKO LIDICI (1622-1690) s-a născut într-un sat situat la nord-vest de Belgrad, numit Batajnica.

Tatăl său, Ignar, militar în armata otomană, avea o casă mare în sat şi o moşie în afara satului. Soţii Lidici, Ignar şi Lenida, locuiau iarna în casa lor din Belgrad. Lenida născuse un băiat şi două fete. ZENKO era mai în vârstă cu 5 ani decât sora lui Marinka. Inga, fata cea mică, se născuse când sora ei avea 3 ani.

Ţara lor, Serbia, fusese cucerită de turcii otomani în anul 1389, după un deceniu de lupte, rămânând în stare de vasalitate timp de peste 4 secole. În marea bătălie de la Kosovopolje din 28 iunie 1389, cneazul sârb Lazar Hrebljanovici a fost ucis, iar floarea nobilimii sârbe a fost masacrată de turci. Înfrângerea de la Kosovopolje a marcat sfârşitul independenţei statului sârb.

Cetatea Belgradului, intrată în stăpânirea Regatului Ungar, apărată cu succes de Iancu de Hunedoara în 1456, a ajuns în 1521 sub stăpânire otomană. Întreaga Serbie, devenită provincie a Imperiului Otoman, era condusă de un paşă cu reşedinţa la Belgrad. Nobilimea sârbă, deposedată de pământul care fusese împărţit aristocraţiei militare turceşti, a fost anihilată, o parte din membrii ei acceptând trecerea la islamism.

Aşa a făcut şi tatăl lui Ignar, pentru a-şi salva moşia din Batajnica, moştenită după moartea lui de fiul său. Ignar şi Lenida şi-au păstrat religia ortodoxă. Totuşi, pentru a nu-i fi confiscată moşia de către administratorul teritorial, ofiţerul Ignar a trecut de la armata sârbă la cea otomană, punându-şi astfel averea şi familia la adăpost de răzbunarea oamenilor stăpânirii turceşti.

În perioada vieţii lui ZENKO, Imperiul Otoman s-a aflat sub domnia a cinci sultani ce aparţineau dinastiei osmane: Mustafa I (1622-1623), Murad IV (1623-1640), Ibrahim (1640-1648), Mehmed IV (1648-1687), Suleyman II (1687-1691).

ZENKO Lidici a urmat cursurile unui colegiu de băieţi în Belgrad. În 1641, având 19 ani, a intrat ca spahiu în armata otomană. La 28 de ani, s-a căsătorit cu fata unui boier din Belgrad. Nivena Dragvin avea 18 ani când a făcut nunta cu ZENKO. Casa lor din Belgrad, oferită ca zestre de părinţii Nivenei, era mare, cu multe odăi, atât pentru ei, cât şi pentru oaspeţi. Ca soţie de militar otoman, Nivena a trăit în lux, a făcut parte din înalta societate a oraşului, şi-a crescut copiii în cele mai bune condiţii cu putinţă în acele vremuri. Totuşi, timp de 32 de ani, cât soţul ei a fost militar activ, femeia a trăit cu o grijă permanentă pentru viaţa şi sănătatea lui.

La 20 de ani, a născut-o pe Oldina, iar la 26 de ani, pe Marusia. Băieţelul născut mort, la 2 ani după Marusia, a pus capăt fertilităţii Nivenei. ZENKO îşi adora fetele. Strângea bani de aur şi obiecte din metale preţioase în lăzile masive dintr-o odaie izolată şi bine încuiată, fiind obsedat de viitorul celor două fiice. Omul ştia că vremurile vor fi nesigure şi după moartea lui.

Distins în lupte grele, marele vizir din Belgrad l-a răsplătit cu încă o moşie lângă cea moştenită de la tatăl său. La retragerea din armată, având 60 de ani, paşa i-a oferit cu drept de succesiune pentru copiii lui întregul sat Batajnica şi câteva zeci de hectare în jurul localităţii. Era în 1682, cu un an înainte de înfrângerea umilitoare a turcilor la asaltul Vienei.

În cei 41 de ani de viaţă militară, ZENKO participase la expediţii militare turceşti în direcţia Austriei şi Poloniei. În Transilvania, desele expediţii militare au urmărit înlăturarea principelui Gheorghe Rakoczi al II-lea, a lui Ioan Kemeny şi instalarea lui Acaţiu Barcsai. Politica otomană de ofensivă s-a extins mult pe vremea vizirului Köprülü-zade Ahmed paşa (1661-1676). Acesta a dus o serie de campanii împotriva veneţienilor, Austriei şi Poloniei.

În majoritatea acelor campanii, a luptat şi spahiul ZENKO. De foarte multe ori, curajosul militar a ajuns cu greu acasă, obosit, rănit şi sătul de zbuciumul vieţii. Totuşi, a luptat până la 60 de ani, când uzura trupului nu i-a mai permis să plece în campaniile militare. Vechile răni şi urmele de oase fracturate îi dădeau dureri mari. Cele mai puternice suferinţe le avea la coloana vertebrală, greu încercată în lungile drumuri călare. Obiceiul băuturii îl avea încă din perioada vieţii de militar activ. După revenirea definitivă acasă, ZENKO bea de plăcere, la întâlnirile cu prietenii şi rudele, dar şi de nevoie, pentru a-şi calma durerile trupului.

Fetele erau căsătorite cu negustori bogaţi. Sătule de lungile aşteptări ale tatălui, refuzaseră să fie date unor militari. Au ales viaţa plictisitoare din Belgrad, cu soţi bogaţi, care plecau rareori pentru afaceri.

ZENKO s-a stins din viaţă la 68 de ani, din cauza bolii de stomac provocată de alcoolul tare consumat zilnic. Viaţa lui cu Nivena fusese o oază de linişte şi iubire în jungla societăţii din jurul lor. A murit liniştit, în zorii unei zile frumoase, dar la înmormântare a plouat cu găleata. Îi plăcuse viaţa, cu toate durerile şi bucuriile ei.

Nina Petre
1 octombrie 2014

COMENTARIUL ELENEI, MAMA MARIEI

Pot spune că se văd influenţele sârbului la Maria. Îi place alcoolul, coloana nu are forma corectă şi ar face orice pentru bani. Îi plac banii, bunăstarea şi are pretenţii ca orice vrea să i se dea. Îi place să trăiască pe picior mare.

4 octombrie 2014

Episodul 5 - LANA

Eroina noastră, LANA DIREK (1541-1599), s-a născut în oraşul Mediaş din Transilvania.

Părinţii ei, boierul Gyorgy şi Sidena, soţia lui, aveau două fete: LANA era cu 6 ani mai în vârstă decât sora ei, Illona. Om bogat, posesor al unei vaste moşii de-a lungul Târnavei, Gyorgy şi-a educat fetele cu profesoare aduse în casă tocmai din Viena.

Transilvania fusese anexată la regatul Ungariei încă din anul 1003. În secolul 12, a fost ţinta unei imigraţii germane masive. În 1538, devenind principat independent, a intrat sub influenţa turcească. Viaţa eroinei noastre, LANA, s-a desfăşurat sub semnul marilor evenimente politice şi sociale din Transilvania începând cu anul naşterii şi până în cel al morţii. LANA s-a născut în 1541, toamna, după ce Ungaria centrală devenise un paşalâc turcesc cu centrul la Buda.

În 4 septembrie, s-a instaurat suzeranitatea Porţii Otomane asupra Transilvaniei, sultanul Suleiman Magnificul acordându-i lui Ioan II Sigismund sangeacul Transilvaniei. În 18 octombrie 1541, Dieta de la Viena a recunoscut suzeranitatea Porţii asupra Transilvaniei, aceasta devenind un principat autonom vasal Imperiului Otoman.

După 2 ani, ţara a fost obligată să înceapă plata tributului anual către Poarta Otomană, ceea ce a declanşat manifestări de revoltă ale ţăranilor de pe moşiile boierilor. Gyorgy, tatăl LANEI, om cumsecade, nu mai ştia cum să-i împace pe iobagii de pe moşia lui, datorită cărora viile rodeau an de an, aducându-i boierului venituri uriaşe.

Între anii 1551-1556, s-a instaurat stăpânirea habsburgică în Transilvania. Populaţia a fost supusă unei exploatări sporite, agravată de jafurile mercenarilor imperiali. Viaţa boierilor autohtoni devenea din ce în ce mai grea. În urma răscoalelor ţărăneşti, recoltele de pe moşii se micşorau de la un an la altul.

Gyorgy Direk s-a văzut nevoit să o mărite pe LANA cu cel mai bogat pretendent la mâna ei: notarul Sandor Varany, în vârstă de 38 ani. Fata

avea doar 16 ani şi era încă o copilă naivă şi romantică, aflată sub influenţa guvernantei austriece Frau Gerda. Şi-a ascultat părinţii, acceptând să fie cumpărată de notarul Sandor în schimbul unei mari datorii în bani pe care Gyorgy o avea la el.

Sandor se căsătorise prima oară la 20 de ani, fiind îndrăgostit nebuneşte de o fată din Cluj. A locuit în Cluj până la pierderea soţiei, în 1540. Femeia murise la naşterea celui de-al treilea copil. Micuţul Duko supravieţuise ca prin minune. Fetiţele lui Sandor, Isabella şi Zina, aveau 5, respectiv 3 ani.

La revenirea în Mediaş, unde avea nevoie de ajutorul părinţilor lui, Sandor a dat cu ochii de LANA, făcând tot posibilul să pună mâna pe ea. Marea diferenţă de vârstă dintre ei (22 ani) nu mai conta, fiind vorba despre ştergerea datoriei părinţilor fetei.

LANA era o fată foarte bine educată. A înţeles că sacrificul ei urma să îi salveze părinţii de la mari necazuri financiare. De fapt, îl plăcea pe Sandor. Bărbat frumos, prezentabil, cumsecade, Sandor a făcut tot ce i-a stat în puteri ca nevasta şi copiii să trăiască fericiţi. A luat asupra lui toată răspunderea bunului mers al familiei, angajând bone, servitoare, guvernante, paznici pe lângă casă.

Veniturile de notar erau fluctuante şi nesigure. Fiecare război la graniţă sau revoltă ţărăneasca îi diminuau câştigurile obţinute din întocmirea actelor.

LANA s-a comportat ca o mamă bună cu orfanii lui Sandor. Aceştia au crescut alături de cei patru copii născuţi de ea în bună înţelegere şi dragoste frăţească.

Pe primul băiat l-a născut la 18 ani. Copilul se numea Rondar. La 20 de ani a adus-o pe Susanna la lumina zilei. Rodika a sosit când sora ei împlinise 5 anişori. Ultimul băiat, Istvan, a fost născut de LANA la 27 ani. La fel ca soţul ei, femeia s-a dedicat întru totul familiei, uitând de propria fiinţă. Amândoi trăiau numai pentru copii, bucurându-se de fericirea lor şi suferind la necazurile lor.

Duko a intrat în armata austriacă, mutându-se la Viena după căsătoria cu o fată din acel oraş. Băieţii LANEI au plecat şi ei la armată, dar au revenit lângă părinţi după terminarea stagiului militar. Amândoi erau dornici să îşi urmeze studiile universitare la Cluj.

Rondar, atras de preoţie, a urmat facultatea de Teologie la Cluj, devenind ulterior parohul unei biserici de lângă Mediaş. Istvan a urmat Dreptul, tot la Cluj. S-a întors în Mediaş cu fruntea sus, tânăr avocat cu un viitor strălucit în carieră. Surorile lor, Susanna şi Rodika, au avut soarta mamei. Părinţii le-au dat unor bărbaţi cu avere, unul, politician în Dieta de la Cluj, iar celălalt, negustor de vinuri.

La 58 de ani, LANA era o soţie şi mamă împlinită. Soţul, Sandor avea 80 de ani, dar încă era vioi, mereu ocupat cu treburile oraşului. Aveau zece nepoţi, pe care îi considerau o adevărată avere. Fericirea LANEI era umbrită doar de boala de plămâni, care o chinuia de aproape 2 ani. Medicii nu reuşiseră să o vindece, cu toate tratamentele recomandate. Nici leacurile aduse din Austria de Duko nu îi stârpiseră microbul bolii. S-a stins ca un pui de găină fără vlagă într-o noapte ploioasă şi rece, chinuită de o febră puternică. S-a întâmplat la o lună după bătălia de la Şelimbăr, când Mihai Viteazul învinsese oastea transilvană. Domnul Ţării Romaneşti intrase triumfător în Alba Iulia, luând sub autoritatea sa întregul teritoriu al Transilvaniei.

Dragă Elena, cred că până va mai creşte, influenţele boieroaicelor din alte vremuri se vor mai face simţite asupra Mariei. Să nu uităm, totuşi, că viaţa femeii moderne, de azi şi de mâine, este mult mai complicată decât vieţile antecesoarelor spirituale. Oricât ar fi de bogată, cultivată, realizată în toate, femeia zilelor noastre tot hărţuită rămâne. Banii se câştigă greu, iar linişte nu au nici cei bogaţi şi nici cei săraci. Istoria omenirii, cu toată periodizarea ei, nu a schimbat în esenţă viaţa şi natura fiinţei umane.

Nina Petre
8 ianuarie 2015

COMENTARIUL ELENEI, MAMA MARIEI

Sunt asemănări între Maria şi Lana. Cum aţi spus, îi place luxul şi bunăstarea, la fel ca antecesoarei sale. Lanei i-a mers bine, nu avea de ce să se plângă. A avut o familie frumoasă şi realizată, cred că a murit împăcată.

Şi între părinţii mei sunt 20 de ani diferenţă.

9 ianuarie 2015

Episodul 6 - DUKUNU

Africanul DUKUNU (1416-1478) s-a născut într-un trib de etnie *bantu*, stabilit pe malul vestic al lacului Victoria. Zona respectivă se află astăzi în nordul Republicii Unite Tanzania. Această ţară s-a format prin unirea statului continental Tanganyika cu cel insular numit Zanzibar. În apropierea satului în care a trăit DUKUNU, s-a construit oraşul Bukoba.

Tatăl eroului nostru se numea Ugunke şi ocupa funcţia importantă de şef al tribului. Ahyo, nevasta lui, dăduse naştere la şapte prunci. Dintre aceştia, patru au decedat în primii ani de viaţă, fiind răpuşi de infecţii grave. Au crescut şi s-au maturizat unicul băiat, DUKUNU, şi surorile lui mai tinere decât el, Kiwo şi Nahre.

Strămoşii lor, populaţia *bantu*, sosiseră în zona marelui lac în urmă cu aproape 1000 de ani, fiind alungaţi de clima dificilă din sud. Ocupaţia de bază a membrilor tribului era cultivarea plantelor. În plus, asigurarea hranei se mai făcea prin vânat şi pescuit. Întregul trib vorbea limba *swahili*.

Viaţa paşnică şi monotonă a satenilor era întreruptă deseori de nevoia purtării unor lupte de apărare împotriva războinicilor *masai*. Aceştia soseau dinspre ţărmul nordic al marelui lac, dorind să cucerească teritoriile triburilor *bantu*. Într-o astfel de luptă a fost ucis şi Ugunke, tatăl lui DUKUNU.

Prin tradiţie, conducerea tribului i-a revenit fiului, adică lui DUKUNU. Tânărul avea 19 ani, iar pentru a i se încredinţa importanta funcţie, trebuia să îşi ia o nevastă. Fata sortită încă de când se născuse, timida Riwne, împlinise 12 ani. Ritualul căsătoriei s-a făcut de urgenţă. Viaţa lor de familie a început frumos, în noua colibă construită la repezeală de bărbaţii tribului.

Riwne şi-a slujit cu mult devotament bărbatul, fiind mândră de onoarea ce i se cuvenea din partea tuturor, ca nevastă a şefului comunităţii. Dintre cei opt copii născuţi de ea, au supravieţuit doar doi băieţi: Naganu şi Keduko. Pe Naganu l-a născut la 17 ani, iar pe Keduko, la 25 de ani. Naganu a trăit în umbra tatălui, însoţindu-l peste tot şi învăţând de la el ştiinţa de a conduce întreaga viaţă a comunităţii.

Munca tatălui său nu era uşoară. DUKUNU supraveghea lucrarea pământului, recoltarea produselor, vânătoarea şi pescuitul, cercetând zilnic semnele naturii şi voinţa zeilor. El fiind ocupat ziua şi noaptea cu treburile obştei, nevasta lui, Riwne, devenise şefa absolută a întregii gospodarii. Parcela de teren agricol fiind mai mare decât a celorlalte familii, Riwne era ajutată în muncă de femeile satului. Bărbatul ei, ca stăpân al apelor şi tufişurilor, al recoltei şi alimentelor, al bolilor, nu mai avea timp şi pentru familia lui în mod separat.

DUKUNU, având atribuţia şi de şef spiritual, era obligat de întreaga comunitate să ia legătura cu spiritele strămoşilor săi, de la care primea sfaturile necesare optimizării muncii sale. El nu avea voie să muncească alături de ceilalţi bărbaţi, dar toţi îl răsplăteau cu alimentele necesare traiului. Când magazia lui se umplea cu daruri, DUKUNU organiza câte o festivitate la care invita toată suflarea satului. Îşi împărţea produsele care

îi prisoseau, în mod egal, către fiecare familie. În schimbul darurilor sale, cerea doar ca fiecare beneficiar, bărbat sau femeie, să îi cinstească strămoşii.

După fiecare luptă cu triburile rivale, şeful DUKUNU refuza să ucidă prizonierii. Treptat, fiecare familie a primit în dar luptători capturaţi, având voie să îi folosească la diverse munci, ba chiar să îi şi căsătorească, spre bucuria femeilor văduve pe care nu le mai luau alţi bărbaţi din trib.

Una dintre atribuţiile şefului DUKUNU era orientarea după stele în decursul vegherii animalelor pe vreme de noapte. Cerul reprezenta un excelent obiect de studiu. Forma şi mişcarea constelaţiilor îi călăuzeau pe păstori şi pe muncitorii agricoli. Cu toţii credeau că, în afara satului lor, nu mai exista nimic, iar comunitatea lor era centrul naturii în care locuiau.

Consătenii lui DUKUNU explicau toate manifestările din jurul lor prin intermediul lumii spiritelor. Vrăjitorul satului, aflat în subordinea lui DUKUNU, era direct răspunzător de ceea ce se întâmpla cu locuitorii săi. Dacă fulgerele loveau satul, vrăjitorului i se spunea că nu este bun de nimic, fiindcă nu îşi făcuse vrăjile cum trebuia. Credinţa tuturor că spiritele care părăseau trupurile morţilor îşi găseau adăpost în diferite obiecte sau animale îi dădea vrăjitorului mult de lucru. Fiecare familie avea un cult al plantelor comestibile, considerând că în ele sălăşluiau spiritele bune ale strămoşilor. Cele mai puternice spirite erau numite „zei”. Drept „zei creatori” erau considerate spiritele strămoşilor comunităţii.

Căpetenia DUKUNU punea mare preţ pe relaţiile de prietenie. Lupta din răsputeri împotriva tendinţelor spre minciună şi a constrângerii prizonierilor prin aplicarea unor pedepse drastice. DUKUNU le explica tuturor că munca trebuia recompensată şi făcută cu plăcere. Noaptea, după încheierea programului de muncă al tuturor, DUKUNU organiza şedinţe cu adulţii satului, în care se străduia să rezolve neînţelegerile dintre bătrâni şi tineri, dintre bărbaţi şi femei. Îi lămurea pe părinţi să nu îşi ucidă copiii neastâmpăraţi, iar pe bărbaţi să nu îşi omoare femeile sau să cumpere femeile altora.

Partidele de vânătoare, supravegheate cu grijă de şeful DUKUNU, reprezentau acţiuni de prestigiu, de dovedire a abilităţii de a ucide, de etalare a virtuţilor bărbăteşti. Tinerii învăţau din copilărie valorizarea actului uciderii, acesta devenind sinonim cu plăcerea maximă.

DUKUNU a trăit doar 62 de ani. Era în floarea vârstei şi nimic nu părea în stare să îi curme viaţa. Nu a murit de vreo boală, ci de mâna criminală a unui consătean căruia îi muriseră animalele de pe lângă casă. Omul, disperat, i-a acuzat pe bătrânul vrăjitor şi pe şeful DUKUNU de

nepricepere în păzirea animalelor sale. I-a ucis pe amândoi cu lovituri de cuţit într-o noapte, după adunarea sătenilor. Vinovatul a fost prins repede şi pedepsit cu decapitarea. În ziua următoare, molima sosită de aiurea le-a ucis animalele tuturor. Noul şef de trib, Naganu, fiul cel mare al răposatului DUKUNU, a implorat zeii strămoşilor timp de un an să vegheze asupra tribului său.

Nina Petre
3 martie 2015

COMENTARIUL ELENEI, MAMA MARIEI

Dukunu este un antecesor deosebit, la fel cum este şi Maria. Ea este un om paşnic şi are mereu argumente pertinente.

Dukunu a fost un om generos şi evoluat pentru comunitatea din care făcea parte. Şi Maria ştie destul de multe lucruri pe care eu, la vârsta mea, nu aş spune că le stăpânesc. E mai evoluată şi mai deşteaptă decât mine.

4 martie 2015

Episodul 7 - NORMA

Germanca NORMA (1338-1384) s-a născut în oraşul Düsseldorf, aşezat pe malul Rinului, la nord de Köln.

Părinţii ei, Rudolf şi Agnette, aveau două fete: NORMA şi sora ei mai tânără cu 5 ani, Mirda. Rudolf era un om bogat şi influent în oraş, prin activitatea lui de bancher aservit intereselor Hansei. Agnette, femeie bine instruită într-un pension, era sfetnicul de taină şi de mare încredere al soţului ei. Pe fete le-a educat aşa cum văzuse în casa propriilor părinţi, ajutându-le să urmeze cursurile celei mai prestigioase scoli din oraş.

La 17 ani, NORMA i-a fost dată de soţie baronului Friederich Heine. Acesta, la 32 de ani, era un comerciant de succes în conducerea corporaţiei hanseatice din care făcea parte şi oraşul Düsseldorf. Din iubirea lor a rezultat un singur copil: Ludwig, născut de mama lui la 23 de ani. Băiatul a dovedit încă din adolescenţă abilităţi comerciale, asemenea tatălui, dar şi un rafinament deosebit în comunicarea cu oamenii, moştenit de la mama lui.

În perioada vieţii NORMEI (1338-1384), teritoriul Sfântului Imperiu Roman era format din numeroase principate, ducate, comitate, majoritatea dintre ele având un pronunţat grad de autonomie. Puterea

crescândă a feudalilor germani a împiedicat în perioada Evului Mediu, crearea unui stat german centralizat şi puternic. Termenul de „Germania" s-a folosit în mod curent din secolul 15, când a luat fiinţă Sfântul Imperiu Roman de Naţiune Germană.

În acest haos imperial, s-au distins în Evul Mediu timpuriu două trăsături esenţiale: 1) Importanţa oraşelor libere grupate în ligi puternice, cum era Liga Hanseatică, formată din 24 de oraşe (printre care şi Düsseldorf) condusă din Lübeck. Aceasta fondase multe stabilimente de comerţ, datorită flotei sale puternice. 2) Înflorirea câtorva familii mari senioriale, dintre care unele creaseră adevărate state: Wittelsbach în Bavaria, Hohenzollern în marca Brandenburg, Habsurgii în Austria.

Împăratul Ludovic V (1314-1347) era în acelaşi timp duce al Bavariei Superioare şi rege al Italiei. El aparţinea dinastiei de Wittelsbach. I-a succedat la tron împăratul Carol IV (1347-1378), rege al Boemiei, conte de Luxemburg, rege al Italiei, markgraf de Brandenburg, aparţinând dinastiei de Luxemburg. Din aceeaşi dinastie a făcut parte şi urmaşul sau la tron, împăratul Wenzel (1378-1400), rege al Boemiei, principe-elector de Brandenburg, rege roman şi duce de Luxemburg.

Friederich, soţul NORMEI, era un membru important al Hansei (Ligii hanseatice) oraşului Düsseldorf. Hansa (Liga hanseatică), ligă comercială, funcţiona ca o asociaţie germană de negustori, constituită din mai multe localităţi din zona Balticii meridionale şi a Sfântului Imperiu Roman. Organizată pe bază feudală, cu o Dietă (adunare) care îşi avea sediul la Lübeck, Hansa a ajuns o mare putere economică şi politică în secolul 14 şi în prima parte a secolului 15. În 1358, diversele hanse s-au unit într-o ligă al cărei scop era controlul comerţului extern, oferind garanţia unei intervenţii armate în cazul unor ameninţări asupra privilegiilor dobândite.

Friederich, soţul NORMEI, era membru al asociaţiei de negustori (Hansa) din oraşul Düsseldorf, militând activ pentru a-şi apăra interesele profesionale. În Germania lipsind un centru de putere, s-au consolidat forţele locale încă din secolul 13. Friederich şi colegii săi din Hansa exportau cereale, miere, peşte uscat, lemn de construcţie pentru corăbii, catran. La revenirea din drumurile lor comerciale, aduceau lână englezească, sare, vinuri franceze.

După căsătoria cu NORMA, Friederich a beneficiat de credite nerambursabile din partea socrului Rudolf, bancherul oraşului. Datorită banilor lui Rudolf şi a consilierii discrete venite din partea NORMEI, Friederich a devenit treptat un mare negustor, senior al oraşului, rezervându-şi monopolul anumitor genuri de transporturi. De-a lungul vieţii de negustor, a ocupat diverse funcţii de conducere în instituţiile

municipale. Ca negustor aristocrat, ducea cu familia lui o viaţă de lux. A construit câteva locuinţe somptuoase în oraş şi în afara lui.

Şi-a căsătorit fiul cu o fată provenită dintr-o familie de nobili, oferindu-i lui Ludwig drept moştenire o avere imensă.

Rolul NORMEI în bunul mers al propriei familii a fost decisiv. Bucurându-se de iubirea şi respectul soţului, l-a influenţat cât i-a stat în puteri, sfătuindu-l deseori să nu devină arogant, orgolios peste măsură, să nu săvârşească abuzuri de putere prin exploatarea tiranică a muncitorilor săi.

Pasionată de excursii pe uscat şi pe apă, NORMA şi-a însoţit soţul în multe călătorii. Ca femeie bogată, nu participa la şedinţele de afaceri, ţinute deseori în localuri scumpe, unde intrau bărbaţii din cercurile înalte ale societăţii. După revenirea soţului de la întrunirile de afaceri, discutau toată noaptea despre cele mai bune metode necesare magnatului Friederich în desfăşurarea multiplelor sale activităţi.

NORMA era „omul din umbră”, mereu pregătit să găsească soluţii optime, să dea cele mai bune sfaturi. De multe ori, l-a îndemnat pe tatăl ei, bancherul Rudolf, să ceară dobânzi mai mici la creditele oferite oamenilor de afaceri. Setea de bani a lui Rudolf îl făcuse detestabil în rândul micilor negustori şi meseriaşi, care nu îşi puteau permite să achite dobânzile cerute de el.

Ludwig, copie fidelă a tatălui său, i-a stat alături după terminarea studiilor medii, ajungând şi el un membru marcant al Hansei din oraş.

NORMA a încetat din viaţă la doar 46 de ani. Călătorise pe apa Rinului în mica ambarcaţiune a lui Friederich, alături de el şi băiat, timp de mai multe zile, perioadă în care şi-au îngăduit să se bucure de frumuseţea naturii. Vremea, frumoasă la început, s-a schimbat brusc, devenind rece şi umedă. NORMA, înotătoare pasionată, a răcit grav la rinichi, fiind nevoită să îşi întrerupă excursia şi să revină acasă. Febra mare şi tratamentul ineficient administrat de medici i-au întrerupt cursul vieţii.

Moartea ei a însemnat o grea pierdere pentru Friederich, rămas văduv la 61 de ani. Ludwig, tânărul de 23 de ani puternic ataşat sufleteşte de mama lui, a plâns mulţi ani de dorul ei. Rudolf şi Agnette, oameni bătrâni, au urmat-o la scurtă vreme în mormânt. Plecase din acea lume zbuciumată şi plină de nedreptăţi sociale o femeie de mare caracter, cu suflet nobil, însetat de dreptate şi adevăr.

Nina Petre
5 iunie 2015

COMENTARIUL ELENEI, MAMA MARIEI

Pot spune că văd un pic din Norma în Maria. Este o fată deşteaptă şi găseşte soluţii la orice vrea să facă. Îi place să se implice în proiecte, iar diriginta ei mi-a confirmat că are spirit antreprenorial. Este o fetiţă tare bună, frumoasă şi minunată, chiar stilată.

Am dus-o la înot de dinainte de 3 ani şi nu prea am avut probleme cu ea. La început i-a fost un pic frică, dar insistând an de an, acum se bagă sub apă, se joacă cu valurile, este foarte lejeră în bazin sau la mare, ceea ce nu pot spune despre mine.

Reconfirm că se comportă ca o persoană care cere, ca şi când nici nu s-ar pune problema că nu i s-ar da, îi place bunăstarea şi banul, iar atunci când vrea ceva, este atât de mieroasă şi drăguţă ca să obţină ceea ce doreşte, încât ne învârte pe toţi cum vrea ea. E destul de şmecheruţă şi ştie să intre pe sub pielea omului.

Se vede că a avut antecesori spirituali suspuşi şi înstăriţi, fiindcă se comportă ca atare şi, deşi noi avem venituri modeste, Mariei, cum-necum, i-au venit toate pe tavă.

Ce nu-i prea place, dar lucrurile cred că se pot schimba: drumeţiile. Spre deosebire de Norma, nu-i place să meargă mult; dacă o duci la munte, nu vrea să facă trasee prin pădure sau pe munte, merge un pic şi apoi se plictiseşte.

4 august 2015

Episodul 8 - CLAUDINA

Italianca CLAUDINA VILLANOVA (1242-1296) s-a născut în istoricul oraş Napoli, astăzi capitala provinciei Campania din Italia.

Întemeiat în jurul anului 500 î.Hr., a fost domeniu ostrogot şi bizantin, apoi ducat autonom până la cucerirea normandă (1139). Aceasta a unificat sudul italian, punând bazele viitorului regat Napoli. Intrat apoi sub stăpânirea dinastiei de Suabia, Napoli a devenit treptat un oraş rezidenţă pentru proprietarii funciari îmbogăţiţi pe seama satelor din împrejurimi.

Împăratul Frederic II a înfiinţat la Napoli o universitate în 1224. În perioada vieţii CLAUDINEI, regatul Napoli s-a aflat sub stăpânirea a doi monarhi ce aparţineau Casei de Suabia: împăratul Frederic II de Suabia (1220-1250) şi regele Manfred al Siciliei (1250-1266). În anul 1266, după lupte grele, Napoli a ajuns sub stăpânirea dinastiei de Anjou. Au urmat la tron: Carol I de Anjou (1266-1285) şi Carol II cel Şchiop (1285-1309).

Medicul Daniele Villanova, căsătorit cu doamna Marianna, avea două fete. CLAUDINA era mai tânără cu 5 ani decât sora ei Adriana. Marianna şi-a educat fetele cu multă exigenţă, ajutându-le să înveţe carte, aducându-le în acest scop doi profesori renumiţi în oraş. Daniele era un medic bine cotat în lumea celor bogaţi, datorită devotamentului faţă de pacienţi, dar mai ales prin studiile urmate la renumita şcoală de medicină din Salerno (oraş aflat la sud de Napoli).

În vasta biblioteca a tatălui, CLAUDINA descoperise o carte care o fascina: Anatomia Ricardi, prima lucrare de anatomie umană din Occident, scrisă în secolul 12 de profesori medici din Salerno. Cercetând desenele din carte, CLAUDINA îşi imagina cum arătau părţile corpului omenesc în realitate, la interior. Treptat, fata şi-a format capacitatea de clarvedere, ajutându-şi tatăl să pună diagnostice cât mai corecte. La 15 ani, CLAUDINA era deja asistenta lui Daniele, fapt ce o ferea de suspiciunile reprezentanţilor înaltului cler al oraşului. I se spunea „doctoriţa lui Daniele” şi nimeni nu avea interesul să o suspecteze de colaborare cu „Necuratul”.

Daniele şi-a apărat fiica de posibilele suspiciuni de erezie chiar şi după ce i-a dat-o de nevastă prietenului său mai tânăr, Luciano Sitti. Acesta, la 25 de ani, călca ferm pe urmele mentorului său, medicul Daniele, fiind şi el format la renumita şcoală de medicină din Salerno.

După 3 ani de la nuntă, CLAUDINA i-a dat naştere primei fetiţe, Laurina. După 6 ani, a urmat surioara ei, Madella. Unicul băiat, Marcello, a apărut când mama lui avea 30 de ani. Ambele fete au moştenit darul clarvederii de la mama lor. Pe Marcello îl pasionau cursele de cai şi comerţul cu cereale aduse de pe moşiile de la ţară.

Atât în diagnostic, cât şi în tratament, medicii din secolul 13 întâmpinau cele mai mari dificultăţi, fiind dezavantajaţi de faptul că ei cunoşteau într-o măsură cu totul insuficientă anatomia, fiziologia normală sau patologică şi etiologia majorităţii bolilor. În privinţa diagnosticului şi a tratamentului, medicii foloseau bogata literatură medicală a „sfaturilor” (consilia). Acestea erau lucrări care descriau simptomele şi evoluţia maladiilor mai frecvente, analizând cazuri şi prescriind reţete. Acele „consilia” erau deseori completate de medici bine pregătiţi din punct de vedere teoretic, având şi o bogată experienţă de practicieni.

Cu ajutorul propriei ştiinţe medicale şi al uimitoarei CLAUDINA, tatăl şi soţul ei au colaborat perfect, reuşind să dea descrieri exacte ale unor boli grave ca: pesta bubonică, pesta pulmonară, tuberculoza (ftizia), guta, cancerul, diabetul, epilepsia. CLAUDINA „radiografia” cu privirea corpul

pacienţilor, dându-le celor doi medici informaţii asupra funcţionării diverselor organe.

Pasionată de „darul” ei nemaiîntâlnit până atunci, trecea cu vederea pericolele de contaminare la care se expunea. La 54 de ani, tuberculoza a răpus-o, trupul său nereuşind să învingă periculoasa boală. Tratamentele cu plante, minerale şi alcool administrate în decurs de un an nu i-au salvat viaţa.

În ultima lună dinaintea morţii, femeia îşi urmărea cu gândul evoluţia bolii, dându-şi astfel seama că nu mai avea nicio şansă de scăpare. Cu o zi înaintea obştescului sfârşit, şi-a întrebat fetele dacă, într-adevăr, mai avea câteva ore de trăit. Îndurerate peste măsură, Laurina şi Madella i-au confirmat tristul adevăr. CLAUDINA, slăbită de boală, ajunsă la greutatea pe care o avusese la 15 ani, s-a stins din viaţă în zorii unei frumoase dimineţi de primăvară. Scăpat de trupul neînsufleţit, spiritul ei s-a înălţat la Cer ca o pasăre eliberată din colivie.

Nina Petre
3 august 2015

COMENTARIUL ELENEI, MAMA MARIEI

Încă o existenţă deosebită, frumoasă şi de folos oamenilor. Maria tot spune că vrea să dea la medicină [fără să o influenţez cu nimic], să vedem dacă o s-o ţină. Este miloasă şi-i place să ajute. Sunt curioasă dacă o să-i placă anatomia umană şi genetica când le va face la şcoală.

Îmi tot povesteşte că tot se gândeşte la anumite lucruri sau îşi imaginează nişte dialoguri între diverse persoane, care în scurt timp se întâmplă. Chiar e mirată şi intrigată că presimte anumite lucruri. Mă simte când sunt tristă sau deprimată şi vine la mine ca să mă binedispună, se dă pe lângă mine, mă pupă, ceea ce nu face de obicei.

Cum vă spuneam şi la primul episod karmic al ei, Krilla, mi-a spus de două ori că simte că, într-o viaţă anterioară, a murit împuşcată, dar mi-a spus-o foarte sigură pe ea, ceea ce mi-a dat impresia de maturitate şi că ceva există în partea nevăzută a lucrurilor, la nivel spiritual, în sufleţelul şi subconştientul ei. Mă uit la ea şi parcă nu e ca un copil obişnuit, are ceva matur, elevat, cultivat. E mult mai cultivată, stilată şi cu curaj decât mine. Are putere de convingere, ceea ce eu nu am.

Se pare că Claudina, deşi şi-a presimţit sfârşitul, nu a putut împiedica nimic. Ironia sorţii, care ne arată cât de mici şi neputincioşi suntem şi cât de trecători. De aceea, cât mai multă lume ar trebui să cunoască adevăratul mers al lucrurilor, a existenţei umane, fiindcă nu ar

mai fi atât egoism, orgoliu, lăcomie, dorinţă de bani şi averi în lume, agresivitate, prostie şi lista continuă cu multe altele, din păcate.

4 august 2015

Episodul 9 - DHORL

Eroul povestirii este DHORL (1114-1178). El s-a născut în sud-estul Suediei, în provincia istorică Smaland. În apropierea vechiului sat în care a locuit toată viaţa s-a dezvoltat oraşul Emmaboda, situat astăzi pe teritoriul Regatului Suediei.

Tatăl lui DHORL se numea Rannr, iar mama lui, Ulke. Dintre cei trei copii născuţi de Ulke, doi au murit din cauza unei boli pulmonare. Unicul supravieţuitor, DHORL, a fost şi el răpus de aceeaşi maladie la vârsta de 64 ani.

Statul unificat suedez luase fiinţă în secolul 11. Creştinismul, propagat de misionari sosiţi din Germania, se răspândise începând cu secolul 9. Familia lui DHORL era creştină.

În perioada vieţii eroului nostru, în Suedia au domnit următorii regi: Filip (1110-1118); Ragvald (1130-1131); iar din dinastia Sverker: Sverker I cel Bătrân (1132-1156); Karl Sverkersson (1160-1167); Knut Eriksson (1167-1195).

Regiunea în care locuia DHORL avea câmpii bogate, bune pentru agricultură şi păşunat. Pământul era rodnic. Rannr, tatăl lui DHORL, a luptat toată viaţa pentru a uni gospodăriile ţăranilor liberi, apropiindu-le unele de altele cu scopul formării şi dezvoltării obştei săteşti, pe care o numeau cu toţii *marca*. Funcţia de şef al satului a păstrat-o până la moarte.

DHORL avea 26 de ani, când sfatul satului l-a desemnat drept succesorul regretatului Rannr, în aceeaşi funcţie. Se căsătorise la 22 de ani cu Egge, iubita lui, care avea 15 ani. Au avut împreună doi băieţi: Larrund, născut de mama lui la 18 ani, şi Grimhold, apărut după încă 6 ani. Femeie harnică şi energică, Egge s-a descurcat de minune cu gospodăria şi creşterea copiilor.

Pământul moştenit de DHORL de la tatăl lui era mai întins decât al celorlalţi săteni, iar numărul vitelor îl depăşea cu mult pe cel aflat în proprietatea altor gospodari. Ştiindu-se destul de bogat pentru a-şi face fiii oameni cu stare, DHORL nu a luptat pentru a-şi mări averea, având alte obiective de urmat în importanta lui funcţie. În adâncul sufletului său cinstit şi generos, dorea ca toţi sătenii să aibă parcele suficient de

mari şi numărul de vite necesar supravieţuirii fiecărei familii. DHORL a luptat cu înverşunare pentru ca toţi gospodarii să rămână liberi, neîndatoraţi peste măsură bisericii şi mânăstirii din apropiere. Pentru ca satul său să devină cât mai mare şi puternic, DHORL străbătea drumurile până la gospodăriile îndepărtate, încercând să le coopteze în comunitatea satului său. Până în ultimul an al vieţii, curajosul DHORL şi-a mărit satul, acesta fiind unit prin noi construcţii cu gospodăriile îndepărtate, casele ajungând, în final, apropiate unele de altele.

Construcţia bisericii s-a încheiat cu mulţi ani înainte de moartea lui. Reglementarea muncilor agricole intra şi ea printre atribuţiile lui DHORL. Cultivarea anuală a plantelor nu se făcea la întâmplare. Sfatul satului, condus de DHORL, stabilea rotaţia culturilor pe diferite terenuri, ca şi toate muncile agricole, de la semănat până la strângerea recoltei. Suprafeţele cultivate cu orz şi grâu erau bine stabilite. Grâul de primăvară nu se putea cultiva lângă cel de toamnă. Secerişul trebuia început de toţi gospodarii în aceeaşi zi, fiindcă, după ridicarea snopilor, se dădea drumul vitelor să pască pe mirişti. Orzul era o plantă mult folosită la prepararea marilor cantităţi de bere. Pe terenurile care nu mai dădeau recolte bune era lăsat să crească fânul.

Marea durere a vieţii lui DHORL a început la plecarea fiului cel mare, Larrund, cu o corabie, spre nordul Germaniei. Revenit după câţiva ani, tânărul i-a mărturisit că îşi luase o nevastă pe unde poposise, având deja un copil şi o gospodărie înfloritoare. A plecat şi nu s-a mai întors niciodată. Grimhold, fiul cel mic, a moştenit întreaga avere a părinţilor, ca şi funcţia tatălui, devenind noul şef al satului după moartea dragului său DHORL.

Bătrânul s-a stins din viaţă la 64 de ani, fiind grav bolnav cu plămânii. Îndelungatele şederi afară la muncă, pe orice fel de vreme, i-au ruinat sănătatea. Bolile de plămâni seceraseră mulţi bărbaţi din neamul său, la ele contribuind clima umedă şi aspră.

Nina Petre
13 octombrie 2015

Episodul 10 - YALD

Eroina povestirii este sirianca YALD (1038-1084), care s-a născut în oraşul Damasc.

Fosta capitală a unui stat aramaic, Damascul a reuşit să controleze o mare parte a traficului de caravane din zonă. După ce a fost supus de

asirieni, babilonieni, perşi, seleucizi, oraşul a ajuns sub stăpânirea Romei, apoi a bizantinilor până la cucerirea arabă din anul 633 d.Hr.. Ajuns capitala Imperiului Omeyyad, oraşul Damasc a decăzut odată cu venirea la putere a Abbasizilor, în anul 750 d.Hr..

Dinastia arabă de califi abbasizi, iniţiată în 749 de către Abu al-Abbas, a dispărut în 1258, din cauza invaziei mongolilor. În secolul 11, cel în care a trăit eroina noastră, capitala Califatului Abbasid era oraşul Bagdad. În perioada vieţii lui YALD, au domnit doi califi abbasizi: 1) Abu Djafar Abdallah al-Kaim ibn al-Kadir (1031-1075); 2) Abu'l-Kasim Abdallah Uddat ad-Din al-Muktadi ibn Muhammad ibn al-Kaim (1075-1094).

Părinţii lui YALD, Yrhan (tatăl) şi Numme (mama), au avut unsprezece copii. Cei opt băieţi au decedat înainte de vârsta majoratului, din cauza grelelor antrenamente militare la care au participat de la vârsta de 10 ani. Au supravieţuit cele trei fete: YALD, Yahhe şi Siner. YALD era cu 6 ani mai mică decât Yahhe şi cu 5 ani mai mare decât Siner. Fetele au primit o educaţie corespunzătoare celor care aspirau spre căsătoria cu bărbaţi bine situaţi din punct de vedere social. Mama lor le-a învăţat să vorbească frumos, să se poarte ca nişte domnişoare din lumea bună, să ştie să citească şi să calculeze banii.

Yrhan, comerciant de mirodenii şi obiecte din aur, avea numeroşi prieteni în lumea negustorilor din Damasc, dar şi a celor sosiţi cu marfă dinspre Orientul Îndepărtat. Pe fiicele lui le-a măritat devreme, când erau doar nişte copile, neputând să refuze ofertele unor bărbaţi cu mulţi bani. Pe YALD, părinţii i-au dat-o militarului Grayar, tânăr în vârstă de 24 ani, luptător bine cotat în armata abbasizilor.

Ofiţer instruit ani de zile, Grayar avea sub comanda sa o trupă de mercenari, pe care îi conducea cu multă severitate. La data căsătoriei, YALD avea doar 12 ani, adică jumătate din vârsta mirelui. Pentru ea, convieţuirea cu acest bărbat timp de 16 ani a însemnat multă durere fizică şi sufletească, umilinţă, teamă de bătăi şi reproşuri nenumărate. Grayar avea o fire dură, intolerantă şi prea puţin respect pentru femei.

Supusă şi umilă, YALD a devenit mama a şase copii. Cele patru fetiţe au decedat la scurtă vreme după naştere, pierderea lor stârnind avalanşe de furie din partea lui Grayar. Cei doi băieţi, Yurril şi Nemurd, au supravieţuit, devenind puternici şi intoleranţi, ca tatăl lor. Yurril a fost născut la 16 ani, iar Nemurd, la 22 ani. Sărmana YALD a avut grijă de ei ca de ochii din cap, străduindu-se ca Grayar să fie mai puţin nemulţumit de ea.

Femeia împlinise 28 de ani, când Grayar a fost ucis într-o luptă crâncenă, mercenarii lui fiind măcelăriţi în totalitate. Văduvă cu doi copii

minori de crescut, YALD a trăit din averea strânsă de Grayar prin jafuri şi solda lui de militar. Yurril, ajuns orfan de tată la 12 ani, şi Nemurd, la 6 ani, au devenit din ce în ce mai ascultători şi bine crescuţi.

După 2 ani de văduvie, YALD a acceptat cererea în căsătorie a negustorului zaraf Myrdek. Bărbatul avea 46 de ani, era şi el văduv, cei doi copii (fete) aflându-se în grija părinţilor lui. Myrdek a iubit-o mult pe YALD, având o fire opusă celei a defunctului Grayar. Iubirea lor a dat roadele aşteptate: o fetiţă şi doi băieţi. La un an după căsătorie, YALD a născut-o pe frumoasa Hayra. Au mai trecut 2 ani până la sosirea primului băieţel: Kryhan. El avea 3 anişori când mama i l-a dăruit pe mult-aşteptatul frăţior Askil.

Naşterea lui Askil, la 36 de ani, a slăbit-o mult pe YALD. Următorii 10 ani i-a trăit cu greu, având numeroase suferinţe genitale. La 46 de ani, curajoasa YALD a fost răpusă de infecţia genitală gravă pe care niciun specialist nu reuşise să i-o vindece.

Copiii minori, Hayra (15 ani), Kryhan (13 ani) şi Askil (10 ani), au rămas în grija tatălui lor, Myrdek, şi a fraţilor mai mari, Yurril (30 ani) şi Nemurd (24 ani). Myrdek, considerându-se blestemat de Allah, nu şi-a mai luat încă o nevastă. Amintirea lăsată de YALD a fost cea a unei femei care cunoscuse de-a lungul vieţii atât bucuria, cât şi greaua suferinţă. Cei cinci copii au pomenit-o în rugăciunile lor câte zile au avut. La fel a făcut şi Myrdek.

Nina Petre
7 decembrie 2015

COMENTARIUL ELENEI, MAMA MARIEI

Observ că duritatea de care a dat dovadă primul soţ a lui Yald se manifestă în existenţa prezentă a fetei prin tatăl ei. Acea existenţă mă gândesc că a călit-o, fiindcă nu se lăsă intimidată de urlete, ţipete şi durităţi, ştie să-şi păstreze sângele rece şi să răspundă, nu întotdeauna cu logică, dar în multe situaţii, îi închide gura sau îl convinge că are dreptate.

Văd că Yald a avut mulţi copii, Maria spune că vrea să aibă 3 fetiţe, le-a şi ales numele. E foarte drăguţă, se vede că a avut antecesori spirituali deosebiţi, care au călit-o şi i-au transmis o moştenire spirituală pozitivă.

4 ianuarie 2016

Episodul 11 - NUDARRO

Eroina povestirii este mayaşa NUDARRO (943-978). Ea s-a născut într-o zonă împădurită (astăzi, regiunea Pital din Mexic, aflată în vecinătatea Golfului Mexic), situată la baza Peninsulei Yucatan. În întreaga peninsulă domnea civilizaţia maya.

Părinţii lui NUDARRO, Amhru (tatăl) şi Keugne (mama), au avut şaisprezece copii. S-au stins la vârste mici şapte fetiţe şi şase băieţi. Fetiţele au fost date ca ofranda zeilor înainte de a împlini 3 ani. Băieţii au murit din cauza rănilor provocate de insecte şi reptile.

Locuitorii satului se ocupau în principal cu vânătoarea şi cultivarea porumbului. Bărbaţii războinici prădau satele izolate, luând ostatici. Micile terenuri agricole erau cultivate în comun, roadele fiind împărţite între cele câteva zeci de familii.

Toţi sătenii se temeau de forţele naturii, care le distrugeau casele rudimentare cu ploi puternice. Obştea satului sacrifica anual câţiva copii, aleşi dintre cei mai firavi şi bolnăvicioşi, cu speranţa că zeii protectori vor feri comunitatea de vitregiile naturii, boli molipsitoare şi atacurile devastatoare ale unor luptători sosiţi pe apă sau pe uscat.

NUDARRO era mai mare cu 3 ani decât Kimre, iar aceasta avea cu 4 ani mai mult decât Ohte. Cele trei surori se iubeau foarte mult, trăind mereu cu teama de a fi ucise şi aruncate în groapa ofrandelor pentru zei. NUDARRO a scăpat de sacrificiul suprem, soarta pregătindu-i o viaţă îmbelşugată, dar plină de temeri şi muncă istovitoare. Avea 8 ani, când satul a fost pustiit de o armată numeroasă, apărută ca din senin. Bărbaţii tineri şi fetele bine dezvoltate au fost luaţi ca ostatici şi duşi pe misterioasa insulă aflată la mică distanţă de ţărm. Denumirea actuală a insulei este Carmen.

La acea vreme, se afla sub stăpânirea piratului Ramdek. Strămoşii lui sosiseră de pe insula Jamaica (denumire actuală). Prin tradiţie, toţi bărbaţii neamului său navigau anual spre cele mai apropiate insule din Marea Caraibilor, unde făceau schimburi cu obiecte şi sclavi. Toţi supuşii lui Ramdek erau sclavii lui, răpiţi din pădurile Yucatanului sau luaţi de pe insulele pe unde poposise.

Transportată împreună cu alţi consăteni până pe insula stăpânită de Ramdek, NUDARRO a avut norocul de a ajunge în grupul celor cinci sclave care se jucau cu copiii stăpânului. Fiind foarte frumoasă, NUDARRO semăna cu un copil-jucărie, la cei 8 anişori ai ei. Cei şapte copii ai stăpânului fuseseră concepuţi cu trei sclave.

În următorii 6 ani, NUDARRO a asistat îngrozită la sacrificarea celor trei fetiţe şi a mamelor acestora. Ramdek ajunsese în culmea disperării,

din cauza atacurilor unor piraţi asupra insulei şi a uraganelor pustiitoare. Cu cât zeii se arătau mai supăraţi pe el, cu atât mai mult simţea nevoia să îşi ucidă cele mai dragi fiinţe: copiii lui şi mamele lor.

NUDARRO avea 14 ani, când stăpânul rămăsese şi fără ultima nevastă. Îşi lăsase în viaţă doar cei patru băieţi, aceştia având misiunea de a-i spori numărul luptătorilor şi de a-i moşteni uriaşa avere. Găsind-o pe NUDARRO frumos dezvoltată la cei 14 ani împliniţi, şi-a luat-o de nevastă, poruncindu-i să îi facă mulţi copii.

După 2 ani, a sosit pe lume micuţa Sidek, o fetiţă frumoasă şi voinică, tatăl ei prinzând mult drag de ea. La 21 de ani, NUDARRO l-a născut pe Nurdak, iar la 24 ani, pe Targur. Aceştia au fost norocoşii supravieţuitori dintre cei unsprezece copii născuţi de NUDARRO. Ceilalţi şapte, patru fetiţe şi trei băieţi, au fost sacrificaţi de Ramdek pentru îmbunarea zeului apei. Sarcinile lui NUDARRO au urmat una după alta aproape an de an. Abia năştea un copil, că rămânea din nou însărcinată. Rinichii sufereau din cauza ţinerii pruncilor în braţe, femeia devenind din ce în ce mai firavă.

La 35 de ani, o nouă sarcină ajunsă aproape la termen i-a curmat viaţa. Pruncul născut prematur era mort. Ramdek a trăit mulţi ani după pierderea lui NUDARRO. O iubise pe nefericita femeie şi era foarte mulţumit de cei patru copii rămaşi în viaţă. După moartea mamei lor, a mai avut optsprezece copii cu trei sclave frumoase, răpite din satele Yucatanului.

Nina Petre
8 februarie 2016

COMENTARIUL ELENEI, MAMA MARIEI

Este şocant, nu aş dori nimănui să fie în pielea lui Nudarro. Cumplit. Ce înseamnă lipsa de ştiinţă şi de informare, îi lasă pe cei mai puternici să tragă concluzii greşite şi să-i oblige pe ceilalţi să acţioneze greşit. Oare nu au realizat, după un număr de sacrificări umane, când urgiile naturii şi problemele persistau, că nu sacrificarea celor dragi e o soluţie?! O numesc prostia umană, care şi azi trăieşte la loc de cinste în mulţi şi multe lucruri, la fiecare pas.

Biata Nudarro, ce cumplit să trăieşti în stres şi nesiguranţă că şi ţie ţi s-ar putea întâmpla. Cât trebuie să fi suferit, să-ţi vezi copilul omorât, pe care l-ai ţinut sub inimă 9 luni şi a crescut până la un punct. Doamne, Doamne!!!

26 februarie 2016

Episodul 12 - M’BARR

Eroul povestirii este africanul M’BARR (820-868). S-a născut într-o localitate portuară de pe ţărmul Oceanului Indian, situată în sud-estul continentului african. După mulţi ani, localitatea s-a dezvoltat, devenind oraşul Zitundo, aflat la sud de Maputo, capitala Republicii Mozambic, în apropierea graniţei cu Republica Africa de Sud.

Părinţii lui M’BARR, Negue (tatăl) şi Atadhu (mama), au avut şaisprezece copii. Au murit cinci fete şi şase băieţi de malarie şi alte boli grave. Au rămas în viaţă trei fete (Urrudi, Nahun, Doyghe) şi doi băieţi (M’BARR, Aruru). Negue îşi întreţinea familia din comerţul cu păsări şi fildeş. Nici părinţii şi nici copiii nu aveau ştiinţă de carte. După ce au împlinit 8 ani, fetele au fost date ca servitoare unor familii bogate. Băieţii au avut direcţii diferite în viaţă. Aruru a ajuns pe o corabie de piraţi, unde a trudit până la 29 de ani, când a reuşit să îşi întemeieze o familie într-o localitate din sudul Peninsulei Arabia.

La 12 ani, M’BARR a fost luat ca servitor de către negustorul de sclavi Nagarre. Până la 20 de ani, a făcut munci grele în gospodăria acestuia, dar şi unele plăcute, jucându-se cu băieţii stăpânului. După ce a împlinit 20 de ani, Nagarre l-a inclus în grupul său de mercenari, a căror principală misiune era capturarea unor femei şi bărbaţi vieţuitori în junglă, ce urmau a fi transportaţi pe ocean până la târgurile de sclavi din sudul Peninsulei Arabia. Călătorind şi el de mai multe ori spre porturile arabe, M’BARR şi-a regăsit fratele, despre care nu ştiuse nimic după plecarea lui definitivă de acasă. Aruru locuia în sudul Yemenului şi făcuse avere din comerţul cu sclavi, pe care îi trimitea spre Siria şi Mesopotamia.

M’BARR a ajuns până în sudul Indiei, rămânând fermecat de frumuseţea ţinuturilor şi a femeilor. Avea 31 de ani, când şi-a cumpărat o nevastă indiană. Lerya avea 15 ani, făcea parte dintr-o familie săracă, părinţii ei având unsprezece copii. S-au bucurat la punga cu aur şi diamante oferită de african în schimbul fetei lor. Ajunsă în casa mare a soţului, în ţara lui, Lerya s-a acomodat cu greu la obiceiurile africane.

M’BARR lucra pe cont propriu în comerţul cu sclavi şi fildeş (colţi de elefant) de 6 ani. Câştigase mulţi bani, metale şi pietre preţioase, ajungând un negustor bogat. După ce a aflat despre marfa umană capturată de soţul ei cu multă cruzime şi transportată pe ocean în condiţii neomeneşti, Lerya l-a implorat să fie mai bun şi mai generos cu negrii răpiţi din junglă. Ştiind să se roage la divinităţile din ţara ei, l-a învăţat şi pe M’BARR să facă lucrul acesta.

El a luat-o în serios numai după ce le-a murit primul copilaş, o fetiţă, răpusă de o boală necunoscută de ei, la câteva zile după naştere. În serile când se afla acasă, M'BARR se ruga împreună cu Lerya pentru sănătatea lui şi a familiei. Zeii indieni parcă nu voiau să-i asculte. Dintre cei unsprezece copii născuţi de Lerya, nouă s-au stins înainte să fi împlinit 5 ani. Cei doi soţi au rămas doar cu Haydug, născut de Lerya la 18 ani, şi cu Narodo, mai tânăr cu 5 ani decât fratele său.

Haydug împlinise 14 ani, iar Narodo, 9 ani, când tatăl lor a fost răpus de malarie şi de o boală de piele, veche de 3 ani, pe care Lerya nu reuşise să i-o vindece. Ea ştia despre astfel de boli ale pielii de la mama ei, dar neavând în familie niciun bolnav de acest gen, nu cunoştea adevăratul tratament care i-ar fi oprit suferinţele lui M'BARR.

La scurtă vreme după căsătorie, ea îl rugase să nu bată sclavii, fiindcă zeii îl vor pedepsi cumplit. Era convinsă de faptul că moartea copiilor survenise din cauza uciderii în bătaie a unor bieţi negri care nu voiseră să se lase capturaţi. Un gând dureros o chinuia zile întregi, chiar şi în nopţile când nu putea dormi: „Moarte pentru moarte". De dragul a ceea ce mai rămăsese din numeroasa lui familie, M'BARR a renunţat să mai captureze sclavi. Aceasta s-a întâmplat după ce împlinise 40 de ani. Totuşi, la târgurile periodice unde intermedia vânzarea sclavilor ce urmau să fie transportaţi în corăbii spre alte ţinuturi, se enerva şi îl mai plesnea pe câte unul. Aşa s-a molipsit cu eczema apărută mai întâi pe mâini, extinsă în scurtă vreme pe întregul corp.

Tratându-l zilnic cu unsorile preparate de ea, boala s-a ameliorat, M'BARR nefiind contagios. În crizele de malarie însă, bubele îi reapăreau pe corp. Speriat de moarte, bărbatul a renunţat la comerţul cu sclavi, preferând să intermedieze vânzarea diamantelor şi a fildeşului către comandanţii corăbiilor pregătite de drum.

Avea 48 de ani, când malaria l-a ucis, după mulţi ani de suferinţe repetate. După o convieţuire plină de iubire, timp de 17 ani, Lerya s-a trezit văduvă la doar 32 de ani. Fiii ei, Haydud, în vârstă de 14 ani, şi Narodo, de 9 ani, trăiseră liniştiţi, în belşug, sub protecţia celor doi părinţi. Luându-şi soarta în propriile mâini, Haydug a pornit la drum cu o corabie care se îndrepta spre Yemen. L-a găsit pe unchiul Aruru, cu care a discutat aşa cum făcea cu propriul tată. Aruru l-a sfătuit să îşi asculte mama în dorinţa ei de a pleca definitiv spre India, ţara natală de care îi era foarte dor şi unde voia să îşi petreacă restul vieţii. Revenit alături de Lerya, băiatul i-a relatat sfaturile unchiului din Arabia. Au vândut tot ce aveau, cu banii obţinuţi îmbarcându-se pe corabia unui bun prieten al regretatului M'BARR. Au ajuns cu bine în Trivandrum, unde

Lerya şi-a găsit părinţii şi fraţii în viaţă. Haydug şi Narodo au devenit negustori pe apă şi pe uscat, dar niciodată nu au vândut sclavi.

Până la obştescul sfârşit, când avea 71 de ani, Lerya s-a rugat şi zi noapte la zeii protectori pentru iertarea greşelilor lui M'BARR şi odihna lui în lumea celor fericiţi. Pentru ea, M'BARR fusese un soţ cumsecade, iubitor, grijuliu cu întreaga familie. Suferiseră amândoi după pierderea fiecărui copil, plânseseră deseori unul în braţele celuilalt, imploraseră zeii africani şi indieni să le ocrotească familia. M'BARR nu îşi pedepsise niciodată copiii. Dacă făceau pozne, o lăsa pe Lerya să discute cu ei. Bătaia era interzisă în familia lor. M'BARR, bolnav ani la rând, suferea trupeşte şi sufleteşte din cauza violenţelor aplicate nenorociţilor aduşi cu forţa din comunităţile lor.

Nina Petre
1 aprilie 2016

Episodul 13 - NYGDE

Eroina povestirii este irlandeza NYGDE (712-769). S-a născut în casa părinţilor ei, Raagus (tatăl) şi Menyr (mama), supuşi ai regelui ce stăpânea micul regat celtic din zona golfului Shligigh, situat în vestul marii insule. După moartea lui NYGDE, vikingii au cucerit teritoriile celţilor, denumind Insula Verde drept „Irlanda". Teritoriul regatului unde a trăit NYGDE a fost numit de ocupanţii vikingi Connaucht.

Credinţa creştină exista în populaţia celtică din acel regat încă din secolul 5, ajunsă acolo prin opera Sfântului Patrick. Numeroasele mânăstiri creştine existente pe teritoriul Irlandei desfăşurau activităţi laborioase, având un rol important în păstrarea şi transmiterea moştenirii antice greco-romane. Micile state feudale irlandeze au fost nevoite să respingă în secolele 8 – 11 încercările vikingilor de a se stabili durabil pe insulă.

Locuinţa modestă a luptătorului Raagus, tatăl lui NYGDE, se afla în apropierea ţărmului Oceanului Atlantic, unde s-a construit după mulţi ani oraşul Collooney. Raagus făcea parte din armata personală a regelui Namahrud, fiind chemat la arme oricând, destul de frecvent, fiindcă uriaşele corăbii de luptă ale vikingilor sosite dinspre Insulele Hebride apăreau la orizont de nenumărate ori. Menyr, nevasta lui Raagus, născuse şapte copii. Două fetiţe şi doi băieţi muriseră înainte de a împlini un an, fiindcă se născuseră cu diverse malformaţii. Temutul Raagus obişnuia să îşi bată nevasta chiar şi atunci când femeia era însărcinată.

Cele trei fete ocolite de moartea timpurie au crescut frumoase şi voinice, reuşind cu timpul să îşi calmeze cumplitul tată. NYGDE avea cu 3 ani mai mult decât Rrode şi cu 6 ani mai puţin decât Ahud. Până la 15 ani, a trăit lângă mama Menyr, învăţând de la ea toate metodele de a avea o gospodărie bine întreţinută. Aşa cum sora mai mare, Ahud, o îngrijise asemenea mamei lor, tot aşa NYGDE s-a ocupat de sora mai mică, Rrode.

Abia împlinise 15 ani, când pe ţărm a coborât o armată numeroasă de luptători fioroşi, vikingii de la miazănoapte. Atacul lor a fost respins de Raagus împreună cu soldaţii lui. Pierderi omeneşti au fost de ambele părţi. Raagus a scăpat cu viaţa, spre bucuria familiei sale. Când se pregătea să-i taie gâtul şi ultimului viking grav rănit, fata lui, NYGDE, i-a oprit braţul cu sabia. Nu a lovit-o cu furie, fiindcă o iubea nespus, ci a întrebat-o ce voia de la el. NYGDE, impresionată de frumuseţea rănitului, şi-a implorat tatăl să îi cruţe viaţa, invocând un vechi obicei celtic, prin care o fată cuminte îi putea salva viaţa unui prizonier de război dacă se mărita cu el. Raagus a răspuns favorabil cererii fiicei sale.

Au dus rănitul în propria locuinţă, unde Menyr şi cele două fete i-au îngrijit rănile până când viteazul s-a putut ridica în picioare. Ahud, fata cea mare, deja căsătorită, i-a explicat voinicului, arătând-o pe NYGDE, că sora ei se va mărita cu el ca să-i salveze viaţa.

Vikingul Aardugh, ajuns la matura vârstă de 28 de ani, s-a văzut cununat cu frumoasa NYGDE, fiind nevoit după marea petrecere să se mute împreună cu ea într-o casă nouă, ce fusese ridicată în grabă de Raagus. Cei doi soţi s-au iubit cu adevărat, concepând doar doi copii. Pe Duarhe, mama ei a născut-o la 17 ani. Băiatul, Marrual, a sosit în familie după 5 ani.

Timp de 42 de ani, au dus cu toţii viaţa obişnuită a celţilor din micul regat. Lui Marrual îi plăcea agricultura şi creştea animale domestice. Sora lui, Duarhe, se căsătorise cu un luptător aflat în subordinea lui Raagus. Împreună au respins multe atacuri sosite dinspre ocean.

În anul 769, NYGDE împlinise 57 de ani. Bătrânul Aardugh, la 70 de ani, încă îl mai ajuta în lupte pe ginerele său. Devenise un supus al regelui celt şi un luptător feroce împotriva tuturor celor ce încercau să prade teritoriul regatului. Era vreme de vară, când, de pe o corabie uriaşă a coborât o ceată de războinici, oameni ai Nordului, dornici să se aşeze definitiv în zona de litoral. Lupta cumplită s-a soldat cu înfrângerea armatei celţilor. Aardugh şi ginerele său, soţul lui Duarhe, au fost ucişi. Casele incendiate şi ferocitatea vikingilor i-au determinat pe sătenii supravieţuitori să fugă din calea lor.

NYGDE, Duarhe şi copiii acesteia, trei la număr, s-au refugiat într-o mânăstire aflată la mare distanţă de sat. Marrual, grav rănit, a fost purtat

pe o targă din crengi de către nevasta şi copiii lui, adăpostindu-se într-un sat încă necucerit de invadatori. NYGDE, epuizată de recentele împrejurări dramatice, a mai trăit doar câteva luni, fiind înmormântată cu o cruce celtică pe piept, printr-un ritual specific creştinismului celtic. În anul următor, mică mânăstire a fost pustiită şi distrusă complet de către o armată a cuceritorilor vikingi.

NinaPetre
30 iun 2016

COMENTARIUL ELENEI, MAMA MARIEI

Întotdeauna dragostea care învinge orice fel de vicisitudini şi adversităţi sau neînţelegeri stupide, pe mine mă impresionează profund. Când ţi se pune pata, mai contează ceva? faci orice ca să-l obţii pe omul pe care-l doreşti, iar astfel de oameni au toată admiraţia mea. Dragostea înainte de toate!

3 septembrie 2016

Episodul 14 - SONIA

Eroina povestirii este SONIA (613-665). S-a născut în casa părinţilor ei dintr-o localitate fortificată a unei comunităţi de slavi răsăriteni. Mai târziu, în secolul 9, localitatea s-a dezvoltat, devenind capitala primului stat rus, numit Rusia Kieveană. Astăzi, oraşul Kiev este capitala Ucrainei.

Tribul slavilor de răsărit, numit tribul slav al polianilor, grupat în jurul Kievului, se afla în permanent pericol, fiind atacat de popoarele migratoare ce se îndreptau spre apus: goţi, huni, avari, bulgari, kazari, unguri, pecenegi, uzi şi cumani. Tatăl SONIEI, Igor, îşi cucerise întinsele moşii prin lupte grele, alungând vechii proprietari, ce aparţineau unor triburi neslave.

Marusia, soţia lui Igor, dăduse naştere la cinci copii. Cei doi băieţi s-au stins la doar câţiva anişori, fiind bolnavi încă de la naştere. Fata cea mai mare, SONIA, era cu 3 ani mai în vârstă decât Pavlina. Raisa avea cu 5 ani mai puţin decât Pavlina. Fetele au fost educate de mama lor pentru a deveni bune gospodine şi soţii supuse viitorilor bărbaţi. Tatăl lor le-a instruit ca pe nişte băieţi, dezvoltându-le curajul şi tenacitatea luptătorilor slavi nevoiţi să îşi apere pământurile şi să îşi extindă proprietăţile.

Pavlina şi Raisa au rămas aproape de părinţi, fiind date de neveste unor negustori bogaţi din zonă. Pe SONIA, soarta a transformat-o într-o adevărată luptătoare, ambiţia viitorului soţ purtând-o spre nord-est, până la malul Volgăi, în principatul independent Iaroslavl. Moşierul kievean Alexei avea 27 de ani când s-a căsătorit cu SONIA. Deşi era mai tânără cu 10 ani decât el, fata îl iubea din tot sufletul, jurându-i deseori că îl va iubi până la ultima suflare. Alexei, luptător puternic şi dornic de noi teritorii, asemenea socrului Igor, şi-a tot apărat hotarele moşiei dinspre nord de Kiev până când s-a hotărât să străbată păduri, câmpii şi ape din dorinţa obsesivă de a ajunge în legendarul Iaroslavl. Oraşul Iaroslavl şi întregul teritoriu al vechiului principat slav se află astăzi pe teritoriul Rusiei.

Drumul lor lung, primejdios şi istovitor, a durat un an. Au sacrificat mulţi cai, pe care au călărit sau i-au folosit la tracţiunea căruţelor cu alimente şi haine de schimb. Alături de cei doi soţi temerari, călătoreau şi câţiva slujitori devotaţi, buni luptători, care îi ajutau să scape de hoţi. Ajunşi în Iaroslavl, Alexei şi tovarăşii lui au fost primiţi la curtea principelui, li s-a îngăduit să se alăture luptătorilor lui şi să locuiască în oraş.

La 19 ani, SONIA a devenit mamă, aducându-l la lumina zilei pe micuţul Miroslav. După un an, a sosit prima fetiţă, Simina. Au mai trecut 6 ani până la apariţia frumoasei Olena. Ultimul sosit în familie a fost Eduard, după 4 ani de la naşterea Olenei.

Asalturile unor popoare migratoare sosite dinspre nord şi est aveau loc de câteva ori pe an. Armata prinţului de Iaroslavl avea mereu de lucru. Deseori, femeile instruite pentru luptă săreau şi ele la bătaie cu sălbaticii. SONIA, pe lângă îndatoririle de mamă şi gospodină, le avea şi pe cele de nevastă. Printre acestea se afla şi obligaţia de a-şi apăra bărbatul, familia şi averea cu armele disponibile, în goana calului sau la sol. Copiii au primit de la ambii părinţi instrucţia militară potrivită acelor vremuri.

Averea familiei a crescut de-a lungul anilor, cu toţii fiind răsplătiţi de stăpânii principatului cu noi bucăţi de stepă şi păduri. Simina şi Olena au ajuns neveste de luptători. Fraţii lor, dornici de câştiguri tot mai mari, s-au încadrat pe linia comerţului cu negustorii sosiţi dinspre Marea Neagră şi zona scandinavă. Înainte ca Olena să devină mamă, soţul ei a dus-o până la ţărmul Mării Negre, unde s-au stabilit definitiv.

La 52 de ani, SONIA se putea considera o boieroaică fericită. Alexei împlinise 62 de ani şi încă mai participa la expediţiile de apărare a graniţelor principatului. Copiii lor erau cu toţii bogaţi, iar nepoţii ajunseseră în număr de şaisprezece. Reşedinţa din Iaroslavl îi găzduia

doar în perioadele extrem de geroase ale iernilor. În restul anului, bătrânii locuiau pe una dintre moşii, casa aflându-se la marginea unei păduri.

Alexei mergea la vânătoare însoţit de cei câţiva paznici şi servitori devotaţi. SONIA nu suporta să vadă animale hăituite şi ucise. Când vânătorii aduceau prada în faţa casei, femeia stătea ascunsă în dormitorul ei şi plângea de mila vietăţilor sacrificate.

În ultimele luni dinaintea obştescului sfârşit, SONIA nu mai reuşise să călărească, fiind chinuită de durerile puternice din zona rinichilor. Nu ştia, sărmana, că avea pietre în zona renală, boală care îi scurta viaţa zi de zi. Îşi ameliora chinurile consumând rachiu tare, gustos, preparat la moşie. Moartea a surprins-o într-o noapte de iarnă friguroasă, în timp ce servitoarele o încălzeau cu pietre calde ţinute lângă foc. Moartea i-a fost izbăvitoare de toate chinurile îndurate luni de zile.

Nina Petre
14 iulie 2016

COMENTARIUL ELENEI, MAMA MARIEI

Mă gândesc că nu a fost tocmai plăcut: năvălirea popoarelor migratoare şi starea de disconfort, chiar stres pe care o crea gândul că aceştia vor ataca şi distruge bunurile lor, stare pe care Sonia a transformat-o în puterea de a lupta şi de a-şi apăra bunurile şi familia.

În ceea ce priveşte caii, Mariei îi plac foarte mult, iar anul trecut în vacanţa de vară, a făcut vreo 10 sau 12 lecţii de călărie. Se pare că stăpâneşte destul de bine caii, îmi povestea că, la un moment dat, căluţul pe care era s-a ridicat în două picioare, dar ea nu s-a pierdut şi a ştiut să se ţină bine de hăţuri, că a admirat-o şi instructoarea.

Ce nu pot să nu remarc, că e a nu ştiu câtă încarnare a spiritului ei în care omul în care exista spiritul ei consuma alcool şi nu orice fel, ci tărie. Bine, cu un motiv, ca să scape de dureri, dar consuma. Şi Mariei îi place să bea, de câte ori are ocazia, bea bere, tărie, vin, nu contează.

4 august 2016

Episodul 15 - RIRRI

Eroul povestirii este RIRRI (520-581). Bărbatul s-a născut într-o comunitate de indieni gibaro aşezată în apropierea ţărmului Oceanului Pacific şi a fluviului Guaillabamba (denumirea actuală). După mulţi ani,

în zona respectivă s-a construit oraşul Rioverde, port la Oceanul Pacific, aparţinând ţării numite Ecuador.

Părinţii lui RIRRI, Kerimo (tatăl) şi Ahdu (mama), proveneau dintr-un trib de indieni gibaro ascuns într-o pădure deasă, ce se întindea până în apropierea munţilor Anzi. Ca mulţi alţi indieni, şi-au părăsit în tinereţe părinţii şi rudele, pornind spre ţărmul oceanului în căutarea unei vieţi mai bune. Ahdu, femeie harnică şi autoritară, dăduse viaţă la şapte copii. Fetiţele, trei la număr, au murit devreme, în primele luni de viaţă, din cauza înţepăturilor de insecte. Doi băieţi, ucişi la pescuit de vietăţile prădătoare ale oceanului, nici nu împliniseră 10 ani.

RIRRI şi Reki, fratele său mai tânăr cu 7 ani, au scăpat cu viaţă din diverse boli provocate de insecte, de vietăţile oceanice infectate şi de igiena precară în care trăia întreaga familie. Ajunşi la vârsta adolescenţei, i-au devenit lui Kerimo ajutoare preţioase, neferindu-se de muncile istovitoare.

La 19 ani, RIRRI era un tânăr bine dezvoltat fizic, sănătos, suficient de matur pentru a se căsători cu Liere, fata sortită lui de către cei patru părinţi de cum se născuse. Cu 3 ani mai tânără decât el, Liere ştia de la mama ei ce avea de făcut pentru a-şi mulţumi bărbatul şi viitorii copii. La 19 ani, a născut-o pe Kireo, singura lor fiică. Primul băiat, Omunur, a sosit când Liere avea 22 de ani. Fiul cel mic, Degadu, a apărut când fratele lui împlinise 4 ani.

Fericitul tată, RIRRI, îşi adora copiii şi se tot gândea cum să le asigure viitorul astfel ca ei să nu îşi înceapă viaţa de familie săraci lipiţi pământului, cum fuseseră el şi Liere. A continuat să plece cu barca la pescuit pe apa oceanului împreună cu Kerimo, tatăl său, care se simţea din ce în ce mai neputincios. Rachiul tare, consumat zilnic, reprezenta un obicei tradiţional printre indienii gibaro. Din cauza lui şi a vieţii grele, plină de lipsuri, oamenii îmbătrâneau devreme, la 50 de ani semănând cu nişte epave care abia îşi mai duceau zilele.

RIRRI, plictisindu-se la pescuit, i s-a alăturat unui prieten ajuns negustor de-a lungul ţărmului şi mai departe, spre est, până în zonele montane. Împreună cu Dakeru, prietenul său, RIRRI a început să transporte mărfuri spre alte triburi, la schimb cu produsele disponibile ale locuitorilor. Toţi şamanii din adâncurile pădurilor aşteptau să le aducă pietricele colorate, cochilii de melci, carapace şi carne de broască ţestoasă, peşte uscat, ierburi de leac din zona ţărmului. RIRRI se întorcea acasă cu saci plini de plante tămăduitoare şi amulete fermecate, de care se bucura foarte tare nevasta lui, Liere. Ca orice indiancă gibaro, se ocupa singură de sănătatea familiei, fiind nevoie rareori să ceară ajutorul

vreunui şaman. Datorită tratamentelor folosite de harnica Liere, copiii au crescut şi s-au maturizat sănătoşi, iar bărbatul ei, RIRRI a trăit 61 de ani.

Fata lor, Kireo, a fugit cu un tânăr gibaro din alt trib, ritualul cununiei făcându-se în satul lui. Kireo a devenit mama a opt copii, fiind deseori vizitată de RIRRI şi Liere. Băieţii, Omunur şi Degadu, ajunşi pescari şi tovarăşi de comerţ cu tatăl lor, şi-au luat de neveste fete din tribul lor, spre fericirea părinţilor, fiindcă aveau în preajmă paisprezece nepoţi.

La 61 de ani, RIRRI trăia fericit, consumând rachiu de cum se trezea dimineaţa şi până adormea spre miezul nopţii. Continua să iasă la pescuit fie singur, fie însoţit de unul dintre nepoţi. Într-o dimineaţă, au avut mare ghinion: un prădător puternic apărut din adâncul apei le-a răsturnat barca şi i-a înghiţit pe amândoi. Rechinul era imens, înfometat, capabil de orice pentru a se hrăni cât mai bine. Bietul RIRRI şi nepotul de 15 ani i-au ajuns victime, potolindu-i foamea. Un bărbat rămas pe mal văzuse toată întâmplarea şi a alertat tot satul. Îngroziţi, oamenii le-au cinstit memoria celor dispăruţi în adâncul oceanului, făcând numeroase ritualuri pentru alungarea duhurilor rele ale apei, încercând astfel să-i protejeze pe sărmanii pescari, a căror viaţă se afla în pericol la fiecare ieşire la pescuit.

Nina Petre
4 august 2016

COMENTARIUL ELENEI, MAMA MARIEI

Din nou remarc un om care şi-a iubit familia şi a muncit cât a putut, ca să aibă ce să le ofere. O existenţă simplă, aproape de natură, dar frumoasă prin modestia ei. Şi-a văzut copii la casele lor, cu familiile lor, ce şi-ar fi putut dori mai mult?!

Atunci când mi-aţi trimis acest episod karmic, era şi Maria lângă mine şi, pe când îl citeam, şi-a băgat şi ea năsucul. Aşa că am lăsat-o să-l citească şi a citit şi avertismentul dvs. Dacă are cap, se va feri, dacă nu, va suporta consecinţele, şi eu pe lângă ea, bineînţeles.

4 septembrie 2016

Episodul 16 - LYED

Eroina povestirii este persana LYED (414-460). S-a născut în micul palat al părinţilor, situat pe moşia lor, aflată la sud de frumosul oraş

Shiraz. Astăzi, pe locul vechii moşii se găseşte oraşul Tafihan, localitate ce aparţine ţării numite Iran.

În decursul vieţii lui LYED, Persia (actualul Iran) se afla sub domnia dinastiei Sasanizilor. Imperiul Sasanid, stat în Orientul Mijlociu condus de dinastia Sasanizilor (224-651), cuprins între fluviile Eufrat şi Indus, avea capitala în localitatea Ctesifon. Instaurând o monarhie puternică, având o aristocraţie războinică şi un cler fanatic, ce făcuse din zoroastrism liantul spiritual al Imperiului, statul Sasanid a reprezentat timp de 4 secole prima putere militară a Orientului şi principalul adversar al Imperiului Roman în Asia.

În secolul 5, cel în care a trăit LYED, statul Sasanid a traversat o epocă de criză, autoritatea centrală slăbind în favoarea puterii nobiliare şi preoţeşti. Organizarea administrativă şi religioasă se caracteriza printr-o puternică centralizare şi prin prezenţa unei Biserici oficiale bazate pe religia mazdeistă. Denumirea acestei religii provenea de la numele divinităţii Ahura Mazdah. I se mai spunea zoroastrism, după numele întemeietorului său, Zoroastru (Zarathustra).

Zoroastrismul conţinea puternice elemente de dualism, prin opoziţia dintre bine-lumină (zeul Ahura Mazdah) şi rău-întuneric (Angra Mainyu sau Ahriman). Ahura Mazdah a creat omul pentru a avea un aliat în lupta împotriva lui Ahriman. Cartea sacră este Avesta. S-a răspândit pe întregul teritoriu al Imperiului Ahemenid (primul imperiu persan, înaintea erei noastre) cu ajutorul curţii imperiale, având un cler influent, înclinat spre ritualurile sacre, format din „magi". Sub domnia Sasanizilor, zoroastrismul a devenit religie de stat.

În perioada vieţii lui LYED, dinastia Sasanizilor a avut următorii suverani: 1) Yazdegerd I (Yazdigird) (399-421); Bahram V (421-439); Yazdegerd II (439-457); Hormizd III (457-459); Peroz (Firuz) (459-484).

Moşierul Irhan era căsătorit cu frumoasa Naud, care îi dăruise un singur copil, pe diafana LYED. Au crescut-o ca pe o prinţesă, oferindu-i tot ce putea fi mai bun în vederea unei dezvoltări armonioase. I-au adus acasă învăţaţi din Shiraz, fata dovedindu-se foarte inteligentă şi dornică de cunoaşterea lumii înconjurătoare.

După ce s-a sfătuit cu un prieten din Shiraz, Irhan i-a făcut acestuia pe plac, fiind de acord să îşi mărite fata cu învăţatul Yurmul. Ajuns la 29 de ani, renumit în Shiraz prin felul în care îşi cheltuia o parte din avere pentru cercetarea limbii persane şi a obiceiurilor străvechi ale poporului Persiei, Yurmul îşi dorea o nevastă superioară celor care nu ştiau altceva în afară de treburile casei, lux şi îngrijirea copiilor. Uimit de lucrurile frumoase aflate despre fetiţa de 15 ani din Tafihan, s-a înţeles cu părinţii

ei să şi-o ia de nevastă, urmând să locuiască împreună în vila lui din Shiraz.

LYED şi-a cunoscut viitorul soţ în cadrul ceremoniei nupţiale, petrecute în casa părinţilor ei. După îndelungata petrecere, care a durat mai multe zile şi nopţi, mirii au plecat spre Shiraz. Timp de 3 ani, LYED nu a născut niciun copil. Abia împlinise 18 ani când, în sfârşit, a rămas însărcinată.

Până la naşterea fiicei lor, Myhad, cei doi soţi au călătorit mult prin ţară, LYED bucurându-se la vederea tuturor locurilor necunoscute până atunci. Citise mult despre miraculosul trecut al Persiei, iar vizitarea unor localităţi pline de istorie şi cultură a transformat-o într-un om fericit.

După naşterea fetiţei, lungile călătorii au încetat. Yurmul dorea ca nevasta lui să se dedice în continuare vieţii de familie, supraveghind zi de zi creşterea copiilor şi întreaga muncă a servitorilor. La 6 ani după Myhad, a sosit frăţiorul ei, Abdul.

Yurmul, ajuns în culmea fericirii pentru că avea, în sfârşit, un fiu, a început să lipsească din ce în ce mai mult de acasă, pe vreme de noapte, motivându-şi absenţele cu dorinţa de a-şi cinsti prietenii pentru norocul familei sale.

LYED, prea puţin preocupată de absenţele soţului, se bucura de proprii copii, fiinţe înfloritoare, semănând bine cu ambii părinţi. Yurmul i-a educat cum ştia mai bine, servindu-se de ajutorul unor prieteni, cercetători asemenea lui.

În nopţile când Yurmul lipsea de acasă, LYED îşi petrecea ore întregi în biblioteca lui, citind tot ce găsea pe rafturi: manuscrise vechi şi noi, jurnale de călătorie, cărţi cu poeme în versuri, tratate străvechi ce cuprindeau reţete şi metode terapeutice. A citit Cartea Sfântă Avesta până a memorat tot ce scria în paginile ei. După 40 de ani, a început să compună versete religioase inspirate din învăţăturile Avestei. Nu i-a arătat lui Yurmul nimic din ceea ce scria noaptea, considerând că gândurile ei erau numai ale ei, după cum nici el nu-i spunea tot ce gândea.

Yurmul i-a descoperit voluminosul jurnal intim după moartea ei, în timp ce servitoarele făceau curăţenie în camerele fostei stăpâne. Se stinsese, sărmana, la 46 de ani, din cauza unei boli genitale, căpătate în urmă cu aproape un an de la soţul ei. Medicii care au tratat-o, neputând-o vindeca, i-au spus soţului că o astfel de boală se ia de la femeile uşoare, aflate din belşug în speluncile ascunse ale oraşului.

După pierderea soţiei, victimă a destrăbălării lui, Yurmul a plâns amarnic, smulgându-şi părul din cap, neavând curaj să se omoare. Myhad, fata lui, avea 28 de ani când şi-a pierdut mama. Era căsătorită de

la 16 ani cu un comerciant bogat şi devenise mama a patru copii. Abdul, fratele ei, ajuns la 22 de ani, nu i-a spus ce aflase de la tatăl lor despre sursa bolii lui LYED. Tânărul, încă militar în stagiul obligatoriu, considera, la fel ca Yurmul, că secretele bărbaţilor nu aveau ce se caute în mintea femeilor.

Nina Petre
2 octombrie 2016

COMENTARIUL ELENEI, MAMA MARIEI

Bărbaţi şi femei care înşeală există de când lumea şi pământul. Dacă cel înşelat poate duce, duce, dacă nu, fie face şi el la fel, în acest fel răzbunându-se, fie trece cu vederea, fie cel mai rău, îşi pune capăt zilelor de durere şi necaz. Fiecare cu puterea şi rezistenţa cu care-i înzestrat de la antecesorii spirituali, modelele parentale, personalitate, temperament, educaţie, portiţe de scăpare, evadare din realitatea dură şi urâtă.

E trist că o fată atât de frumoasă, deşteaptă şi citită păţeşte o astfel de porcărie. A fost o fată care, decât să-i facă soţului scene de gelozie şi să-l urmărească, a preferat să citească, să înveţe şi să creeze. Bravo ei!

În orice caz, pentru ceea ce a făcut marele învăţat cu destrăbălatele, nu-i trebuia o fată citită şi învăţată, dar deh, mulţi sunt cu pretenţii mari faţă de alţii, dar nu şi faţă de ei înşişi! Idiotul, îi trebuia distracţie cu curvele, dar de ferit, nu a ştiut să se ferească să nu ia vreo boală, cred că nici nu ştia ce-i aia, analfabetul, şi şi-a băgat şi nevasta devreme în pământ. Cam aşa se întâmplă în viaţa asta, unii le fac şi alţii le trag, probabil că a păţit-o cu vârf şi îndesat vreun urmaş de-al lui spiritual, dar ce mai contează, nu?

Se pare că Lyed a citit şi învăţat şi pentru Maria, fiindcă fata mea nu ar lua o carte să citească, ferit-ar Sfântul! Reţelele de socializare să trăiască!

Dacă ne-am cunoaşte antecesorii spirituali şi ce au făcut, dacă am putea vedea, în interacţiunea cu ceilalţi, cu ce vin ei în această lume, sigur lucrurile s-ar desfăşura altfel, nu am mai judeca oamenii superficial, după aparenţe, cel puţin am încrederea că mulţi nu ar mai fi atât de superficiali în judecarea altora. Probabil că, şi dacă am vedea trecutul spiritual al altora, vor mai exista idioţi, care vor greşi, dar poate mult mai puţini. Cel puţin, asta-i părerea mea şi cred cu tărie în ea.

Cum ne-o luăm noi în 2016 pentru existenţe în care s-a greşit cu 2000/1500/700 de ani în urmă, de parcă s-ar fi întâmplat acum o săptămână! Ce e timpul ăsta care trece, nimic, pe lângă multitudinea existenţelor umane, a Universului înconjurător şi dragostei divine,

energia numită Dumnezeu, pe care nu o înţelegem foarte bine cum funcţionează, fiindcă nici nu se vrea acest lucru, şi primii care se opun să aflăm toate astea sunt chiar reprezentanţii bisericii, din păcate!!! Ce bine e pentru ei să ţină oamenii în Evul Mediu, ca gândire şi comportament, ca să poată să manipuleze şi să-şi păstreze puterea. Dar deviez, e doar o altă durere de-a mea şi atât.

10 octombrie 2016

Episodul 17 - TIGIR

Eroul povestirii se numeşte TIGIR (304-369). S-a născut în coliba părinţilor lui, aflată pe teritoriul juan-juanilor, strămoşi ai avarilor. Astăzi, zona respectivă poate fi identificată în estul statului Mongoliei, în provincia Dornod, în apropierea lacului Buir, oraşul cel mai apropiat fiind Halhgol (Khalkhgol), situat aproape de graniţa cu Manciuria, regiune a Republicii Populare Chineze.

Uniunea militară şi administrativă a juan-juanilor (se mai numeau jou-jani) era o formă de stat feudal timpuriu. Ei erau apropiaţi sub raport etnic de tribul sianbi. După moartea lui TIGIR, juan-juanii au fost înfrânţi de tiurcii de pe Orhon, crescători de animale, nomazi.

Popor de nomazi războinici, juan-juanii au introdus utilizarea scării de şa şi a sabiei. Deseori atacaţi de păstorii nomazi din vestul Manciuriei cu scop de jaf, tribul lui TIGIR era nevoit să se apere şi să vegheze la hotarul său. Se temeau şi de războinicii veniţi pe apa lacului Buir. Astăzi, graniţa dintre Mongolia şi China trece prin apa acestui lac.

În ciuda intenţiilor războinice ale manciurienilor, existau printre ei şi păstori dedicaţi negustoriei, care făceau schimb de produse cu membrii triburilor juan-juan. Augdug, tatăl lui TIGIR, avea prieteni dincolo de apa lacului, manciurieni dornici să schimbe piei de oaie, cai, animale vânate cu obiecte din metal confecţionate de el şi de alţi bărbaţi din tribul său.

Căsătorit cu harnica Duyar, au avut şapte copii, rămânând doar cu TIGIR, care a supravieţuit bolilor fragedei pruncii. Băiatul s-a obişnuit cu munca grea din primii ani ai vieţii, mai puţin cei 2 după ce se născuse. De pe la 3 anişori, supraveghea oile la păşune, împreună cu băieţii mai mari. La 5 ani, tatăl său l-a urcat pe cal şi l-a învăţat să lupte cu ciomagul şi cuţitul. Prima luptă cu năvălitorii de peste lac a trăit-o când avea 9 ani. La porunca tatălui său, când se făceau pregătirile de luptă, TIGIR s-a postat înarmat cu sabie şi cuţit la intrarea în coliba familiei, având drept misiune de viaţă şi de moarte apărarea locuinţei şi a mamei Duyar.

Augdug şi-a pregătit fiul cu multă hărnicie, ajutându-l să devină un bun păstor, vânător, fierar, războinic şi negustor. Practic, l-a învăţat cum să trăiască în ţinutul lor plin de primejdii.

La 22 de ani, tânărul TIGIR le-a oferit soţilor Agrih şi Lur 3 cai, 20 de oi şi un teanc de piei de animale în schimbul fiicei lor, frumoasa Nev. Fata împlinise 15 ani, fusese cerută de câţiva bărbaţi din alte triburi prietene, dar tatăl ei voise un ginere din tribul lor. Când a cerut-o TIGIR, a fost de acord imediat.

Coliba lui TIGIR, apropiată de cea a părinţilor, era aproape goală când şi-a adus mireasa. În săptămânile următoare, ajutată de părinţii ei şi de socri, interiorul a fost dotat cu piei de animale, locuinţa devenind mult mai călduroasă. TIGIR nu voia să plece în pribegie ca alţi membri ai comunităţii lor, dorind să aibă o stabilitate a locului şi a vieţii.

Nev a reuşit să nască un singur copil, pe gingaşa Durgu, pe când avea 20 de ani. Prin grija ei plină de iubire, fetiţa a crescut sănătoasă şi voinică, fiind luată de nevastă la 11 ani de un războinic juan-juan, care locuia la mică distanţă de coliba părinţilor ei.

În perioada tinereţii, Durgu a născut şi a crescut şase copii. Fiind obişnuită cu atmosferă calmă din locuinţa părinţilor, Durgu a avut grijă ca şi copiii ei să crească în armonie şi iubire, grija părintească dându-le încredere în ei.

Spre bătrâneţe, după ce împlinise 60 de ani, vârstă record atinsă de puţini războinici juan-juan, TIGIR începuse să bea cam mult rachiu. Fie că se plictisea, fie că stătea la taclale cu prietenii, rachiul tare le făcea bine tuturor, ajutându-i să îşi suporte mai uşor viaţa grea şi anostă.

La 65 de ani, sfârşitul i se apropia cu paşi rapizi. Ficatul, prea bolnav, din cauza alcoolului şi a eforturilor de a munci, i-a scurtat zilele. A murit într-o dimineaţă cenuşie, după ce băuse toată noaptea pentru a-şi calma durerile atroce ale ficatului.

După ce l-au îngropat bărbaţii la mare distanţă de locuinţele lor, văduva Nev s-a pus pe băut rachiu, simţindu-se astfel mai aproape de cel dispărut dintre cei vii. Simţea că viaţa ei nu mai avea niciun rost fără bărbatul iubit, stâlpul vieţii ei, protector şi ajutor nepreţuit în vremuri grele. A murit şi ea din cauza alcoolului, la doar 58 de ani. Durgu, fiica rămasă fără părinţi, şi-a educat copiii cu multă grijă, spunându-le mereu că rachiul tare le scurtează vieţile celor care îl consumă.

Nina Petre
26 octombrie 2016

SIMONA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⭘ Ruggiero Rosario Frantini (1912-1945)

2 ⦿ Carmen Cortez (1817-1875)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

3 ⦿ Ines Da Dios (1710 – 1792)

4 ⭘ Alberto Stravioli (1600 – 1688)

5 ⦿ Alexia Kristodulu (1512-1568)

6 ⭘ Ekil Surum (1425-1488)

7 ⦿ Illona Miheles (1358-1410)

8 ⦿ Ontha Skrimdt (1279-1341)

9 ⭘ Runcad (1203-1252)

10 ⭘ Sardin Bashravil (1124-1178)

11 ⦿ Arhad Marras (1080-1110)

12 ⦿ Kiner Aldavi (1013-1056)

13 ⭘ Surrah Mander (982-1001)

14 ⦿ Adira Srekin (904-969)

Episodul 3 - INES

Columbiana INES DA DIOS (1710 – 1792) s-a născut în oraşul Cejal, situat în apropierea graniţei cu Venezuela, într-o zonă cu multă vegetaţie. În apropiere se află râul Guainia, care, după ce trece graniţa cu Brazilia, poartă denumirea de Rio Negro. Părinţii săi, oameni de condiţie modestă, trăiau din cultivarea legumelor pe un teren de la marginea oraşului. Pedro, tatăl, avea şi o afacere cu rachiu, pe care îl vindea în piaţa oraşului. Mama, Antima, vedea de casă şi de cei şase copii ai lor. INES era al treilea copil al familiei. Fata avea două surori mai mici şi trei fraţi mai mari decât ea.

Sărăcia traiului acestei familii părea să dăinuiască veşnic. Pedro aducea puţini bani în casă, iar seara venea mereu ameţit de băutură. Norocul le-a surâs tuturor odată cu căsătoria fiului cel mare, Ortunio, cu o fată bogată, fiica unui negustor de canabis. Consuela, fiinţă înzestrată cu o generozitate deosebită, a luat în grija ei familia lui Ortunio, soţul său promiţându-le tuturor că îi va scăpa de sărăcie. Aşa a şi făcut. Şi-au construit o casă vecină cu cea a socrilor, iar după ocuparea ei, a început să îşi ajute rudele. Copiii au primit haine noi şi mâncare pe săturate. În decurs de câţiva ani, Consuela i-a însurat pe cumnaţii ei cu fete înstărite, ocupându-se apoi de frumoasa INES, care venea la rând pentru căsătorie.

La 18 ani, fata şi-a găsit un mire pe placul ei. Avea o dotă consistentă de la cumnata ei, Consuela, aşa că viaţa de familie împreună cu soţul ei, Eduardo, a început fără grija zilei de mâine. INES nu s-a grăbit la naşterea copiilor, alegând să se ocupe de comerţ, alături de Eduardo. Şi-au deschis un magazin de haine tradiţionale, pe care INES le cosea cu mare talent şi pasiune. Afacerea le-a mers bine timp de câţiva ani, până când femeia a decis că i-a venit vremea să aducă pe lume primul ei copilaş. A văzut lumina zilei fetiţa lor, Adna, care le-a bucurat inimile când au văzut-o ce frumoasă şi drăgălaşă era. La 2 ani după Adna, a venit Lucillo, fiul lor.

La naşterea băiatului, INES a suferit un şoc psihic. A avut o viziune scurtă, dar de neuitat: s-a văzut călugăriţă în cea mai mare mânăstire catolică din ţară. După ce şi-a revenit din visare, l-a zărit alături de ea pe fiul său, crezând că l-a născut pe pruncul Isus. Cu toate că alăpta copilul, INES vedea tot timpul cu ochii minţii cum va fi viaţa ei de călugăriţă. Nemaînţelegându-se cu ea, Eduardo a luat o bonă pentru micuţul Lucillo, iar după aceea şi-a dus nevasta la cea mai apropiată mânăstire, care era bine ascunsă în munţi.

Maica stareţă a primit-o cu braţele deschise, ştiind că va veni o novice. Avea şi dânsa viziunile ei, prevestitoare de noi evenimente. Cu

lacrimi în ochi, Eduardo şi-a îmbrăţişat soţia, pe care nu avea să o mai vadă niciodată. Odată primită în rândul călugăriţelor, eroina noastră a primit numele de INES DA DIOS, pe care l-a purtat până la moarte. Întreaga ei viaţă dintre zidurile mânăstirii a fost închinată slujirii lui Dumnezeu. Zi şi noapte se ruga pentru binele familiei sale părăsite şi pentru fericirea copiilor săi. Eduardo şi-a adus o altă nevastă în casă, care a devenit o bună mamă pentru cei doi copii rămaşi aproape orfani.

INES a trăit 82 de ani în singurătatea lăcaşului sfânt. Rugăciunile şi sacrificiul ei de sine i-au ajutat pe cei dragi să supravieţuiască unor vremuri vitrege, pline de frământări sociale şi violenţă extremă.

Nina Petre
30 aprilie 2009

Episodul 4 - ALBERTO

Italianul ALBERTO STRAVIOLI (1600 – 1688) s-a născut în oraşul Novara, situat în zona nordică a Italiei, nu departe de marele oraş Milano. Părinţii săi, Antonio şi Alessandra, proveneau din două familii cu origine aristocratică veche. Antonio era un boier cu întinse moşii la ţară, care îi aduceau venituri substanţiale. Alessandra îşi creştea cu mare grijă cei cinci băieţi şi două fete.

ALBERTO era al treilea născut printre fraţii şi surorile sale. Băiatul, fire domoală şi intuitivă, a învăţat cu mare hărnicie tot ceea ce i-au transmis profesorii aduşi la micul palat al familiei Stravioli. Şi-a însuşit cunoştinţe despre natură şi societate, deprinderi de luptă, vânătoare, călătorii în mijlocul naturii sălbatice a munţilor.

La 13 ani, şi-a anunţat părinţii că doreşte să ajungă căpitan de corabie pentru a vedea lumea de-a lungul şi de-a latul globului terestru. Considerând această meserie ca fiind foarte onorabilă şi bărbătească, baronul Antonio şi-a îmbarcat fiul pe una dintre corăbiile sale care transportau mărfuri între Italia şi Orientul Îndepărtat. Întreaga familie şi-a luat rămas bun de la ALBERTO, fără să bănuiască nimeni că băiatul nu va mai fi văzut niciodată în ţara sa.

Corabia s-a îndreptat spre Indii pentru a aduce de acolo preţioasele mirodenii, mai ales piperul, care se vindea în Italia pe monezi de aur. După câteva luni de călătorie cu multe peripeţii, au acostat în portul indian Trivandrum, situat în extremitatea sudică a Indiei. Cutreierând în căutare de marfă, ALBERTO a văzut cum trăiesc oamenii săraci ai oraşului, dar i-a cunoscut şi pe marii negustori de mirodenii. Aceştia acumulau averi imense prin exportul preţioaselor condimente. Unul

dintre aceştia avea o fiică deosebit de frumoasă. O chema Irdin, iar tatăl ei se numea Ahmud. Îndrăgostit nebuneşte de fată, ALBERTO şi-a trimis corabia înapoi spre Italia, el rămânând în casa lui Ahmud în calitate de viitor mire. Cei doi tineri îndrăgostiţi s-au căsătorit, spre bucuria părinţilor fetei, care mai aveau cinci fete de măritat.

Viaţa lor de familie a început sub semnul norocului, al fericirii şi al belşugului. ALBERTO s-a asociat cu socrul său în afacerea foarte rentabilă cu mirodenii, iar Irdin şi-a bucurat bărbatul aducându-i pe lume paisprezece copii. ALBERTO a trăit 88 de ani, fericit, bogat şi mândru de copiii, nepoţii şi strănepoţii săi.

Nina Petre
11 august 2009

COMENTARIUL SIMONEI

Recapitulând puţin vieţile mele anterioare, pot să spun că, citind descrierea lor, nu am putut să nu-mi amintesc anumite asemănări (reale sau nu...). Cu Ruggiero nu simt absolut nicio asemănare, nu sunt violentă (decât verbal, câteodată) şi nu urăsc nicio rasă sau entitate umană... sau, cel puţin, nu atât încât să trădez sau să omor. Talentul meu nativ la limba italiană ar fi singura asemănare pe care aş putea să o evoc. Am învăţat să vorbesc italiană doar urmărind emisiuni TV în această limbă.

Carmen, doamna din Spania, îmi aminteşte de copilăria mea, atunci când îmi doream din suflet să cânt la pian şi când dansam încântată pe muzica spaniolă.

De asemenea, Ines da Dios îmi aminteşte de copilărie, atunci când, cu atâtea candoare, le spuneam tuturor că eu voi fi călugăriţă, când încă nici nu ştiam ce înseamnă acest cuvânt.

E interesant ceea ce s-a întâmplat cu Stravioli. Păcat că a ajuns în India şi nu a realizat nimic spiritual, nimic care să-i rămână pentru totdeauna.

Foarte des îmi vine în minte faptul că viaţa aceasta se va termina... şi singurul lucru de care mă tem este să nu plec de aici fără o realizare spirituală mare... atât cât sunt eu în stare, dar măcar să fie maximum din tot ceea ce pot eu. Singura mea satisfacţie ar să privesc în urmă şi să mă bucur de toate greutăţile peste care am trecut cu capul sus, fără să mă plâng, de toate binefacerile pe care le-am oferit din inima, de relaţia mea indestructibila cu Divinul şi de toate ataşamentele de care am scăpat. Aceasta îmi doresc din tot sufletul de la această viaţă: să nu o irosesc cu lucruri mărunte.

18 august 2009

Episodul 5 - ALEXIA

Protagonista episodului spiritual este grecoaica ALEXIA KRISTODULU (1512-1568). S-a născut pe insula Korfu (Kekira), aceasta fiind situată în Marea Ionică, făcând parte din arhipelagul insulelor ionice. În perioada vieţii ALEXIEI, insula Korfu s-a aflat sub stăpânirea Veneţiei, care a apărat-o în mai multe rânduri împotriva atacurilor turceşti. În secolul 15, întreaga Grecie, mai puţin insulele ionice, a fost cucerită de Imperiul Otoman.

Părinţii ALEXIEI, Iannis şi Krimalda, au avut şase copii: trei fete (ALEXIA, Granna, Iva) şi trei băieţi (Ghiorghios, Ranko, Marcellos). Ultimul născut, Marcellos, a decedat la vârsta de 2 ani, din cauza unei boli misterioase, care ucidea în fiecare an câţiva dintre nou-născuţii de pe insulă. Populaţia superstiţioasă şi necunoscătoare într-ale medicinei recurgea la leacuri empirice, care nu dădeau întotdeauna cele mai bune rezultate.

Iannis şi Krimalda erau originari de pe insula Pelopones. Refugiaţi împreună cu părinţii de teama stăpânirii otomane, cei doi tineri s-au cunoscut în localitatea portuară Liapedes, unde se stabiliseră familiile lor. După căsătorie, s-au angrenat în comerţul cu haine, care le-a asigurat necesarul de bani pentru existenţă. Iannis îşi făcea mereu prieteni printre marinarii de pe corăbiile care soseau la ţărm, cumpărând de la ei haine vechi şi noi, la preţuri de nimic. Nevasta lui, Krimalda, le spăla, le cosea, le vopsea, le făcea ca noi, după care le scotea la vânzare în curtea casei.

Fetele au ajutat-o la lucru de cum au fost în stare să muncească alături de ea. Băieţii au învăţat să sorteze hainele, să negocieze preţurile şi să ducă marfa la casele clienţilor dornici să o cumpere. La 16 ani, Ghiorghis a plecat cu o corabie veneţiană pentru a aduce mărfuri noi destinate vânzării în Korfu. După 3 ani l-a urmat şi Ranko, astfel devenind amândoi marinari pe vase comerciale.

Surorile lor au avut destine foarte diferite. Iva, mezina, a fost răpită de un marinar italian, plecând cu el în Genova, unde şi-au întemeiat o familie. Fata mijlocie, Granna, s-a încumetat să plece în nordul Peloponesului pentru a-şi vizita rudele rămase acolo. O însoţea un prieten al lui Iannis care cunoştea limba turcilor. Coborând de pe corabie, doi turci din paza de coastă au răpit-o pe fată, după care au vândut-o unui negustor bogat. Spre norocul ei, Granna a ajuns una dintre nevestele acestuia, trăind destul de bine până la bătrâneţe.

Fata cea mare, ALEXIA, s-a îndrăgostit de un marinar veneţian care, prieten cu tatăl ei, i-a vizitat de multe ori în casă, aducându-le haine pentru vânzare. Giordano Stibbi locuia cu părinţii şi sora lui în casa lor

din Veneţia. Avea 24 de ani când a cunoscut-o pe frumoasa grecoaică. Şi-a încercat norocul, cerând-o în căsătorie. ALEXIA l-a acceptat drept soţ, iar după nuntă s-au mutat în casa cumpărată de el în apropiere de malul mării. Giordano iubea mult Grecia, reuşind să o cunoască de la nord la sud şi de la est la vest, dar numai în zonele litorale.

Cele două familii, Kristodulu şi Stibbi şi-au intensificat comerţul cu haine recondiţionate, care le-au adus mari profituri. În clipele de relaxare, când soţul se afla acasă, ALEXIA cânta melodii învăţate de la mama şi bunicile ei, cântece vechi populare, care se transmiteau prin viu grai, nefiind scrise nicăieri. Femeia cunoştea multe melodii frumoase, cu care îşi delecta musafirii la petrecerile între rude, dar le folosea şi pentru adormirea copiilor săi.

Fata ei (Kristina) şi băiatul (Karolis) au crescut în atmosfera paşnică şi muzicală oferită de mama lor. Kristina, moştenind frumuseţea fizică şi vocea minunată a ALEXIEI, a fost remarcată de un compozitor german, venit într-o călătorie de agrement pe insulă. Rudolf s-a căsătorit cu ea, după care a dus-o în ţara lui.

Karolis a plecat pe mare, lucrând ca marinar pe diverse corăbii, având nevoie de bani pentru a-şi întreţine familia.

Iannis, trecut de prima tinereţe, abia dacă mai putea să muncească, din cauza bolii de oase care îl chinuia de mulţi ani. Cât timp copiii au fost minori, ALEXIA a muncit din greu pentru a-i întreţine. Comerţul cu haine aducea profituri sporadice, iar locuitorii deveniseră sătui de ele. Până la plecarea Kristinei în Germania, amândouă au dat concerte într-un pavilion din grădina casei, la care invitaţii plăteau fiecare cât putea.

După plecarea fetei, vocea ALEXIEI s-a oprit parţial, din cauza durerii provocate de despărţirea lor. Femeia s-a închis în sine, iar vorbele îi ieşeau cu mare greutate din gură. Nu a mai cântat niciodată de atunci. La 56 de ani era îmbătrânită înainte de vreme, bolnavă cu inima şi ficatul, având dureri pe care greu reuşea să le calmeze. Iannis, bolnav şi el, o înţelegea, dar nu se pricepea să o ajute.

Plecarea din viaţa a ALEXIEI s-a produs în aceeaşi zi în care Kristina a murit la naşterea celui de-al doilea copil. Sufletele celor două femei s-au regăsit pe lumea cealaltă, după o lungă despărţire în timpul vieţii. Giordano a mai trăit câţiva ani, de dragul fiului său, care îl implora de multe ori să nu îl părăsească.

Nina Petre
1 octombrie 2012

COMENTARIUL SIMONEI

De cum am citit numele de Alexia, curiozitatea mea a fost la cote maxime, deoarece primul nostru născut ar fi trebuit să poarte numele de Alexia, aşa după cum era dorinţa tatălui său. Pe lume a venit un băieţel şi astfel a trebuit să renunţăm la acest nume, însă soţul meu speră că vom avea şi o fetiţă care va purta numele de Alexia. Nu a renunţat la idee. Sunt foarte curioasă de unde a avut (şi are) această atracţie puternică pentru numele de Alexia.

Iubesc marea şi asta nu ştiu dacă mi se trage de la viaţa trăită la malul mării, însă de când am fost prima dată la mare, mi-am dorit să revin anual. Am fost şi în Korfu, la marea Ionică. Nu pot să spun că am avut vreo trăire spirituală sau vreo amintire. Pot să spun doar că insula Korfu a fost prima noastră ieşire peste graniţă, la mare. Acum , după cele ce cunosc despre trecutul meu în acea zonă, îmi doresc să revin pe acele meleaguri .

Am observat că, din toate episoadele mele karmice de până acum, doar în una spiritul meu a fost întrupat în bărbat. Care să fie cauza? Aşa după cum spuneam mai demult: oare întruparea în bărbat aduce după sine o încărcare karmică negativă? Cel puţin aşa a reieşit din analiza mea karmică cu întrupare în bărbat. Acel episod m-a făcut să-mi fie foarte ruşine, spre deosebire de celelalte episoade în care întruparea în femeie a adus după sine satisfacţii.

Mi-aş fi dorit ca în vieţile anterioare să fi început deja căutările mele spirituale. În afară de viaţa în care mi-am părăsit familia pentru a merge la mânăstire, nu am făcut mai nimic pentru sufletul meu. Am fost leneşă şi asta mă deprimă. În acele vremuri, în care timpul se scurgea parcă mai încet, era momentul ideal pentru căutările spirituale. Azi, când totul se derulează în viteză maximă, când nu mai ai timp pentru familia ta şi nici pentru tine, mi se pare mult mai greu să-ţi găseşti timp pentru căutări.

Eu am avut noroc. La un moment dat în viaţa mea, timpul a ţinut cu mine şi am avut ocazia să mă dedic căutărilor. Atunci am citit tot ce m-a atras din punct de vedere spiritual.

Acum a venit timpul să pun în aplicare cele citite şi îmi place că, atunci când mă lovesc de o problemă, găsesc mereu răspunsul în mine. Înţeleg mai multe şi îmi doresc să înţeleg şi mai mult. Din punctul meu de vedere, e esenţial să înţelegem ceea ce ni se întâmplă şi ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Am înţeles cum să privesc o problemă, cum să o abordez. Înainte disperam, plângeam, eram distrusă, ACUM îmi spun: „Ok , cum pot să trec peste asta?” sau „Ştiu că şi această problemă are o rezolvare, depinde de mine să o găsesc.” sau „Ok , care e cel mai rău lucru

în care poate degenera această situaţie?” şi enumăr situaţiile şi apoi spun: „Ei şi ce? pot să trec şi peste asta!”. Ştiu că totul se rezolvă, într-un fel sau altul, dar nu mă ataşez sub nicio formă de o anumită rezolvare. Nu-mi doresc cu disperare ca acea problemă să se rezolve cum vreau eu. Accept variante.

4 octombrie 2012

Episodul 6 - EKIL

Eroul acestui episod este turcul EKIL SURUM (1425-1488). El s-a născut într-un sat din zona Munţilor Bolu, aceştia aflându-se în nordul Turciei. Nu departe de vechiul sat s-a dezvoltat oraşul Pazarköy. Părinţii lui EKIL, Kirin (tatăl) şi Lasher (mama), au avut şapte copii: patru băieţi (EKIL, Sugdir, Lamsig, Erden) şi trei fete (Midih, Loruk, Iral).

Kirin era muntean din moşi-strămoşi, fiind obişnuit cu viaţa aspră şi plină de privaţiuni. Ocupaţiile sale zilnice vizau în principal asigurarea supravieţuirii familiei sale. Omul muncea zi-lumină, aducând din pădure lemne şi animale vânate, creştea vite şi păsări. Nevasta lui, Lasher, femeie harnică şi modestă, şi-a crescut copiii în atmosfera de muncă asiduă care marca viaţa oamenilor de condiţie modestă.

Fetele au învăţat tot ce le era necesar pentru a deveni, la rândul lor, neveste harnice şi mame grijulii. Au reuşit să se mărite cu ajutorul fraţilor mai mari, EKIL şi Sugdir, care le-au dat unor camarazi de oaste, militari ca şi ei în solda sultanului Mahomed II Cuceritorul. Toţi cei patru băieţi ai familiei Surum au intrat în armata otomană, asemenea majorităţii tinerilor din zona munţilor Bolu. Pentru ei, armata însemna deschiderea spre lume şi şansa de a-şi asigura o viaţă îmbelşugată.

EKIL a plecat din casa părinţilor la 18 ani, participând la numeroase lupte duse de armata otomană pentru instaurarea stăpânirii în Balcani. Sultanul Murad II şi-a văzut acest vis împlinit în anul 1444, după ce trupele sale au învins la Varna armata unei ligi creştine, deschizând astfel calea spre supunerea ţărilor din Balcani. EKIL s-a aflat în focul luptelor duse pentru cucerirea Constantinopolului, sub conducerea sultanului Mahomed II Cuceritorul. Tânărul militar a contribuit astfel la sfârşitul Imperiului Bizantin şi a văzut cu ochii săi noua capitală a Imperiului, oraşul Istanbul, fostul Constantinopol.

Având deja 30 de ani, eroului nostru îi venise vremea de însurătoare. Foarte pretenţios la femei, dorea neapărat să îşi ia de nevastă o fată cuminte, frumoasă, provenind dintr-o familie onorabilă şi cu ceva avere.

EKIL era foarte voinic, frumos la chip, aprig la mânie, dar politicos în comportarea cu femeile. Multe l-ar fi vrut de bărbat, fete şi femei văduve, întâlnite în numeroasele localităţi prin care staţionase temporar cu regimentul său. Ajuns ofiţer, prin înălţarea în rang datorită curajului şi abilităţii deosebite demonstrate în numeroase lupte, EKIL dorea să aibă o familie reuşită, în care copiii să reprezinte unica sa raţiune de a trăi.

Aleasa inimii sale a fost o fată din Serbia, ţară cucerită de otomani în timpul domniei lui Mahomed II. Ranika Visarovici, fiică de boier din Vojvodina, a ajuns nevasta militarului turc, în urma învoielii dintre acesta cu tatăl ei. Plăcându-l pe bărbatul care îndrăznise să îi propună plecarea definitivă în ţinuturi îndepărtate fără a-i da asigurarea că va mai reveni vreodată în ţărişoara ei, Ranika s-a lăsat dusă de valul vieţii, fără a mai privi înapoi spre casa părintească.

După îndelungi peripeţii pe drumul spre Turcia, au ajuns în munţii Bolu, fiind primiţi cu bucurie de părinţii lui EKIL, rămaşi singuri după plecarea tuturor copiilor la treburile lor. Având 34 de ani şi ceva avere ascunsă în casa lui din Pazarköy, EKIL şi-a luat nevasta şi părinţii, plecând pentru totdeauna din satul natal.

Ranika s-a bucurat de respectul şi afecţiunea socrilor săi, care au ajutat-o la creşterea celor şase copii, aceştia sosind după fiecare şedere mai îndelungată a bărbatului sau în rarele concedii pe care le primea. Profund devotat sultanului Mahomed II Cuceritorul, EKIL a stat în armată până la sfârşitul domniei acestuia. La 56 de ani, şi-a luat rămas bun de la viaţa militară, dorind să îşi vadă de sănătate şi de viitorul numeroşilor săi copii.

A mai trăit încă 7 ani, fiind răpus de o boală mai veche la plămâni, de care nu reuşise să scape cu niciun fel de leac. Văduva Ranika, femeie cinstită, având un caracter ferm, şi-a împărţit toată averea rămasă de la bărbatul ei în mod egal între cei şase copii ai săi. Fetele, Sanka, Idorna şi Mirhe, s-au măritat cu negustori bogaţi, care le-au apreciat mult pentru zestrea importantă primită de la mama lor. Fraţii Roguk, Randuher şi Marral au investit banii primiţi ca moştenire în afaceri cu armament şi echipamente de luptă, ajungând foarte bogaţi prin afacerile cu şefii din armată. Aflând încă din copilărie despre numeroasele pericole prin care trecuse tatăl lor în timpul vieţii de militar, niciunul dintre cei şase copii ai acestuia nu a vrut să aibă militari în familie. Aşa a luat fiinţă clanul negustorilor din Pazarköy, descendenţi ai curajosului luptător otoman.

RĂSPUNSUL NINEI

Dragă Simona, în vremurile de astăzi, oamenii se ocupă mai mult de spiritualitate decât în secolele trecute, fiindcă au libertate în gândire şi

exprimare, acces nelimitat la izvoarele culturii, iar evoluţia fiinţei umane nu mai poate fi îngrădită prin canoane religioase, războaie „sfinte" sau alte mijloace de acţiune ale forţelor întunericului.

Ai o dilemă în legătură cu natura karmei preluate de la antecesorii femei sau bărbaţi. Trebuie să ţinem cont de faptul că, în istoria omenirii, rolul femeilor a fost de a trăi în umbra bărbaţilor. Obligaţia femeii căsătorite era de a se supune bărbatului şi de a-i dărui cât mai mulţi urmaşi. Bărbaţii aveau un comportament dur, fiindcă aşa era viaţa în acele vremuri. Dar să ştii că existau şi multe excepţii: femei rele, destrăbălate şi bărbaţi cumsecade, paşnici, buni familişti.

NinaPetre
1 noiembrie 2012

COMENTARIUL SIMONEI

Începând să citesc „Călătoria Sufletelor" de M Newton, am ajuns la un capitol unde se descria (de către o persoană în transă hipnotică) ce se întâmplă cu sufletele care fac rău altor fiinţe în viaţa terestră. Şi mi-am adus aminte de prima mea analiza karmică, respectiv italianul Ruggiero. Mi-a rămas întipărit în memorie faptul că siluia femeile, ameninţându-le cu cuţitul .

După acel episod karmic, am observat că nu mi-aţi mai dat detalii despre apucăturile negative ale antecesorilor mei spirituali. M-ar ajuta să ştiu ce greşeli au făcut în întrupările lor pentru a conştientiza mai bine la ce trebuie să lucrez acum .

În ceea ce priveşte turcul nostru, nu am găsit descrierea exactă a faptului că era un războinic sângeros, că a omorât mulţi, mulţi oameni, că jefuia oamenii pentru a acumula averi materiale şi cine ştie câte alte orgii a mai făcut.

Aşa după cum, din punct de vedere temperamental, nu m-am asociat deloc cu Ruggiero, tot astfel simt şi faţă de turcul nostru... nicio similitudine. Poate ceva în mine refuza să creadă că aş fi în stare de astfel de atrocităţi. Dar voi rumega îndelung această poveste şi voi vedea la ce concluzii voi ajunge. Aceste analize karmice nu cred că trebuie să le citesc ca pe nişte poveşti nemuritoare cu eroi războinici şi soţii frumoase din ţări îndepărtate. Aici sunt substraturi de observat şi niciodată nu vei vedea ce este sub apă până nu te vei fi concentrat să vezi până acolo. La început vezi doar suprafaţa apei, apoi, pe măsură ce scrutezi suprafaţa, ajungi şi în adâncuri...

15 decembrie 2012

RĂSPUNSUL NINEI

În primul rând, doresc să îţi spun că nu trebuie să te identifici cu încarnările anterioare ale spiritului tău. Am scris în site-ul meu despre tendinţa greşită a unor oameni de a crede că au mai trăit şi în alte vieţi. Am subliniat atunci că fiecare fiinţă umană este unică, ea neputând fi clonată nici în trecut şi nici în prezent. Nici măcar două clone nu sunt identice, ele având sufletele şi spiritele diferite.

Relaţia dintre omul actual şi încarnările anterioare ale spiritului este cea de înrudire spirituală, aşa cum relaţia cu strămoşii săi genetici este aceea de a avea în comun ADN-ul şi toate asemănările generate de el. Odată ce ai aflat poveştile de viaţă ale unora dintre antecesorii tăi spirituali, trebuie să eviţi a te transpune în pielea acelor oameni. Este necesar să îi priveşti că pe nişte rude îndepărtate de la care ţi s-au transmis pe cale karmică unele asemănări, deosebiri sau obiceiuri de viaţă.

Considerându-l pe Ruggiero drept „vărul” tău din alte timpuri, vei înţelege imediat ce ai de făcut: să eviţi violenţa în gândurile şi faptele tale, să îţi educi fiul în aşa fel încât să nu devină un sadic în privinţa femeilor, iar pe soţul tău să nu îl provoci la scene violente. De fapt, pe soţ l-ai testat deja în perioada ameninţărilor cu divorţul. Predispoziţia spre duritate în relaţia cu soţul tău ai dovedit-o din plin, aşa că nu te poţi îndoi de karma „războinică” preluată de la Ruggiero sau Ekil. Nu este necesar să cunoşti miile de ticăloşii săvârşite de aceşti doi bărbaţi. Îţi poţi da seama foarte clar câte crime a comis soldatul supus unui sultan otoman. Important este ca tu să dezaprobi faptele unor antecesori ticăloşi, nu să te identifici cu ei.

Rolul meu este să semnalez elementele de karmă bune sau rele care se află în relaţie directă cu viaţa actuală. Karma spirituală a fiecărui om este infinit de mare, dar numai o mică parte din ea îi afectează viaţa, acolo unde găseşte locul potrivit de acţiune. Dacă tu eşti un om paşnic, civilizat, cu o gândire elevată, trecutul reprobabil al lui Ruggiero sau al turcului nu are cum să te copleşească, îndemnându-te la fapte rele. Nu trebuie să suferi din cauza antecesorilor spirituali, ci să îi priveşti cu înţelepciune, străduindu-te să eviţi sau să corectezi faptele lor rele şi să încerci a continua faptele lor bune.

Lecţiile de viaţă apar la tot pasul, atât în trecut, cât şi în prezent. Trebuie doar să le preiei pe cele care se potrivesc modului tău de gândire şi de acţiune.

Karma spirituală acţionează ca apa care se scurge printre pietrele din albia unui râu: unele sunt erodate mai mult, altele mai puţin. Întreaga

karmă o posedă doar spiritul. Încarnările sale succesive sunt nişte biete fiinţe umane obligate să îşi trăiască viaţa după cum se pricep şi după cum le permite societatea. Zestrea lor karmică poate fi mai uşoară sau mai grea, decisivă fiind influenţa spiritului, conformă cu interesele lui de evoluţie.

Ceea ce ai de făcut în continuare este să devii cât mai optimistă, ridicându-ţi astfel nivelul vibraţiilor mentale. Toţi oamenii au bucurii şi necazuri, dar cei care privesc greutăţile vieţii ca pe nişte obstacole inerente ce trebuie depăşite sunt mai puţin afectaţi de supărări şi stări depresive.

17 decembrie 2012

COMENTARIUL SIMONEI

După episodul cu turcul Ekil, am realizat mai bine problemele pe care le am de rezolvat aici, dar şi motivele pentru care anumite lucruri mi s-au întâmplat. Acum am realizat de ce în copilărie am primit atâta bătaie de la tata şi de ce m-a supus unor pedepse crunte, umilitoare. Îmi amintesc şi acum urmele lăsate de cureaua lui cu catarame de metal pe corpul meu, sau de strigătele mele de disperare când m-a încuiat în beciul blocului pentru că nu am reuşit să învăţ singură tabla înmulţirii, senzaţia de sufocare pe care am simţit-o, sau de ruşinea pe care am simţit-o când, pe la 10 ani, m-a dezbrăcat în pielea goală şi m-a scos afară din casă şi mă vedeau toţi vecinii pentru că luasem un 7 la matematică. Îmi amintesc tot şi multă vreme i-am purtat pică pentru toate astea. După 30 ani, însă, am început să pricep că cele întâmplate nu au fost întâmplătoare şi am început să iert şi chiar să simt că-i mulţumesc pentru ceea ce a făcut. Toate acelea au fost spre binele sufletului meu, toate cele întâmplate m-au ajutat pe mine să nu devin violentă cu copilul meu atunci când simţeam că scot flăcări de nervi (au un dar copiii ăştia de a-ţi pune răbdarea la încercare...), m-au ajutat să-mi ţin în frâu agresivitatea. Tot timpul mă gândeam că eu nu voi proceda aşa cum tata a procedat cu mine. Probabil, dacă tata nu s-ar fi comportat aşa, eu nu aş fi ştiut ce e suferinţa fizică şi poate aş fi devenit agresivă cu propriul meu copil, fără să înţeleg ce e în sufleţelul lui.

Într-o scrisoare, vă spuneam că am observat că încarnările în trup de bărbat scot la iveală tot ce e mai urât dintr-un suflet. Cred că această teorie mi se aplică în special mie. Probabil, atunci când am scris acele rânduri trebuia să fac analogia cu mine şi nu cu alţi bărbaţi. Acum am înţeles. Aceasta este problema mea. Tocmai de aceea la mine predomină încarnările în femeie, pentru că, în acest fel, sensibilitatea, iubirea,

înţelegerea pot ieşi la iveală. Marea provocare a spiritului meu va fi încarnarea în trup de bărbat. Acum ştiu la ce să lucrez, voi şti ce trebuie corectat.

Vă mulţumesc din suflet pentru ajutor! Fără dumneavoastră nu aş fi conştientizat această problemă pe care trebuie să o rezolv. Fiţi binecuvântată pentru tot!

19 decembrie 2012

Episodul 7 - ILLONA

Eroina episodului spiritual este unguroaica ILLONA MIHELES (1358-1410). Ea s-a născut în oraşul Szeged, construit lângă râul Tisza (Tisa), fiind unica fată a cavalerului Janos Miheles, slujitor credincios al regelui Ludovic cel Mare de Anjou.

Soţia lui Janos, Haszetta, a adus pe lume patru copii. Fraţii ILLONEI se numeau Martin, Mihaly, Radoln. Soţul ei fiind mereu plecat la luptele purtate de rege pentru cucerirea unor noi teritorii, Haszetta şi-a crescut copiii ca o femeie nobilă, bogată, înconjurată de slujitori credincioşi. Băieţii, fii de cavaler, au considerat drept o datorie de onoare să îşi slujească ţara şi suveranul, îmbrăcând haina militară.

ILLONA, copilul cel mai mic, şi-a aşteptat resemnată norocul de a-şi găsi un soţ potrivit rangului său nobiliar. Norocul i s-a ivit pe când avea 18 ani, fiind cerută în căsătorie de cavalerul Arnold Paskany, un tânăr capricios în vârstă de 26 de ani. Fiu de cavaler, posesor al unei moşii pe malul Tisei, trecuse prin viaţă bucurându-se de femei şi bani mulţi, primiţi în schimbul supunerii sale faţă de rege.

După căsătorie, ILLONA a văzut cu cine se măritase, încercând să înţeleagă cât i-a fost norocul şi cât ghinionul. Educată de mama ei în spiritul supunerii faţă de bărbatul destinat să-i devină soţ, s-a retras în liniştea conacului din afara oraşului, ocupându-se de creşterea celor trei copii şi de supravegherea bunului mers al treburilor pe moşie.

Fiica ei, Alberta, i-a moştenit talentul literar, fata povestind în voluminosul jurnal toate împrejurările deosebite prin care trecea. Tibor şi Peter, fraţii mai mici, aveau mereu câte ceva de învăţat de la maestrul de lupte, un fost militar, retras din carieră din cauza rănilor grave primite în războaie.

Anul 1382 i-a adus ILLONEI două evenimente majore: naşterea celui de-al doilea copil, Tibor, şi venirea la putere a noului rege al Ungariei, Sigismund de Luxemburg, suveran ambiţios, sever şi pus pe

fapte mari. Prin forţa împrejurărilor, cavalerul Arnold, soţul eroinei noastre, a fost nevoit să renunţe la obiceiul cămătăriei, din care obţinea sume mari de bani, folosite noaptea la jocurile de noroc. La urechile soţiei ajungeau tot felul de zvonuri despre aventurile lui Arnold, dar ea se prefăcea că nu le crede şi nu le lua în seamă. Familia însemna totul pentru ILLONA, femeia acceptând ideea că niciun militar nu putea fi un sfânt.

Anii au trecut, fiecare şi-a văzut de treburile lui, dar aparenta linişte ce domnea în casă nu a fost de netulburat. Vestea zdrobirii armatei cruciaţilor conduşi de Sigismund în lupta de la Nicopole din anul 1396, a provocat panică în toată ţara. Armata otomană, având în frunte pe cumplitul sultan Baiazid I, şi-a făcut din Ungaria o ţintă preferată a expediţiilor de jaf. Arnold, grav rănit în luptă, a fost adus acasă de camarazi inimoşi, bărbatul zbătându-se între viaţă şi moarte câteva săptămâni. Avea doar 46 de ani, iar cariera lui militară se încheiase. Şi-a păstrat rangul de cavaler. Mai mult chiar, a primit o moşie şi o sumă de bani în dar de la suveranul ţării, drept răsplată pentru devotamentul şi curajul dovedite în timpul vieţii militare.

După însănătoşire, Arnold şi-a reluat obiceiul cămătăresc şi cel al jocurilor de noroc. Practic, familia ILLONEI s-a scindat în două: ea locuia la ţară împreună cu copiii, care încă erau minori, iar soţul ei îşi petrecea majoritatea timpului în casa din Szeged, cumpărată din banii primiţi în schimbul serviciilor militare. De dragul copiilor, dorind neapărat să le asigure o viaţă prielnică dezvoltării normale, ILLONA s-a lăsat călăuzită de instinctul matern şi demnitatea de femeie bine educată, pentru a face faţă tuturor încercărilor vieţii.

Arnold a mai trăit 4 ani, fiind răpus de o infecţie la un picior, ca recidivă a unei răni vechi, căpătată într-o luptă grea. Rămasă văduvă la 42 de ani, posesoare a unei averi suficiente pentru a-şi înzestra copiii cu foarte necesara dotă, ILLONA a mai trăit încă 10 ani, păstrându-şi prestigiul de mamă excelentă şi nobilă, cu o poziţie demnă în societate. Firea sa mereu calmă şi sfătuitoare a ajutat-o să supravieţuiască în condiţiile unei căsnicii dificile, greu de suportat pentru femeile prea sensibile şi orgolioase. Puternic influenţată de oamenii Bisericii, care se străduiau să promoveze în societate iubirea de oameni, dreptatea şi menţinerea unei stări de pace, ILLONA a trecut prin viaţă cu demnitate şi discreţie, resemnată şi înţelegătoare a păcatelor omeneşti. A fost o femeie perfect încadrată în mediul social din acele vremuri.

Nina Petre
15 februarie 2013

COMENTARIUL SIMONEI

În ceea ce o priveşte pe Illona Miheles, pot să spun doar că îmi pare foarte rău pentru viaţa pe care a trebuit să o petreacă într-o continuă aşteptare a soţului „rătăcit" . E grav că acest episod s-a repetat în viaţa mea actuală. Asta înseamnă că din acea viaţă ori nu am învăţat ce trebuia să învăţ, ori a trebuit să reiau acest tip de suferinţă pentru a mă purifica. Mă întristează acest aspect, mai ales că, văzând acestea, am impresia că aceste reîncarnări nu se vor termina niciodată. Suntem supuşi greşelilor atât timp cât nu suntem ancoraţi în divin, iar această ancorare nu ştiu cum să o stabilesc. Am impresia că-mi scapă ceva şi nu ştiu ce.

Nu am uitat umilinţele peste care am trecut în această viaţă, însă le-am ascuns adânc în subconştient pentru a nu fi „infectată" cu energia lor negativă. Nu simt nimic când mă gândesc la ele. Sunt imună.

22 februarie 2013

Episodul 8 - ONTHA

Eroina episodului spiritual este olandeza ONTHA SKRIMDT (1279-1341), care s-a născut în Amsterdam.

Amsterdam, localitate situată pe cursul râului Amstel, centru comercial pentru peşte sărat şi cereale, o obţinut drepturile de oraş în 1318, devenind capitala Olandei. Ulterior, a extins reţeaua de comerţ propriu de-a lungul Mării Nordului, asigurându-şi chiar accesul liber către Marea Baltică.

Părinţii ONTHEI erau evrei refugiaţi din Spania, în urma unor persecuţii religioase. Ludwig (tatăl) avea ocupaţia de pantofar şi negustor de încălţăminte. Riltha (mama) deţinea o cofetărie mică unde vindea prăjituri şi diverse alte dulciuri. Singurii copii ai soţilor Skrimdt erau cele două fete, ONTHA şi Rughla. Veniturile familiei erau suficiente pentru nevoile zilnice, dar nu şi pentru acumularea unei mici averi ce urma să le fie dată fetelor ca zestre. Dornice de carte, ele au urmat anii de şcoală generală, mulţumindu-se cu atât, deoarece părinţii nu aveau bani să le trimită mai departe la studii.

La 17 ani, ONTHEI i s-a propus angajarea ca supraveghetoare a copiilor unei familii bogate, care cumpăra pantofi de la tatăl ei. Stăpânul casei, negustor foarte bogat, având 4 corăbii destinate comerţului maritim, i-a încredinţat ONTHEI postul de guvernantă pentru cei cinci copii ai săi, minori cu toţii. Timp de un an, cât a lucrat la familia Veen, ONTHA s-a delectat cu lectura unor cărţi interesante din biblioteca

stăpânului, la care avea acces prin bunăvoinţa nevestei lui. Uneori, i se permitea să stea lângă copii la reuniunile de familie, unde erau primiţi cei mai buni prieteni ai stăpânilor, printre care şi numeroşi oameni de afaceri.

Într-o zi, l-a cunoscut pe tânărul navigator Wald Haarling, care venise cu scopul de a primi o comandă de marfă pe care urma să o aducă din Orientul Mijlociu. Wald avea 26 de ani când a văzut-o pe ONTHA pentru prima oară. Fata abia împlinise 18 ani, era foarte lăudată de stăpânii casei şi îşi aştepta liniştită norocul de a-şi găsi un soţ. Revenind după câteva luni din călătoria sa îndepărtată, Wald a cerut-o în căsătorie, obţinând acceptul stăpânilor, ca şi al părinţilor ei.

Viaţa de familie a ONTHEI a început în casa mare şi frumoasă a soţului, situată în localitatea portuară Den Helder, situată pe ţărmul Mării Nordului. Wald provenea şi el din părinţi evrei, plecaţi din Franţa de teama răzbunării unor negustori autohtoni, cărora le făceau concurenţă la negoţul lor cu vinuri. Wald, moştenind de la părinţi înclinaţia spre negustorie, dar având şi chemarea apelor, s-a îmbarcat la 17 ani din dorinţa de a afla tainele comerţului naval, extrem de profitabil pentru proprietarii corăbiilor care transportau mărfurile la mare distanţă. La vârsta de 26 de ani, când se hotărâse să îşi întemeieze o familie, tânărul avea deja o casă impozantă, unde locuia cu părinţii săi, şi o corabie numai a lui, pe care călătorea în ţări îndepărtate.

Wald aducea din ţările orientale produse exotice şi articole de lux: mirodenii, untdelemn, curmale, smochine, stofe scumpe, mătăsuri, obiecte din piele artistic lucrate, esenţe pentru parfumuri. Obişnuia să exporte metale preţioase, piei de urs, spade şi pumnale. Preţiosul mineral denumit *alaun*, absolut necesar manufacturilor de textile pentru degresarea fibrelor şi fixarea culorii ţesăturilor, îl procura de la negustorii sirieni.

ONTHA s-a obişnuit repede cu plecările şi revenirile soţului, ajutată fiind de sfaturile părinţilor lui. Ranel (tatăl) şi Karin (mama) îşi iubeau cu disperare unicul copil rămas în viaţă, pe ceilalţi trei pierzându-i la doar câteva luni de viaţă, din cauza unor boli care ucideau mulţi copilaşi înainte de a împlini un an. Deşi stăteau cu sufletul la gură până când îl vedeau apărând în curte, Ranel şi Karin se fereau de privirile pătrunzătoare ale ONTHEI, ca nu cumva să o influenţeze şi pe ea cu temerile lor.

Neavând alte preocupări zilnice decât treburile gospodăreşti, ONTHA s-a bucurat enorm când şi-a dat seama că va deveni mamă. La un an după nuntă, a născut primul copil, o fetiţă frumoasă pe care au botezat-o Kristin. După 2 ani, a venit pe lume frăţiorul ei, Hans. A urmat

încă o fetiţă, Zolte, şi cel de-al doilea băieţel, Dannor. Având din ce să trăiască împreună cu familia, ONTHA s-a dedicat creşterii copiilor, fiind ajutată cu multă bunăvoinţa de soacra ei. Wald sosea încărcat cu daruri alese, bani mulţi şi mărfuri scumpe destinate vânzării, de care se ocupa tatăl său, sporind astfel averea familiei.

Pe măsură ce treceau anii, Wald devenea din ce în ce mai trist, simţind pe pielea lui presiunea puternică a monopolului negustorilor creştini din diverse ţări asupra celor evrei care nu acceptau să fie creştinaţi. La 39 de ani, când copiii erau încă minori, Wald a fost ucis de mercenarii unui negustor local, căruia îi făcea concurenţă cu mărfurile aduse de el. ONTHA, rămasă văduvă la doar 31 de ani, cu patru copii de crescut, a încercat să se sinucidă din cauza disperării, fiind găsită de soacra ei când încă nu îşi dăduse duhul. Din cauza cantităţii de otravă înghiţită, femeia a rămas cu ficatul şi rinichii bolnavi pentru tot restul vieţii. Doar bucuria de a-şi vedea copiii sănătoşi a mai ţinut-o în viaţă. Socrii ei au mai trăit câţiva ani, plecând la odihna veşnică după ce i-au lăsat ONTHEI şi nepoţilor întreaga lor avere.

De teama persecuţiilor religioase care, pornite din sudul Europei, avansau treptat spre ţările nordice, ONTHA a acceptat să fie creştinată împreună cu cei patru copii, salvându-şi astfel propria viaţă, averea şi viitorul urmaşilor ei. Decizia sa curajoasă a ajutat-o să trăiască liniştită până la sfârşitul zilelor. La 62 de ani, când şi-a luat rămas bun de la cei dragi, era o doamnă foarte respectată în oraş, mai ales pentru operele sale de binefacere, prin care ajuta multe familii sărace să supravieţuiască şi să îşi dea copiii la studii.

Una dintre fetiţele ajutate de ea i-a devenit noră, ca soţie a lui Hans. Fetele ei, Kristin şi Zolte, căsătorite cu negustori înstăriţi, i-au dăruit şase nepoţi. De la Hans şi Dannor a avut şapte nepoţi. Fiii ei au călcat pe urmele tatălui, călătorind cu corăbiile lor în ţări îndepărtate, de unde aduceau mărfuri preţioase.

În ultima perioadă a vieţii, ONTHA avusese mai mult decât alte femei: bani, bijuterii, o casă mare, terenuri fertile în apropierea localităţii, copii şi nepoţi care îi dăruiau numai bucurii. Totuşi, tristeţea ei era copleşitoare. De când îi murise bărbatul, purtase numai haine de culoare neagră şi nu participase ani de zile la nicio petrecere din casele prietenilor copiilor săi. Apariţia ei în acele case întrista pe toată lumea, fiind invitată numai atunci când se discuta fără muzică şi dans. Simţindu-se rău din cauza durerilor atroce din zona rinichilor şi ficatului, femeia şi-a presimţit sfârşitul apropiat. Chemaţi de menajeră sa credincioasă, copiii au sosit cât au putut de repede, reuşind să o mai găsească în viaţă. După înmormântare, deschizând testamentul lăsat de

mama lor, au aflat că ea le împărţea toată averea în mod egal, din dorinţa de a fi pace între ei şi după ce vor rămâne fără mamă.

Dragă Simona, o chestiune deosebită, în accepţia mea, este tendinţa ta de a fi pedepsită pe nedrept pentru fapte de care nu te-ai făcut vinovată. Mai mult chiar, ţi s-a întâmplat să fii foarte corectă, iar alţii să te acuze de incorectitudine. Găsim aici o situaţie similară cu cea prin care au trecut evreii timp de sute de ani, fiind persecutaţi pentru dorinţa lor de a-şi păstra religia tradiţională sau pentru că s-au dovedit a fi mai buni negustori decât rivalii lor creştini.

Nina Petre
18 aprilie 2013

COMENTARIUL SIMONEI

Este mai mult decât evident că spiritul meu preferă încarnările în trupuri de gen feminin.

Evident mai este şi faptul că aceste episoade parcă s-ar repeta (ca acţiuni), se schimbă doar decorul şi personajele. Bunăoară, episodul karmic 8 seamănă aproape perfect cu episodul karmic 2 (Ontha versus Carmen). Tot aşa, unguroaica Ilona vs Simona.

Asemănări se mai regăsesc şi în perioada căsătoriei: Eu l-am cunoscut pe soţul meu la 18 ani, Illona şi-a cunoscut soţul tot la 18 ani, Ontha şi-a cunoscut soţul la 18 ani, Ines l-a cunoscut pe Eduardo tot la 18 ani.

Se pare că sunt multe coincidenţe între aceste vieţi. Şi acestea sunt doar cele care mi le amintesc. Oare sunt întâmplătoare?

În plus, corăbiile, afacerile pe mare sunt foarte des întâlnite în aceste vieţi. Dacă acest spirit nu este încarnat în bărbat, atunci soţul face negoţ pe mare, iar dacă şi-a însuşit un trup bărbătesc, este atras de corăbii, negoţ pe mare (vezi italianul Alberto care pleacă de acasă la 13 ani cu o corabie). Sunt destul de multe puncte comune între aceste vieţi.

22 aprilie 2013

Episodul 9 - RUNCAD

Eroul episodului spiritual este maorul neo-zeelandez RUNCAD (1203-1252). El a văzut lumina zilei într-o mică aşezare pescărească situată pe malul golfului denumit ulterior Ahipara, în apropierea Capului Tauroa, acesta aflându-se în vestul Insulei de Nord.

Strămoşii lui RUNCAD, făcând parte din populaţia maori, au călătorit spre sud pornind de pe insulele Polineziei încă din secolul 9. În secolul 13, cel în care a trăit eroul nostru, pe Insula de Nord a Noii Zeelande existau deja numeroase sate ale maorilor, oamenii ocupându-se cu pescuitul, agricultura, meşteşugurile, vânătoarea.

Părinţii lui RUNCAD se numeau Bunk (tatăl) şi Ratiki (mama). Bunk avea drept ocupaţie principală pescuitul în apa Mării Tasmaniei. Nevasta lui, Ratiki, vedea toată ziua de gospodărie şi numeroşii săi copii. Femeile din satul lor năşteau mulţi copii, gândindu-se că o parte dintre ei vor muri din cauza bolilor sau a vietăţilor agresive şi veninoase. Dintre cei unsprezece copii născuţi de Ratiki, doar trei au supravieţuit, reuşind să apuce vârsta maturităţii. Printre ei, doar unul era băiat: RUNCAD, spre fericirea părinţilor săi. În satul lor se spunea că o casă fără băieţi era ca pasărea fără aripi. Surorile lui RUNCAD, mai mici ca vârstă decât el, se numeau Sikkene şi Wakiri.

Casa familiei era făcută din bârne, acoperişul fiind fixat cu stâlpi de lemn care purtau pe ei chipurile sculptate ale strămoşilor lui Bunk, pe care îi venerau cu toţii. Întreaga populaţie a satului avea cultul strămoşilor. La marginea satului, se afla un loc liniştit unde se adunau locuitorii în zilele de odihnă, discutând despre problemele comunităţii şi povestindu-şi fiecare amintirile despre strămoşi, transmise prin viu grai de la o generaţie la alta.

Încă de mic, RUNCAD a participat la adunările celor mari, înţelegând importanţa vitală a respectării sfaturilor celor mai în vârstă. Ocupaţia de bază a tatălui său nu prea îi plăcea. El se temea de apa golfului, plină de vietăţi prădătoare, care uciseseră numeroşi pescari. Plutele şi bărcile de pe care pescuiau bărbaţii se puteau rupe oricând, iar prinderea peştilor cu mâna reprezenta un adevărat pericol. Chiar şi mânuirea plaselor în care se adunau peşti, crabi, moluşte şi alte vietăţi mici presupunea o muncă grea şi periculoasă. Uneltele folosite erau făcute din bucăţi de piatră, scoici, oase sau din carapace de broască ţestoasă. Pescuitul cu aruncarea suliţei din barca se făcea mai ales noaptea, când afară era mai răcoare. Apariţia rechinilor în apropierea bărcilor era o adevărată provocare pentru pescari, ei jucându-se adeseori cu moartea. Ajunşi acasă cu prada comestibilă, Bunk şi RUNCAD o ajutau pe Ratiki să frigă vietăţile pe pietre încinse la foc.

Venindu-i vremea de însurătoare, la 23 de ani, RUNCAD a plecat spre sud, în căutarea unei fete pe placul său, fiindcă nu găsise niciuna potrivită cu el în comunitatea de pe ţărm. Poposind într-un sat mai mare decât cel din care plecase, aflat la distanţă de două zile de mers pe jos, tânărul a fost plăcut impresionat de aspectul îngrijit al colibelor din

lemn, de terenurile cultivate cu in şi legume, dar mai ales de amabilitatea maorilor care l-au întâmpinat. Fiind singur şi neînarmat, RUNCAD nu le-a trezit suspiciuni, iar bărbaţii apăruţi în faţa lui şi-au înfipt suliţele în pământ. Limbajul în care li s-a adresat fiind asemănător cu al lor, s-au putut înţelege uşor. RUNCAD le-a spus de la început că se afla în căutarea unei neveste, în satul său de pe malul apei nefiind niciuna potrivită cu el.

Noii săteni l-au adăpostit cu bucurie în coliba unei fete de 15 ani care fusese măritată doar câteva luni, bărbatul ei fiind ucis de un şarpe veninos. Nirri, care la 15 ani îşi pierduse speranţa că va mai primi vreun bărbat din partea comunităţii satului, s-a bucurat enorm la vederea lui RUNCAD. Tânărul era înalt, voinic, frumos la chip, având trăsăturile specifice etniei maorilor. Viaţa lui de bărbat căsătorit, începută după un ritual care a durat câteva zile şi nopţi, a fost întreruptă peste 26 de ani, prin moartea sa neprevăzută.

Nirri i-a dăruit cinci copii, care au supravieţuit, spre bucuria celor doi părinţi. Fetele lor, Nadu, Mikino şi Radeli, au crescut harnice, ascultătoare, iar grupul de înţelepţi ai satului le-au dat unor bărbaţi tineri şi gospodari. Fraţii lor, Ohdu şi Midurru, erau trecuţi de 20 de ani când le-a murit tatăl, acesta fiind ucis de soţul unei femei dintr-un sat vecin.

Parcela de pământ cultivată cu batate şi alte legume de către RUNCAD şi Nirri se învecina cu cea a unei familii în care femeia era deosebit de frumoasă. Îndrăgostindu-se de nevasta vecinului, RUNCAD i-a vizitat de mai multe ori, stârnind gelozia lui. Cum răzbunarea maorilor nu cunoştea limite atunci când îşi simţeau familia ameninţată, vecinul i-a dat câteva avertismente lui RUNCAD ca să nu mai calce pe pământul său. Într-o seară, aflând că vecinul plecase până a doua zi cu treburi în alt sat, eroul nostru s-a apropiat de coliba lor, fiind prins de băieţii care ieşiseră la auzirea paşilor lui. L-au străpuns cu suliţele, fără a şti cine era, din cauza întunericului profund. În zorii zilei, cadavrul lui RUNCAD a fost identificat, iar tot satul s-a îngrozit la vederea lui. După ce l-au îngropat fără a-i face ritualul de înmormântare, sfatul bătrânilor a dat poruncă pentru toţi locuitorii satului să nu mai primească bărbaţi străini în case. La doar 49 de ani, RUNCAD cel harnic şi cinstit a murit ca un răufăcător, cu toate că nu apucase să îi facă niciun fel de avansuri nevestei vecinului.

Este foarte trist finalul acestei vieţi trăite în muncă grea, cinste şi corectitudine faţă de cei din jur. Cu toată comportarea demnă a lui RUNCAD până la incidentul „îndrăgostirii” de vecina lui, el a fost pedepsit cu moartea. Pedeapsa capitală i-a venit pe nepusă masă, fiindcă îndrăznise să se apropie noaptea de coliba vecinilor. Maorii aveau reguli

stricte de convieţuire, iar corectitudinea în comportare era obligatorie pentru toată lumea. În caz contrar, pedepsele erau dure.

Nina Petre
29 iulie 2013

Episodul 10 - SARDIN

Episodul spiritual îl are ca erou pe negustorul persan SARDIN BASHRAVIL (1124-1178). El s-a născut într-o localitate portuară de pe malul Mării Caspice. În apropierea ei s-a dezvoltat importantul oraş Siazan, aflat la nord de Baku (actuala capitală a Republicii Azerbaidjan).

Teritoriul Azerbaidjanului a aparţinut încă din antichitate Imperiului Persan. Cucerit de Alexandru cel Mare, a fost dat în stăpânire nobilului iranian Atropates. Urmaşii acestuia l-au cedat Romei, care l-a deţinut temporar. Partea nordică a ţării, cunoscută sub numele de Albania, a adoptat creştinismul. Restul teritoriului, inclus în Imperiul Sasanid (în secolele 3-7 d.Hr), a îmbrăţişat zoroastrismul. Ocupat de arabi în anul 651, Azerbaidjanul a devenit o parte a lumii islamice. În secolele 11-13, localnicii de origine iraniană au fost asimilaţi de populaţia turcică venită dinspre Europa. Sinteza etnică rezultată a constituit poporul azer. În secolele 13-14, Azerbaidjanul a fost cucerit de mongolii conduşi de Ginghis-Han. În secolele 16-17 a devenit motiv de dispută între Imperiul Otoman şi Persia. După 1805 a început expansiunea rusă. Regiunea Baku a fost anexată de Imperiul Rus în anul 1813. Restul ţării a rămas în componenţa Persiei (Iranului).

Părinţii lui SARDIN erau persani. Kordhal (tatăl) şi Iller (mama) au avut trei copii: SARDIN, unicul fiu, era mai în vârstă decât surorile lui, Yudun şi Arned. Kordhal îşi întreţinea familia prin activitatea lui de negustor pe Marea Caspică. Omul avea o corabie mică, la bordul căreia se puteau depozita cantităţi mari de mărfuri, pe care Kordhal le transporta între porturile din vestul şi din sudul Mării Caspice. Iller, nevasta lui, fără a avea pretenţii de mare doamnă, vindea într-un depozit din apropierea casei o parte dintre mărfurile aduse de soţul ei.

Copiii au crescut în această atmosferă de activitate febrilă, învăţând de mici să deosebească mărfurile bune de cele proaste şi să negocieze preţurile cu posibilii clienţi. Kordhal aducea acasă doar mărfurile pe care nu reuşea să le vândă direct de pe corabie în diverse porturi. Fiind un negustor angrosist, comercializa în principal baloturi cu ţesături de mătase, bumbac şi lână, covoare şi parfumuri rafinate aduse din Persia.

Cele două fete, Yudin şi Arned, erau înnebunite după mătăsurile strălucitoare şi parfumurile făcute din esenţe rare.

SARDIN, imitându-şi tatăl în toate gesturile, devenise la doar 15 ani un negustor abil, bun cunoscător al calităţii mărfurilor aduse de Kordhal. Dorind să cunoască traseele comerciale, băiatul şi-a început activitatea de negustor naval de îndată ce a împlinit 16 ani. Corabia familiei, prea mică şi uzată, a fost vândută unui negustor mai modest decât ei. La suma obţinută au adăugat o pungă cu aur, reuşind astfel să îşi cumpere o corabie mare, nouă şi încăpătoare. După câteva drumuri între porturile azere şi cele iraniene, cei doi negustori, tată şi fiu, s-au îndreptat spre nord, intenţionând să intre pe fluviul Volga. Vânzarea mărfurilor în localităţile de pe malul Volgăi, situate în zona sudică a fluviului, le-au adus profituri imense.

Revenind acasă, SARDIN s-a pregătit de nuntă cu aleasa inimii sale, Lyero, care îi fusese făgăduită încă din copilărie. El avea doar 17 ani, iar fata, 16. Casa lor cea nouă semăna cu un palat înconjurat de o grădină superbă, iar cei patru servitori munceau toată ziua. SARDIN, plecat mereu pe mare, ajungea în mijlocul familiei fără a-i anunţa pe cei din casă. Toate revenirile sale reprezentau surprize mari, omul sosind încărcat cu mărfuri şi cadouri.

Lyero i-a dăruit doi copii: fata se numea Ornid, iar băiatul, Osmad. Fericirea lor a durat doar 19 ani, moartea femeii căzând ca un trăsnet în sufletele celorlalţi. Lyero avea 35 de ani şi dorea să mai devină mamă, după ce pierduse câteva sarcini. SARDIN plecase liniştit pe mare, crezând că soţia lui, însărcinată în 6 luni, va fi bine la revenirea lui. Din păcate, nu a mai găsit-o vie. Femeia pierduse sarcina şi murise la naştere, cu tot cu prunc.

În următorii 4 ani, SARDIN şi-a plâns amarnic soţia dispărută dintre cei vii. Drumurile pe mare s-au rărit, el fiind nevoit să stea mai mult alături de cei doi copii minori, care îşi plângeau mama disperaţi. Împlinind 40 de ani, bărbatul şi-a adus o nouă nevastă. Un negustor turc stabilit în oraş împreună cu un grup de refugiaţi sosiţi din ţinuturile estice, i-a oferit-o pe fata lui în schimbul unor mărfuri de care avea nevoie spre vânzare. Înţelegerea s-a făcut, iar noua mamă a copiilor lui SARDIN a sosit în casa lor.

Uimul era o copilă de 15 ani, crescută în nesiguranţa vieţii emigranţilor şi se bucura că, în sfârşit, va locui într-o casă civilizată, având familia ei. Prietenoasă din fire, Uimul s-a înţeles bine cu copiii bărbatului ei, dăruindu-i şi ea doi urmaşi, amândoi băieţi: Erdokid şi Sharran. După naşterea fiului cel mic, Sharran, tatăl său a renunţat la comerţul pe apă, mulţumindu-se cu ocupaţia de angrosist. Îşi construise

un depozit mare lângă ţărm, unde primea şi vindea mărfuri scumpe aduse de alţi negustori. Munca nu era obositoare, iar el putea fi acasă oricând.

Cei trei fii săi săi, Osmad, Erdokid şi Sharran, l-au ajutat în permanenţă, devenind şi ei foarte buni comercianţi. Părinţii lui SARDIN, ajunşi oameni bătrâni şi neputincioşi, s-au mutat în casa lui pentru a scăpa de singurătate. Cele două fete, Yudun şi Arned, căsătorite cu negustori persani, plecaseră cu ei în ţara lor.

La 54 de ani, SARDIN se simţea un om pe deplin fericit. Avea o nevastă tânără şi patru copii minunaţi. Primii doi, cei mai în vârstă, erau căsătoriţi, bogaţi şi mulţumiţi de familiile lor. Cu toate că avea doar 54 de ani, SARDIN arăta bine, chiar mai tânăr decât era în realitate. Totuşi, pe dinăuntru se simţea deja bătrân. Inima îi slăbise de la moartea primei soţii, iar organele interne parcă urmau poruncile inimii. Avea zile când îl dureau toate, iar nevasta lui, Uimul, încerca pe el tot felul de leacuri. Femeia refuza să creadă că soţul şi binefăcătorul ei se apropia, zi de zi, de apusul vieţii. Cu toate acestea, ireparabilul s-a produs.

Într-o noapte zbuciumată de o furtună pe mare, inima lui SARDIN a încetat să mai bată. Cu o seară înainte, presimţindu-şi sfârşitul, i-a explicat lui Uimul cum să împartă averea lor celor patru copii, astfel încât să nu apară vrajbă între ei. După înmormântare, l-au binecuvântat cu toţii, părinţi, soţie, copii şi nepoţi, fiindcă îi făcuse pe toţi fericiţi. Mulţi ani după aceea, l-au pomenit în toate rugăciunile lor, binecuvântându-i sufletul şi amintirea pentru tot binele lăsat pe Pământ. Părinţii l-au urmat la câteva luni după dispariţia lui. Bătrânii au murit unul după altul, Iller urmându-şi soţul la câteva zile după ce îl îngropase.

Nina Petre
27 august 2013

COMENTARIUL SIMONEI

Observ că o nouă existenţă se petrece pe malul mării, din nou corăbii, negoţ etc. Impresia mea este că se repetă anumite tipologii de existenţă, în special cele ce presupun existenţa la malul mării.

Anul acesta se împlinesc 2 ani de când nu am mai văzut marea şi sufăr îngrozitor din această cauză. Nu sufăr pentru că îmi lipseşte plaja (bronzul) la malul mării, ci îmi lipseşte MAREA. Probabil că această suferinţă se datorează faptului că marea a făcut de atâtea ori parte din viaţa mea; şi acum face parte din fiinţa mea. Într-o zi, urmăream un reportaj la TV a cărui acţiune se desfăşura la malul mării şi m-am trezit cu lacrimi în ochi conştietizând că nici în acest an eu nu voi vedea marea.

M-a întristat faptul că maorul din episodul karmic anterior şi-a pierdut viaţa în acele condiţii. Nu avea ce să caute la femeia vecinului său. Poate a primit ce merita. În schimb, mă bucur că persanul Sardin a avut o viaţă corectă şi cinstită. Se pare că loviturile nu l-au ocolit, aşa după cum nu ne ocolesc pe nici unii.

Mai nou, am o nouă imagine a situaţiei în care un bărbat îşi pierde soţia. Această imagine mi-am format-o observând în anturajul meu (şi în apropierea anturajului meu) două situaţii recente în care soţiile (de vârsta mea) au părăsit această lume, având încă copii de crescut. În ambele situaţii am auzit că soţii lor nu au fost uşă de biserică, ci din contră, le-au dat multe bătăi de cap doamnelor. Eu zic că Dumnezeu ne pedepseşte atunci când ia de lângă noi pe cineva apropiat atât de prematur. E o lecţie pe care bărbatul acela trebuie să o înveţe. O plată pentru ceva ce a făcut. Probabil că şi persanul nostru, SARDIN, a trebuit să plătească o poliţă grea pentru ceva ce a făcut. Poate nu a fost un soţ chiar atât de bun...

2 septembrie 2013

Episodul 11 - ARHAD

Eroina episodului spiritual este sirianca ARHAD MARRAS (1080-1110). Ea s-a născut în străvechiul oraş Alep. Părinţii ei, Khalid şi Ashu, au avut patru copii: unica fată, ARHAD, şi fraţii ei, Rikil, Dorhan şi Mihrul. Primul copil născut de Ashu a fost fiul cel mare, Rikil. Urmau ca vârstă Dorhan, ARHAD şi Mihrul. Părinţii se ocupau cu negustoria, având un depozit cu marfă şi un mic magazin alături de acesta.

Oraşul Alep reprezenta un important punct de intersecţie între drumurile comerciale principale care uneau Marea Neagră, Marea Caspică, Marea Mediterană, Peninsula Arabiei şi Anatolia cu ţările Orientului Îndepărtat. În perioada vieţii lui ARHAD, Alep rămăsese un oraş cu tradiţii arabe, cu toate că aparţinea unui sultanat al turcilor selgiucizi. Prosperă provincie bizantină, Siria a fost cucerită de arabi între anii 634-636. Odată cu stabilirea la Damasc a capitalei Califatului Ommeyad, Siria a reprezentat centrul lumii arabe mai mult de un secol (între 661-759). Stăpânită de tulunizi începând din anul 878, apoi de fatimizi (între 976-1076), a ajuns sub dominaţia selgiucizilor în anul 1076, cu 2 ani înainte de naşterea eroinei noastre.

Selgiucizii au înfiinţat o dinastie turcă musulmană care a dominat Orientul Apropiat (Persia, Siria, Asia Mică) din secolul 11 până în secolul

13. Imperiul Selgiucid şi-a atins apogeul sub domnia lui Malik Shah, în a doua jumătate a secolului 11. Diverşii moştenitori ai lui Malik au divizat ulterior Imperiul, înfiinţând sultanate în Persia, Siria şi Asia Mică.

Dinastia Selgiucizilor s-a remarcat şi prin faptul că a format numeroase şcoli, asigurând astfel înnoirea sunnismului (numele uneia dintre principalele ramuri ale Islamului). Sunnismul reprezintă curentul majoritar în Islam. Dinastia Selgiucizilor a condus un stat feudal în Asia. În perioada de apogeu al puterii politice şi de expasiune teritorială maximă, atinse în timpul domniei lui Djalal ad-Daula Abu'l-Fath Malik Shah I, cuprindea în hotarele sale teritoriul (parţial sau în întregime) de astăzi al următoarelor state: Iran, Georgia, Armenia, Azerbaidjan, Turkmenistan, Afganistan, Irak, Arabia Saudită, Israel, Iordania, Liban, Siria şi Turcia. În Siria s-a constituit o formaţie statală prin acordarea de către Marele Selgiucid Malik Shah fratelui său Tutush a teritoriului stăpânit de şeful turcoman Atsiz ibn Uvak.

În timpul vieţii lui ARHAD au domnit în Siria doi sultani selgiucizi:

1) Tadj ad-Daula Abu Said Tutush ibn Alp Arslan, care l-a ucis în 1079 pe Atsiz ibn Uvak, punând stăpânire pe Damasc. După moartea lui Malik Shah I, l-a ucis şi pe Kasim ad-Daula Ak-Sunkur, guvernatorul Alepului, punând stăpânire şi pe acest oraş. După moartea lui Tutush, stăpânirile selgiucide din Siria s-au împărţit între cei doi fii ai săi, Riduan şi Dukak.

2) Riduan ibn Tutush a domnit în Alep între anii 1095-1113.

Viaţa comercială a oraşului Alep s-a desfăşurat în continuare, fără a fi influenţată prea mult de luptele pentru putere ale urmaşilor lui Malik Shah I. Întreaga familie Marras muncea, cu mic, cu mare, în depozitul şi magazinul care îi asigurau existenţa. Băieţii, crescând voinici şi răzbătători, îşi ajutau tatăl la desfacerea lăzilor, sacilor şi baloturilor cu marfă. Aşezarea produselor la vedere, sortarea lor şi negocierea preţurilor intrau în atribuţiile lui Ashu şi a fiicei sale, fiind ajutate de două vânzătoare. De la negustorii sosiţi dinspre Bagdad primeau bumbac, textile, ceară, obiecte de metal, orez, parfumuri, pietre preţioase, mirodenii, camfor, mătase, fildeş, lemn de abanos. Aceste mărfuri aduse dinspre Orient pe apă şi pe uscat erau vândute mai departe unor negustori de uscat ce soseau din Turcia, Peninsula Arabiei sau nordul Africii. Tot în Alep veneau negustori ce făceau legătura cu marinarii de pe corăbiile ce străbăteau Marea Mediterană, Marea Neagră şi Marea Caspică. Alţii traversau Golful Persic, îndreptându-se spre Orientul Îndepărtat.

Khalid, bun familist, având o nevastă iubitoare şi patru copii minunaţi, se ferea să participe la comerţul cu sclavi. Îşi cumpărase câţiva

pentru casă şi magazin, dar se purta cu ei ca şi cum ar fi fost oameni liberi. În schimb, viitorul său ginere îşi făcuse averea mai ales prin intermedierea vânzării sclavilor.

ARHAD avea 21 de ani când, în sfârşit, părinţii ei s-au îndurat să i-o dea negustorului Yardak Al Diw, un bărbat de două ori mai în vârstă decât fiica lor. La 42 de ani, Yardak avea deja trei copii de la două sclave care locuiau în palatul său. Avusese şi o nevastă, care murise încercând să nască primul copil. Nici cu ARHAD nu a avut prea mult noroc, ea decedând la naşterea celui de-al treilea copil.

Obsedat de ideea măririi averii sale, Yardak practica un comerţ intens, fiind multă vreme pe an plecat de acasă. Pentru a pune mâna pe frumoasa ARHAD, le dăduse părinţilor ei mulţi bani, pietre preţioase, 10 cămile şi câţiva sclavi. Fiind nevoit să cumpere mărfuri aduse de la mari distanţe pe catâri, asini şi, mai ales, cămile, el îşi construise la marginea oraşului un caravanserai. Acesta era un han mare de popas pentru caravanele care soseau cu mărfuri. Clădirea cu două etaje avea o curte imensă, apărată de un zid înalt. Camerele mici, complet nemobilate, adăposteau călătorii ocazionali. Servitorii sclavi se agitau întruna ca totul să fie pe placul stăpânului.

Devenită nevasta lui Yardak, ARHAD se afla cu o treaptă mai sus decât sclavele care îi făcuseră acestuia copii. Dorind să o ferească de invidia lor, bărbatul le-a mutat într-o altă casă, izolându-le de noua sa familie. ARHAD, obişnuită cu viaţa liberă din casa şi depozitul părinţilor, s-a văzut obligată de soţ să stea mai mult în casă şi grădină, având voie să iasă în oraş pentru a-şi vizita rudele numai însoţită de două slujnice şi un paznic. Nu i-a fost îngăduit să îşi mai ajute părinţii în comerţul lor şi nici să viziteze caravanseraiul. Complet izolată de ceea ce presupunea munca negustorilor, ARHAD şi-a ocupat zilele cu îngrijirea fiicei sale, Yuke, pe care a născut-o la un an după căsătorie. Yuke avea 3 anişori când mama ei i-a dăruit o surioară, pe Norhi.

După naşterea lui Norhi, ARHAD a mai trăit doar 5 ani, perioadă în care s-a ocupat de fetiţe, făcându-şi timp şi pentru pasiunea ei din copilărie: ţesutul covoarelor. Acest meşteşug, învăţat de la mama şi bunica ei (care încă mai trăia lângă Ashu), era moştenit de secole pe linie feminină. ARHAD ţesea covoare de la vârsta de 6 ani. Războiul ei de ţesut rămăsese în casa părinţilor, dar Yardak îi cumpărase altul, satisfăcându-i astfel o dorinţă deseori mărturisită.

Viaţa lui Yardak dusă în afara casei era aproape necunoscută lui ARHAD. Bărbatul venea şi pleca fără a povesti mare lucru din ceea ce i se întâmplase prin alte locuri. Averea lui creştea an de an, fără ca ARHAD

să îi poată vedea evidenţa contabilă, ţinută cu grijă, în mare taină, de un socotitor bine plătit de Yardak.

Cele două fetiţe erau marea bucurie a mamei lor. Le îngrijea cu mult devotament, le aducea medici şi vraci de câte ori erau bolnave, le îmbrăca în mătăsuri scumpe aduse din China şi le dădea o educaţie potrivită domnişoarelor bogate.

La 30 de ani, rămânând din nou însărcinată, ARHAD şi-a dorit să nască pruncul. Sarcina s-a dovedit a fi dificilă, pruncul voinic slăbind organismul firav al delicatei femei. La naştere, cele două moaşe au scos copilul cu mare greuate, dar pe mamă nu au reuşit să o salveze. Puternica hemoragie post-natală, generatoare a unei infecţii grave, i-a curmat viaţa sărmanei ARHAD. S-a stins la câteva ore după naştere, ca o lumânare ce nu mai avea aer.

A lăsat în urma ei trei copii minori şi un soţ care şi-a luat altă nevastă la câteva luni după moartea ei. Yardak a mai trăit 11 ani, timp în care noua soţie i-a născut şi ea trei copii. După plecarea lui dintre cei vii, numeroşii copii s-au luptat pentru împărţirea uriaşei averi, ajungându-se chiar la folosirea armelor. Spiritele celor doi părinţi, Yardak şi ARHAD, priveau neputincioase la discordia rămasă în urma lor.

Nina Petre
14 octombrie 2013

Episodul 12 - KINER

Episodul spiritual o are ca eroină pe algerianca KINER ALDAVI (1013-1056). Ea s-a născut într-un sat cu populaţie berberă situat în nordul Algeriei, putând fi localizat astăzi între satul Oued şi oraşul Arzew. Părinţii lui KINER, Yrden (tatăl) şi Yadnu (mama), au avut şase copii, dintre care au rămas în viaţă două fete: KINER şi sora ei mai tânără cu 5 ani, Nudni. Ceilalţi patru copii au decedat în primele luni de viaţă, din cauza unor infecţii grave.

Teritoriul Algeriei fusese locuit în antichitate de triburi numide. În perioada dintre secolele 1 î.Hr. şi 1 d.Hr. a devenit posesiune romană, fiind stăpânit de Imperiul Roman până în secolul 5. Ţara a fost ocupată de vandali (în sec. 5-6), de bizantini (în sec. 6-7), în secolele 7-8 fiind cucerită de arabi şi inclusă în Califatul Omeyad. În secolele următoare, majoritatea populaţiei autohtone a adoptat limba arabă şi religia islamică. Inclusă în Regatul de la Tahert (între 761 şi 909) şi în Califatul

Fatimid (secolele 10-11), Algeria şi-a cucerit independenţa sub dinastia Hammadizilor (care a stăpânit ţara în secolele 11-12).

În perioada vieţii lui KINER, ţara s-a aflat sub două dinastii: cea a Fatimizilor, până în anul 1015, şi cea a Hammadizilor, după aceea. Fatimizii se considerau descendenţi din Fatima, fiica profetului Muhammad şi soţia lui Ali, al patrulea calif ortodox. Dinastia califilor fatimizi a condus un stat feudal constituit în Ifrikiya (pe teritoriul de astăzi al Tunisiei). În urma unor lupte victorioase, fatimizii au cucerit mai multe ţări, printre care şi Algeria. Ultimul calif fatimid care a domnit asupra teritoriului algerian a fost Al Hakim bi-amr Allah (Abu Ali al-Mansur ibn al-Aziz). În anul 1015, când eroina noastră împlinise 2 ani, zona de vest a teritoriului algerian a fost cucerită de emirul Hammad ibn Buluggin ibn Ziri, are aparţinea dinastiei Hammadizilor. El a domnit până în 1028. I-a urmat la tron emirul Sharaf ad-daula al-Kaid ibn Hammad (1028-1054). Ultimii emiri din viaţa lui KINER au fost Al-Muhsin ibn Kaid (1054-1055) şi Buluggin ibn Muhammad ibn Hammad (1055-1062).

Istoria Algeriei este caracterizată de prezenţa populaţiei berbere. Începând cu epoca antică, ea şi-a reafirmat în mod constant dorinţa de independenţă, mai întâi faţă de romani, iar după aceea faţă de arabi şi turci. Tot tradiţională este şi importanţa comerţului, datând de pe vremea fenicienilor şi cartaginezilor, îndeosebi pe ţărmul algerian.

După căsătoria cu negustorul Akhar, viaţa lui KINER a fost puternic influenţată de activitatea comercială a acestuia. Părinţii fetei, agricultori săraci, s-au bucurat la oferta în produse alimentare şi piei de animale făcută de Akhar, dorind ca în schimbul acestora să o ia cu el pe KINER, care avea 17 ani. Tranzacţia s-a făcut uşor, întreaga familie imaginându-şi viaţa nouă care o aştepta pe tânăra soţie în casa negustorului sosit din Arzew. KINER, fericită pentru norocul ce dăduse peste ea, având ocazia să scape de viaţa primitivă de la ţară, nu s-a gândit nicio clipă că îşi asumă riscuri mari plecând de la părinţi cu primul venit.

În Arzew, port comercial de pe malul Mării Mediterane, existau negustori care făcuseră avere cutreierând pe ţărmul mării spre est şi vest sau chiar străbătând apele Mediteranei la bordul unor corăbii purtătoare de mărfuri preţioase. Casa lui Akhar era mare şi frumoasă, adăpostindu-i şi pe părinţii lui. Yram, tatăl său, era un comerciant cu experienţă, care cutreierase Mediterana în toate direcţiile, practicând schimburi comerciale avantajoase. Nevasta lui, Ruhde, foarte bună gospodină, provenea de la ţară, ca şi nora ei.

La scurtă vreme după sosire, părinţii lui Akhar i-au mărturisit lui KINER că fiul lor mai avea o nevastă, care locuia într-o casă de la

marginea localităţii împreună cu cei doi fii ai lor. Obişnuită să audă tot felul de noutăţi, KINER s-a gândit numai la binele ei, acceptând cu seninătate situaţia prezentată de socrii ei.

La scurtă vreme după sosirea lor, Akhar şi-a luat rămas bun, pornind la drum pe corabia tatălui său. Îi plăcea meseria lui, fiindcă îi oferea şansa de a călători în ţări îndepărtate, dar şi pentru câştigurile importante obţinute din schimbul de mărfuri. Corabia lui transporta măsline, piei, lână, bumbac, curmale, hârtie, mătase, lemne preţioase, ceară, obiecte din metal, dar şi sclavi. Toţi servitorii din casa erau sclavi cumpăraţi de Akhar la târgul săptămânal de pe ţărm. Prima lui nevastă era tot sclavă, luată de la un negustor care o adusese în Tripoli tocmai din ţinutul Anatoliei.

Ca nevastă „la vedere” a negustorului, KINER se bucura de respectul tuturor. Împreună cu soacra ei, muncea zi de zi, îndrumând servitorii. La 19 ani, a născut primul copilaş, o fetiţă frumoasă care a primit numele Inhan. După 5 ani a apărut frăţiorul ei, Muslir. Yugdhar, fiul cel mic, a sosit când fratele său împlinise 5 anişori.

Creşterea copiiilor a devenit preocuparea de bază a tinerei mame. Ajutată de Ruhde, mama soacră, KINER şi-a îngrijit copilaşii cum s-a priceput mai bine, fiind obsedată de amintirea morţii timpurii a celor patru fraţi ai ei. Una dintre servitoare cunoştea numeroase procedee terapeutice naturale, pe care le-a folosit sub supravegherea stăpânei KINER. Mamă grijulie şi mereu temătoare pentru soarta celor trei copii, aceasta muncea alături de vindecătoarea servitoare, alungând moartea cu toată puterea gândurilor sale.

Akhar lipsea de acasă luni întregi, în care familia nu putea afla nimic despre soarta lui. La revenire, îi umplea de cadouri pe toţi ai casei, povestind numai ceea ce se cuvenea să le audă urechile. În cei 26 de ani cât i-a fost dat să trăiască împreună cu Akhar, KINER aflase doar de două ori că bărbatul fusese atacat de piraţi pe corabia lui. Grupul de luptători angajaţi de el îi salvase viaţa de mai multe ori.

Datorită condiţiilor excepţionale oferite de părinţi, copiii creşteau văzând cu ochii, scăpând cu bine din cumpenele bolilor. Mama lor, însă, nu se simţea foarte bine. KINER se îmbolnăvise de malarie la 40 de ani, iar după aceea, crizele s-au repetat, fiind din ce în ce mai grave. Nici leacurile tradiţionale folosite de femeile berbere şi nici cele aduse de Akhar din ţările pe unde ajunsese nu i-au salvat viaţa sărmanei KINER. La 43 de ani, s-a stins ca o lumânare, flacăra vieţii pierind din trupul său, ajuns ca al unui copil.

Akhar, soţul rămas văduv la 55 de ani, nu şi-a mai adus altă nevastă în casa unde trăise cu KINER, mulţumindu-se cu vizitele pe care i le făcea

sclavei de la marginea oraşului. La moartea mamei sale, Inhan era căsătorită şi avea un copilaş. Muslir, la 19 ani, devenise ajutorul de nădejde al tatălui, însoţindu-l peste tot în drumurile lui comerciale. Minorul Yugdhar, la 14 ani, abia aştepta să fie luat şi el pe corabie. Mamei lor i-au păstrat o amintire frumoasă, considerând-o pe KINER drept cea mai minunată femeie pe care o cunoscuseră în viaţa lor.

Nina Petre

5 februarie 2014

Episodul 13 - SURRAH

Eroul episodului spiritual este egipteanul SURRAH MANDER (982-1001). El s-a născut în oraşul Alexandria. Părinţii lui, Rubdil (tatăl) şi Uhten (mama), au avut doi copii: SURRAH şi sora lui mai tânără cu 5 ani, Mindeh. Familia trăia într-o atmosferă profund religioasă, Rubdil fiind profesor de religie islamică la Universitatea din Alexandria. Soţia lui, Uhten, de etnie arabă ca şi el, şi-a educat copiii în spiritul celei mai fanatice credinţe în puterea binefăcătoare a lui Allah.

Ţara lor, Egipt, fusese cucerită de arabi (între anii 639-641), după ce aparţinuse Imperiului Bizantin încă din anul 395. Stăpânirea arabă a impus o nouă religie, Islamul, şi o nouă limbă, araba. În anul 969, Egiptul a devenit centrul Califatului Fatimid independent. Dinastia de califi a Fatimizilor a condus un stat feudal constituit în Ifrikiya (teritoriu ce face parte astăzi din Tunisia). A cuprins între hotarele sale mai multe ţări, printre care şi Egiptul. În anul 973 şi-a stabilit capitala în Cairo.

Dinastia Fatimizilor a fost întemeiată de imamul ismailit Abu Muhammad Ubaidallah. S-au numit Fatimizi fiindcă se considerau descendenţi din Fatima, fiica profetului Muhammad. În decursul vieţii eroului nostru, în Egipt au domnit doi califi ce aparţineau dinastiei Fatimizilor: al-Aziz bi-llah (Nizar Abu Mansur ibn al-Muizz), între 975-996; al-Hakim bi-amr Allah (Abu Ali al-Mansur ibn al-Aziz), între 996-1021.

Marele oraş Alexandria, cel în care s-a născut SURRAH şi a decedat la doar 19 ani, a fost întemeiat între anii 332-321 î.Hr. de către Alexandru cel Mare pe locul unui vechi sat de pescari şi construit după un proiect al arhitectului macedonean Dinocrate. Capitală a Egiptului din anul 304 prin voinţa lui Ptolemeu I, Alexandria s-a dezvoltat ca principal centru portuar pentru comerţul dintre Mediterană şi Orient. Timp de mai multe secole, a fost principalul centru al culturii elenistice, cu muzeul şi

renumita bibliotecă incendiate şi distruse parţial în anul 48 î.Hr., în timpul campaniei egiptene a lui Iulius Caesar. Cu precădere între anii 323-30 î.Hr., s-a format în Alexandria interesul pentru ştiinţe (Euclid, Arhimede, Apollonius din Pergam, Eratostene), pentru filologie şi litere (Zenodot, Eratostene, Aristofan din Bizanţ, Aristarc din Samos, Calimah, Teocrit).

Alexandria a fost unul dintre cele mai mari oraşe ale lumii şi, în epoca romană, sediu al prefectului din Egipt. Din secolul 2 d.Hr., s-a constituit ca un centru important al creştinismului. În secolul 9, oraşul şi-a pierdut supremaţia comercială în favoarea Antiohiei. Ocupat de arabi, şi-a început declinul după întemeierea oraşului Cairo (în anul 969). Muzeul din Alexandria aduna colecţii de opere de artă, avea o grădină botanică şi zoologică, săli de cursuri şi apartamente pentru profesori. Biblioteca oraşului reunea toată producţia literară şi ştiinţifică a epocii.

Micul SURRAH a învăţat să scrie şi să citească la doar 5 anişori. Se comporta ca un copil-minune, preocupat de cărţile tatălui său şi mai puţin de jocurile cu copiii de vârsta lui. Citea şi răscitea cărţile de religie pe care le avea Rubdil în biblioteca din biroul său, întrebându-şi tatăl ce voiau să spună frazele greu de înţeles pentru el. Împlinind 9 ani, se comporta din punct de vedere intelectual ca un tânăr de 18 ani. Cunoştea matematică, literatură, ştiinţe ale naturii, dar mai ales filosofia religiei islamice. Avea aproape 10 ani, când tatăl său l-a înscris la Universitatea din oraş, pentru a urma studii de filosofie, ştiinţă care îl atrăgea pe băiat ca un adevărat magnet.

Filosofia arabă avea un pronunţat caracter religios, deşi acorda o mare importanţă raţiunii. Multe şcoli filosofice islamice, printre care şi cea din Alexandria, s-au aflat sub influenţa ideilor lui Platon şi Aristotel. Filosofia arabă era strâns legată de ştiinţă. În studiile filosofice arabe, ştiinţa şi rezultatele ei deţineau o pondere considerabilă, iar cercetările ştiinţifice elaborau numeroase principii şi consideraţii filosofice. Filosofii musulmani, aşa cum devenise SURRAH la vârsta adolescenţei, erau aproape toţi şi oameni de ştiinţă. La fel ca mulţi filosofi arabi, SURRAH se străduia să împace tradiţia religioasă cu raţionalismul.

La 16 ani, a fost angajat ca profesor de filosofie la Universitatea din Alexandria. Era în anul 998. Avea de predat studenţilor Istoria Filosofiei arabe, care începuse să fie elaborată în secolul 9.

Primul filosof al arabilor era considerat Ishaq al-Kindi, numit „creatorul terminologiei filosofice în limba arabă". În accepţia lui al-Kindi, filosofia este „cunoaşterea realităţii lucrurilor potrivit cu capacitatea umană". Prin „metafizică" el înţelegea „cunoaşterea Realităţii

Prime, care este cauza fiecărei realităţi". Ţinta fiecărui om trebuie să fie acceptarea adevărului din orice sursă ar veni, căci „nimic nu trebuie să-i fie mai scump cercetătorului decât adevărul însuşi". Canalele cunoaşterii sunt experienţa simţurilor şi cunoaşterea raţională (care este „mai apropiată de natura lucrurilor"). Filosoful al-Kindi credea în supravieţuirea sufletului – acesta fiind principiul vieţii care conferă substanţei animate adevărata ei esenţă şi definiţie. SURRAH era de acord cu predecesorul său al-Kindi în privinţa definiţiei sufletului, considerând că „Sufletul este o simplă entitate a cărei substanţă este analoagă substanţei însăşi a Creatorului, întocmai cum lumina soarelui este analoagă soarelui". În urma cercetărilor personale, SURRAH ajunsese la concluzia că nu toate sufletele puteau să ajungă în lumea inteligibilă a sferelor; unele urmau să se purifice traversând stadii succesive.

Un alt filosof îndelung cercetat şi comentat de profesorul SURRAH era iranianul al-Razi, care decedase în anul 932, fiind considerat drept „cel mai mare nonconformist din întreaga istorie a Islamului". Al-Razi fusese şi un cunoscut alchimist, fizician şi clinician. Mai mult chiar, manifestase preocupări în privinţa învăţăturii lui Pitagora despre transmigraţia sufletului. Aflat sub influenţa filosofului Platon din Timaios, al-Razi îşi elaborase concepţia metafizică despre cele 5 principii eterne (materie, spaţiu, timp, suflet şi creator-demiurg). Ideea eternităţii sufletului şi concepţia sa despre filosofie ca singura cale ce duce la purificarea sufletului erau în perfectă consonanţă cu ideile sale raţionaliste. Al-Razi respingea în întregime conceptul de „revelaţie", neacceptând rolul profeţilor ca mediatori între om şi Dumnezeu. El considera că „profeţia este superfluă, din moment ce lumina raţiunii dăruită de Dumnezeu omului este suficientă pentru cunoaşterea adevărului". Mai mult chiar, aprecia profeţia ca fiind „odioasă, întrucât ea era cauza atâtor vărsări de sânge şi războaie" între poporul arab (care se credea favorizat de revelaţia divină) şi alte popoare (mai puţin norocoase).

În anul 1000, având 18 ani, SURRAH s-a căsătorit cu Yanda, o fată de vârsta lui. Spre ghinionul lor, în anul următor a izbucnit o epidemie de ciumă în mai multe localităţi portuare ale Egiptului, printre care şi Alexandria. Cauza o reprezenta abundenţa şobolanilor infectaţi care mişunau în calele corăbiilor sosite de departe. Yanda, însărcinată fiind, a fost dusă de părinţii ei spre sud, într-un sat unde cumplita boala nu ajunsese. SURRAH şi-a continuat cercetările în Universitatea pustie, neţinând seamă de sfaturile părinţilor lui, care se închiseseră în casă. Contactând boala, SURRAH a fost luat de sanitari şi ţinut izolat în spital până când s-a stins din viaţă. După deces, trupul său, care semăna cu un

schelet acoperit cu zdrenţe de piele, a fost ars într-o groapă comună de la periferia oraşului.

Yanda, soţia îndurerată rămasă văduvă, a dat naştere peste câteva luni fiicei lor, Mideli. Revenită în Alexandria după stingerea epidemiei, a fost luată în căsătorie de Abdul, unul din verii lui SURRAH, care voise să devină tatăl adoptiv al nepoatei sale, născută orfană de tată. Yanda şi Abdul au conceput doi băieţi, Rugdur şi Mahid. Primul dintre ei, pasionat de filosofia arabă, i-a luat locul, după mulţi ani, înţeleptului SURRAH, devenind profesor la Universitate.

Nina Petre
8 martie 2014

Episodul 14 - ADIRA

Eroina acestui episod spiritual este bulgăroaica ADIRA SREKIN (904-969). Ea s-a născut în localitatea Mesembria (Nesebar), port la Marea Neagră. Părinţii ei erau de origine croată. Tatăl, Tanar, se stabilise în Mesembria înainte de a împlini 30 de ani, după ce practicase un comerţ intens pe Marea Neagră. Posesor al unei sume mari de bani, Tanar şi-a cumpărat o casă în Mesembria şi o moşie bogată, care se întindea până aproape de Preslav. Nevasta şi-a adus-o din ţara natală, Croaţia, cunoscând fata încă din copilărie.

Ialna i-a dăruit trei copii. Unică fata, ADIRA, avea doi fraţi. Rukor, băiatul cel mare, era cu 2 ani mai tânăr decât sora lui. Ultimul născut, Daian, a sosit pe lume când fratele său avea 5 anişori. Familia Srekin era foarte bogată. Moşia lui Tanar aducea anual o producţie agricolă importantă, pe care stăpânul ei o exporta în ţările învecinate.

La naşterea micuţei ADIRA, ţara lor se numea Bulgaria Mare, cuprinzând între hotarele sale şi Serbia (până la Belgrad) plus Macedonia de vest şi Albania. Bulgaria Mare se mai numea Primul Ţarat Bulgar. Acesta fusese întemeiat de ţarul Simeon I (Simeon cel Mare). El se proclamase „ţar şi monarh absolut al bulgarilor şi romeilor”. Domnia lui Simeon I a durat din 893 până în 927. Urmaşul său la tronul Bulgariei a fost ţarul Petru I (Petar), care a domnit între anii 927-969. Ţarul Simeon I a fost cel mai important suveran al Evului Mediu bulgar, el ieşind victorios din confruntările cu sârbii şi bizantinii.

Pe vremea domniei ţarului Petru I, primul imperiu bulgar a cunoscut apogeul dezvoltării, teritoriul său întinzându-se din Tracia până în Muntenegru şi Bosnia orientală. Domnia lui Petru I a încetat în 969, anul

morţii ADIREI. Perioada în care el a condus imperiul s-a caracterizat şi prin pătrunderea în Bulgaria a sectei bogomililor. La această sectă a aderat şi eroina noastră.

ADIRA a crescut şi s-a maturizat sub grija neobosită a părinţilor, cu deosebire a mamei. Ialna îşi iubea nespus copiii, fiind în stare de orice sacrificiu spre binele lor. Le-a adus profesori din Constantinopol, ajutându-i să ajungă oameni cu ştiinţă de carte, aşa cum era obiceiul în familiile bogate. Pe ADIRA au cerut-o în căsătorie trei tineri, ea alegându-l pe moşierul Ignat Sagoro. Acesta, la 27 de ani, îşi valorifica de minune produsele de pe moşia lui, situată în apropiere de Preslav, având hotarul apropiat de moşia soţilor Srekin. Cei doi tineri se cunoşteau de multă vreme, părinţii lor vizitându-se de câteva ori pe an. Ignat era cu 8 ani mai în vârstă decât aleasa lui, dar nu părea să aibă chiar 27 de ani.

La 19 ani, ADIRA era încă o fată neştiutoare în treburile iubirii. De dragul ei, Ignat şi-a cumpărat o casă în Mesembria, în apropierea casei socrilor, lăsându-şi vila din Preslav să fie locuită de fratele său mai mic. ADIRA a devenit mamă la 24 de ani, născând-o pe Iarena, unicul lor copil. În următorii 7 ani, întreaga familie s-a simţit pe deplin fericită. Părinţii îşi adorau fetiţa, lăsând la o parte orice supărare în prezenţa copilului.

ADIRA îşi iubea bărbatul, cu toate că îl vedea acasă din ce în ce mai rar, pe măsură ce treceau anii. Era atât de respectată în oraş, încât nimeni nu îndrăznea să îi spună că soţul ei avea o amantă, căreia îi dăruise o casă la ţară şi o întreagă avere în bani şi bijuterii. Relaţia lui Ignat cu Sibena dura de aproape 2 ani, când soţul ei a revenit acasă, în Preslav, după o absenţă de 2 ani şi jumătate. Igor era istoric şi explorator al ţărilor din nordul Africii, angajat permanent al marelui muzeu din Constantinopol. Aflând despre întâlnirile Sibenei cu moşierul Sagoro, l-a provocat la duel. Din nefericire pentru Ignat, Igor lovea cu pumnalul mai bine decât el. Trupul neînsufleţit al victimei a fost înjunghiat de multe ori, cu ură, agresorul dorind neapărat să scape de el pentru totdeauna. ADIRA şi Iarena au rămas îngrozite la vederea cadavrului însângerat al nefericitului Ignat. Iarena, copila de 7 ani, s-a lipit cu disperare de mama ei, dorind parcă să o încurajeze în suferinţa sa imensă.

Au supravieţuit durerii, devenind ca două surori gemene până la căsătoria fetei. Având 17 ani, Iarena s-a îndrăgostit de Boris, un tânăr comerciant, membru al sectei bogomililor. El nefiind bogat, zestrea miresei a fost binevenită. După căsătorie, Boris şi-a convins nevasta şi soacra să adere la secta lui, unde era predicator. Iarena l-a însoţit în credinţa lui pentru că îl iubea şi îi admira inteligenţa deosebită. ADIRA

însă a aflat în noua credinţă un sprijin sufletesc şi explicaţii la toate necazurile majore ale vieţii.

Bogomilii formau o sectă creştină cu caracter eretic, susţinătoare a unui dualism cosmic între bine şi rău, între spirit şi materie. Secta apăruse în Bulgaria în secolul 10, cel în care a trăit ADIRA, fiind puternic persecutata atât de ortodocşi, cât şi de catolici. Devenită o proscrisă, din cauza credinţei sale eretice, ADIRA s-a izolat în casa din Mesembria, refuzând să primească alţi oaspeţi în afara fraţilor din sectă. Şi-a petrecut ultimii ani din viaţă stând în casă şi în grădină. Atât îi mai rămăsese din uriaşa avere pe care o avusese soţul ei. Moşia o donase spre folosul sectei din Mesembria. Îşi transformase fostul soţ într-un erou, rugându-se la portretul lui zi şi noapte. La 65 de ani, şi-a pus capăt zilelor, sorbind un pahar cu apă otrăvită, grăbindu-se la întâlnirea cu dragul ei Ignat.

Bulgăroaica ADIRA şi-a schimbat personalitatea după dispariţia cumplită a soţului, simţind nevoia firească a apropierii de lumea infinită şi nevăzută, ascunsă muritorilor de rând, unde îşi găsise odihna sufletul regretatului Ignat.

Nina Petre
16 mai 2014

ZOE

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Krana Zakili (1891-1936)

2 ⭘ Artemios Davakis (1800-1884)

3 ⦿ Niveda Rusty (1713-1780)

4 ⦿ Larina Nemri (1602-1677)

5 ⭘ Naduko (1500-1539)

6 ⦿ Rukke (1412-1478)

7 ⭘ Nogd (1326-1384)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

8 ⦿ Krandun (1248-1296)

9 ⭘ Arrum (1063-1112)

10 ⦿ Ayamdeh (916-974)

11 ⭘ Anatoli Denikin (805-862)

12 ⦿ Amaruq (674-713)

13 ⦿ Sonam (514-562)

Episodul 8 - KRANDUN

Episodul spiritual o are ca eroină pe germanca KRANDUN HAASE (1248-1296). S-a născut în vestitul oraş Hamburg, port german situat la confluenţa dintre Alster şi Elba.

În secolul 12 s-au efectuat primele construcţii portuare. Hamburg a făcut parte din Liga Hanseatică începând cu anul 1242 şi a monopolizat traficul comercial de la Marea Baltică până la Marea Nordului.

În secolul 11, începuse afirmarea economică şi politică a oraşelor germane. Hansa, înfiinţată ca o alianţă a cetăţilor de la Marea Baltică, a cuprins centre urbane importante, printre care s-a aflat şi Hamburg. Numeroase centre urbane s-au asociat în ligi pentru a-şi apăra propriile interese. Aşa au fost: Liga oraşelor renane şi Hansa baltică. Asociaţia oraşelor comerciale de la Marea Baltică şi Marea Nordului s-a dezvoltat mult începând cu secolul 12. Hansele erau asociaţii de ajutor reciproc, alcătuite mai ales din negustori. Hansa condusă de oraşul Lübeck cuprindea 70 de oraşe. Oraşul Hamburg, fondat în secolul 9, a fost, alături de Lübeck, principalul centru al Hansei.

Tâmplarul Dominik Haase din Hamburg, căsătorit cu croitoreasa Jutta, avea doi copii. Fiica lor, KRANDUN, era cu 3 ani mai mare decât fratele ei, Dietmar. Cei doi copii ai soţilor Haase au învăţat să scrie şi să citească împreună cu mama lor, Jutta. Dietmar a ajuns tâmplar, lucrând piese de mobilier ieftine în atelierul tatălui său, Dominik. S-a căsătorit la 22 de ani cu croitoreasa Astrid, o tânără de 17 ani. Au avut împreună doi băieţi: Merten şi Wolf.

KRANDUN a învăţat croitoria de la mama ei, lucrând amândouă haine la comandă într-o odaie anexă a casei. La 18 ani, a făcut nunta cu luptătorul Bastian Renner, un bărbat voinic şi sobru de 24 de ani. Bastian, având pregătire militară din copilărie, lucra ca paznic al patronului fabricii de mobilă de la marginea oraşului, bogatul domn Arno Mayr.

KRANDUN şi Bastian au avut doi copii. Băiatul, Dierk, a sosit pe lume când mama lui avea 20 de ani. După 3 ani s-a născut surioara lui, Frieda.

Bunicul Clemens, tatăl lui Bastian, era asociatul domnului Arno în afacerea cu fabrica de mobilă. Doamna Marlies, mama lui Bastian, îşi adora nepoţii.

Dierk a învăţat tâmplăria de la bunicul Dominik. A ajuns constructor de nave în şantierul din Hamburg. S-a căsătorit la 26 de ani cu Marlen, o fată de 17 ani. Au avut împreună două fete: Silke şi Wilma.

Frieda, fiica lui KRANDUN, a ajuns croitoreasă, lucrând împreună cu mama ei şi cu bunica Jutta. S-a căsătorit la 18 ani cu marinarul Benno, un tânăr de 25 ani. Au avut trei copii. Fiica lor se numea Zella, iar băieţii au primit numele de Gereon şi Horst.

Hansa comercială din Hamburg cuprindea mai multe asociaţii de meseriaşi, printre care se aflau cea a tâmplarilor şi cea a croitorilor. Din asociaţia tâmplarilor făcea parte Dominik, Bastian, patronii Arno şi Clemens, plus Dierk, fiul lui KRANDUN, şi Dietmar, fratele lui

KRANDUN. Mama Jutta, KRANDUN şi Frieda, fiica lui KRANDUN, activau în asociaţia croitorilor.

Bietul Bastian era solicitat în mod insistent de rudele lui să le păzească şedinţele profesionale, fiindcă anarhiştii împânziseră oraşul şi deveniseră periculoşi. De la o astfel de şedinţă a croitorilor i s-a tras moartea. Un anarhist beat intrase în sala de şedinţa şi începuse să lovească femeile. Bastian împreună cu doi prieteni au sărit la el. Anarhistul a scos un cuţit de sub haină şi l-a înjunghiat pe Bastian în piept. Agresorul a fost ucis imediat de prietenii victimei, care sângera abundent. Bastian a murit în zorii zilei următoare.

După înhumarea lui, KRANDUN a intrat într-o stare de semiconştienţă din care nu şi-a mai revenit. O comoţie cerebrală puternică i-a trimis sufletul pe lumea cealaltă în seara zilei de 6 septembrie a anului 1296. Sărmana, avea doar 48 de ani.

Nina Petre
4 iulie 2018

COMENTARIUL ZOEI

Cred că am moştenit ceva şi de la antecesoarea Krandun în ceea ce priveşte croitoria şi arta de a potrivi hainele. Îmi place şi moda acelor ani, rochiile lungi cu linii fluide, comode, fără corsete.

Mă atrage mult şi prelucrarea lemnului. Mi-aş fi dorit o casă construită cu mult lemn.

7 iulie 2018

Episodul 9 - ARRUM

Episodul spiritual îl are ca erou pe ARRUM (1063-1112). S-a născut în străvechiul oraş Akaba (Aqaba), situat pe ţărmul golfului Akaba, a cărui apă provine din Marea Roşie. Astăzi, oraşul Akaba se află pe teritoriul ţării numite Iordania.

Cucerirea arabă a avut loc între anii 633-636, populaţiei fiindu-i impusă religia islamică. În perioada vieţii lui ARRUM, teritoriul Iordaniei se afla sub stăpânirea turcilor selgiucizi. Aceştia au înfiinţat o dinastie care a supus o mare parte din Orientul Apropiat în secolele 11 şi 12. În ultimii ani ai secolului 11, sultanatul selgiucid s-a descompus în mai multe regate independente.

Fuad şi Humaira, părinţii lui ARRUM, erau de origine arabă. Îl aveau numai pe el. Fuad se ocupa cu negustoria pe uscat, transportând mărfuri necesare populaţiei de la oraş, folosind propriile cămile. Singura ştiinţă de carte a familiei se rezuma la citirea Coranului.

Dornic de aventuri şi de cunoaşterea altor popoare, ARRUM a plecat pe mare cu o corabie a prinţului care stăpânea zona oraşului Akaba. Avea doar 15 ani. A muncit din greu ca marinar liber, fiind răsplătit cu bani pentru eforturile lui. Având o fire modestă, disciplinată, s-a făcut agreabil comandanţilor de corăbii şi echipajelor acestora. A participat la acte de piraterie asupra unor nave rivale şi a reuşit să scape cu viaţă din luptele cu piraţii care se urcau pe puntea corăbiilor.

La 28 de ani, adunase o mică avere în bani de aur, ascunsă sub casa părinţilor lui. Reuşise să îşi construiască propria casă, unde intenţiona să facă nunta cu aleasa lui. A avut marea şansă de a se căsători cu prinţesa Jamila, o tânără de 17 ani, superbă şi bogată, fiica mai mică a prinţului Saiful şi a prinţesei Rubab. Au avut împreună un singur copil, pe fata lor, Zaynab, născută de mama ei la 21 de ani.

După căsătorie, tinerii s-au mutat în casa cea nouă a lui ARRUM, de pe al cărei acoperiş se vedea apa golfului. ARRUM a continuat să muncească, dar numai pe corăbiile prinţului, în calitate de comandant. A făcut ce făcuse şi în trecut: a dus şi a adus mărfuri cerute de negustori şi de servitorii prinţului, s-a apărat de piraţi şi a atacat alte corăbii, golindu-le de marfă. Toate aceste acţiuni s-au produs cu lupte grele şi pierderi de ambele părţi. Spre norocul său, ARRUM avea o intuiţie ascuţită şi o minte sclipitoare, care îl avertizau când se apropia vreun pericol. Învăţase pe diverse corăbii să lupte cu pumnii, cuţite, spade, făclii aprinse.

La 49 de ani, l-a lovit ghinionul. Era o noapte întunecoasă pe Marea Roşie, în toamna anului 1112. Piraţii somalezi s-au apropiat cu bărcile lor şi au reuşit să urce pe punte. Lupta a fost cumplită, cu mari pierderi de vieţi omeneşti. Întregul echipaj a fost ucis, corabia fiind îndreptată spre ţărmul african. Toţi cei morţi au fost aruncaţi în Marea Roşie.

Vestea dispariţiei lui ARRUM şi confiscarea navei prinţului a ajuns după câteva săptămâni în Akaba. Jamila rămăsese văduvă la 38 de ani. Fiica ei, Zaynab, orfană de tată la 17 ani, s-a măritat în anul următor cu primul bărbat bogat care a cerut-o în căsătorie. Fermierul Sabah avea livezi imense şi multe animale, plus o caravană de câteva zeci de cămile. Era cu 7 ani mai în vârstă decât Zaynab. Au avut un singur copil, pe fiul lor, Maruf.

Zaynab nu şi-a uitat niciodată tatăl. Se ruga la moschee pentru binele lui pe lumea cealaltă. Ea îi cunoscuse doar comportarea civilizată,

paşnică, frumuseţea limbajului, mintea sclipitoare, blândeţea cu care se adresa ei şi mamei Jamila. ARRUM nu uitase nicio clipă că, dintr-un băiat sărac, ajunsese un bărbat bogat, cu titlu nobiliar. Pentru norocul său în viaţă îi mulţumise de nenumărate ori lui Allah în rugăciunile lui.

Pentru faptele războinice comise pe corăbii nu se căise niciodată. Ele făceau parte din viaţa tuturor marinarilor, fiind considerate dovezi de vitejie bărbătească. ARRUM avea o fire de om zgârcit, nu ajuta oamenii săraci, preferând să le dea împrumuturi cu camătă celor care aveau nevoie de banii lui. Pentru el, sporirea averii era o obsesie permanentă.

Nina Petre
3 august 2018

Episodul 10 - AYAMDEH

Episodul spiritual o are ca eroină pe AYAMDEH (916-974). S-a născut în oraşul Alep, localitate comercială importantă, situată în nord-vestul Siriei.

La acea vreme, Siria făcea parte din Califatul condus de dinastia Abbasizilor. Capitala Califatului Ababasid era oraşul Bagdad. În perioada vieţii lui AYAMDEH au domnit în Bagdad şase califi abbasizi.

Părinţii ei se numeau Junayd (tatăl) şi Ramlah (mama). Cei doi soţi aveau două fiice. Fata cea mare, Rashida, avea cu 5 ani mai mult decât AYAMDEH. Pe Rashida, părinţii i-au dat-o de nevastă la 15 ani negustorului Nizar, un tânăr de 20 ani. Au avut împreună doi băieţi: Sajjad şi Umar.

Ambele surori au învăţat Coranul împreună cu mama lor. Altă ştiinţă de carte nu au avut. Tatăl lor, Junayd, îşi întreţinea familia prin truda lui de beduin, călătorind luni de zile cu câte o caravană compusă din câteva zeci de cămile pentru a aduce din locuri îndepărtate mărfuri necesare în Alep. Cel mai lung drum era până la Bagdad şi înapoi. Printre mărfurile cerute în Alep se aflau şi plantele vindecătoare, achiziţionate din satele izolate întâlnite pe traseu, dar mai ales, diverse preparate făcute de medicii din Bagdad, medicamente care puteau rezista transportului îndelungat prin deşert.

AYAMDEH a învăţat de la mama ei, Ramlah, şi de la bunica Naziha, mama lui Ramlah, cum să trateze oamenii suferinzi de boli digestive şi de piele.

La 16 ani, a luat-o de nevastă beduinul Qamar, un negustor originar din Bagdad, prieten şi coleg de drumuri cu tatăl ei. Qamar avea 25 de ani

când s-a căsătorit au AYAMDEH. De dragul ei, s-a stabilit în Alep. După un an, şi-a adus din Bagdad cei doi părinţi, Masud (tatăl) şi Fatin (mama), care îl aveau numai pe el. Masud a renunţat la viaţa de beduin şi s-a apucat de comerţul cu sclavi în Alep.

Qamar, fiul său, a renunţat la drumuri după ce a împlinit 47 de ani, fiind bolnav cu inima. Spre deosebire de tatăl său, nu a vândut sclavi. Îşi iubea soţia şi copiii şi dorea să se dedice vieţii de familie, fiindu-i de mare ajutor lui AYAMDEH la gospodărie şi vindecări. Aveau două fetiţe. Pe Ghadir, mama ei o născuse la 18 ani, iar pe Raniya, la 21 de ani.

Ghadir s-a măritat la 16 ani cu negustorul Midhat, un băiat de 19 ani. Au avut doi copii. Fata lor se numea Itidal, iar băiatul, Majid.

Raniya a făcut nunta la 17 ani cu vindecătorul Khayri, un tânăr de 22 ani, renumit pentru munca lui asiduă de tratare a bolnavilor din familiile sărace. Raniya a născut trei copii. Fata lor avea numele de Maram, iar cei doi băieţi se numeau Khaled şi Nassim.

După căsătoria Raniyei, AYAMDEH a primit un ajutor preţios din partea ginerelui Khayri. Se ocupau de tratamente într-o încăpere din curtea casei şi plecau împreună la locuinţele bolnavilor. Qamar căuta în fiecare zi la piaţă plantele vindecătoare şi diverse remedii folosite în medicină populară.

În vara anului 974, a izbucnit în Alep o epidemie de dizenterie, din cauza căreia au decedat mulţi localnici, mai ales oameni în vârstă. Autorităţile îi suspectau pe anumiţi negustori că aduseseră de la ţară carne de oaie infestată, cu efect dăunător asupra celor mai puţin rezistenţi la îmbolnăviri. AYAMDEH şi Qamar s-au îmbolnăvit grav, nereuşind să se însănătoşească, deşi Khayri i-a îngrijit cu devotament.

Nina Petre
9 septembrie 2018

COMENTARIUL ZOEI

Ce îmi doresc eu la ora actuală, nu văd să fie posibil: participarea la o expediţie arheologică pentru descoperirea civilizaţiilor trecute, dispărute de zeci de mii de ani sau a scheletelor de uriaşi pomeniţi în Biblie. Sau studierea mitologiilor pentru descoperirea adevărului istoric. Sau o întâlnire cu extratereştrii (să pot să spun cu mâna pe inimă că ei există). Sau o călătorie în timp. Sau...

10 octombrie 2018

Episodul 11 - ANATOLI

Episodul spiritual îl are ca erou pe ucraineanul ANATOLI DENIKIN (805-862). S-a născut în oraşul Kiev, localitate fondată în secolul 6 de către tribul slav al polianilor.

Negustorul de piei şi blănuri Leonid Denikin din Kiev, căsătorit cu doamna Devka, avea doi băieţi. ANATOLI era cu 3 ani mai mare decât Pavel. Niciunul dintre fraţi nu a avut ştiinţă de carte. Pavel a ajuns negustor alături de tatăl său. Căsătorit la 27 de ani cu Anusia, o fată de 17 ani, a avut împreună cu ea două fete: Bogdana şi Anna.

Fiul cel mare, ANATOLI, puternic angrenat în negustoria familiei, a plecat la 19 ani cu o caravană spre Siberia, cu intenţia de a aduce o mare cantitate de blănuri scumpe. L-a luat cu el pe fratele Pavel, care avea doar 16 ani. Au ajuns în Câmpia Iakuţiei Centrale după 2 ani. A mai trecut un an până când caravana s-a pregătit de întoarcere spre Kiev.

Între timp, ANATOLI se acomodase cu viaţa grea şi modestă a iakuţilor aşezaţi la confluenţa dintre fluviul Lena şi afluentul său, râul Viliui. Astăzi, în zona respectivă se află oraşul rus Tas-Tumus. Caravana a plecat fără ANATOLI, tânărul nereuşind să se desprindă de pitorescul sat din Iakuţia.

A învăţat limba tiurcă, vorbită de comunitatea iakuţilor, unde rămăsese pe termen nelimitat. A devenit gospodar, s-a căsătorit cu Gurban, o fată iakută de 15 ani.

Şi-a continuat lungile drumuri spre cunoaşterea unor ţinuturi îndepărtate. Navigând pe fluviul Lena, a ajuns până la locul de vărsare al acestuia în marea Laptev. A ajuns şi în regiunea lacului Baikal, locul de unde veniseră strămoşii iakuţilor.

Cu toate că a reuşit să călătorească după pofta inimii, ANATOLI nu şi-a uitat îndatoririle de soţ şi tată. A avut împreună cu Gurban două fete şi un băiat. Pe Mongo, mama ei o născuse la 17 ani, iar pe Suhe, la 25 de ani. Băiatul, Berke, a sosit când Gurban avea 20 de ani.

Socrii lui ANATOLI, gospodarul fermier Belgutai şi nevasta lui, Koke, s-au ocupat mult de creşterea nepoţilor, mai ales în perioadele când tatăl lor era plecat pentru comerţ la drumuri lungi.

Mongo a fugit cu un siberian din nord şi nu s-a mai ştiut nimic despre ea.

Suhe s-a căsătorit la 16 ani cu gospodarul Khulan, un tânăr de 21 ani. Au avut doi copii. Fata se numea Sarnai, iar băiatul, Nergui.

Berke a plecat cu o caravană spre Kiev pentru a-şi cunoaşte rudele. A rămas acolo, s-a căsătorit la 27 de ani cu Liusia, o fată de 17 ani, şi au avut doi băieţi: Igor şi Pavlik.

Gospodăria lui Belgutai era mare. Avea vite cornute şi cai. La pescuit în apa fluviului Lena şi la vânătoare de veveriţe, vulpi, iepuri şi hermine, pleca împreună cu cei doi servitori ai lui. Foloseau caii pentru călărit şi boii pentru căratul poverilor. Casa lui Belgutai şi cea a lui ANATOLI erau construite din pari lungi, puţin îndoiţi în partea de sus, şi acoperite cu scoarţă de mesteacăn.

Locuind în satul ales de el, ANATOLI a învăţat să îi respecte pe şamanii iakuţi, care erau împărţiţi în două categorii. Şamanii obişnuiţi, numit „şamanii negri", erau slujitorii duhurilor rele. În afară de ei, existau „şamanii albi", slujitorii duhurilor luminoase din Cer. În cinstea duhurilor luminoase erau organizate vara serbări speciale. În timpul petrecerilor se consuma băutura numită kumis, apoi începeau jocurile şi luptele.

În vara anului 862, într-o astfel de petrecere, ANATOLI a încălecat un cal nărăvaş, încercând să se ţină în şa. Băuse prea mult kumis, nu şi-a putut menţine echilibrul, iar calul l-a aruncat la pământ, lovindu-l cu copitele în cap. Nefericitul a murit pe loc, la 57 de ani.

ANATOLI a iubit mult natura, animalele, păsările, Câmpia Iakuţiei, ce părea a fi nesfârşită.

Nina Petre
30 octombrie 2018

Episodul 12 - AMARUQ

Episodul spiritual o are ca eroină pe AMARUQ (674-713). S-a născut într-un sat de eschimoşi aşezat între fluviul Mackenzie şi lacul Sclavilor, zona aflată astăzi pe teritoriul Canadei.

Tatăl ei se numea Nurilik. Mama ei, numită Ikiaq, născuse trei copii. Cel mai mare dintre ei, Taqtu, era mai în vârstă cu 3 ani decât fratele său, Tulok. După Tulok, urma fata, AMARUQ, la o diferenţă de 2 ani.

Taqtu a devenit negustor cu barca pe fluviul Mackenzie şi pe lacul Sclavilor, făcând schimb de produse cu alte triburi. S-a căsătorit la 20 de ani cu Nuvua, o fetiţă de 15 ani. Au avut şase copii, patru fete şi doi băieţi.

Tulok a rămas gospodar în sat. Căsătorit la 18 ani cu Asiaq, o fată de 16 ani, a avut cu ea trei băieţi şi două fete.

Pe AMARUQ au măritat-o părinţii la 14 ani cu gospodarul Nanouk, un tânăr de 21 de ani. Părinţii lui Nanouk se numeau Nunik (tatăl) şi Tutega (mama). Nunik era un foarte bun vânător de reni caribu şi urşi.

La 16 ani, AMARUQ a născut primul băiat, pe Ujurak. După 4 ani, a sosit următorul băiat, Kanaak.

Ujurak, vânător neînfricat, s-a căsătorit la 18 ani cu Arnaq, o fetiţă de 13 ani. Au avut doi băieţi, Tarkik şi Cupun, la care s-au adăugat două fete, Hitty şi Uki.

Kanaak, ajuns negustor cu barca, s-a căsătorit la 22 de ani cu Meriwa, o fată de 16 ani. Ea a născut un băiat, Siqinik, şi două fete, Kirima şi Nanurjuk.

Preocupările casnice ale lui AMARUQ erau creşterea copiilor, prepararea alimentelor, confecţionarea hainelor, a sacilor de dormit din piele de caribu, întreţinerea lămpilor de ulei. Vara, îşi urca pruncii în barca familiei (umiak) şi îi învăţa să vâslească.

AMARUQ avea credinţa animistă, adică în spiritele naturii, la fel ca întreaga comunitate a satului. Un talent deosebit al mamei AMARUQ, moştenit de fiii ei, era confecţionarea amuletelor şi statuetelor din lemn, oase şi dinţi de animale, pe care sculpta figuri sau scene din viaţa de fiecare zi. Pe amulete sculpta păsări (timiak), stele (udioriak), peştişori (ammassat) sau chipurile unor spirite rele (tupileks), aşa cum şi le imagina. Statuetele reprezentau trupuri de caribu, urşi, vulpi, foci, păsări. Ascultând cu atenţie povestirile de vânătoare ale soţului şi fiilor ei, AMARUQ îşi imagina cum arată ursul alb (nanuk) şi sculpta statuete pe care le dăruia rudelor în zilele de sărbătoare. Îi plăcea să sculpteze afară, în mijlocul naturii, indiferent de anotimp.

Ca toate femeile din acea regiune friguroasă, AMARUQ s-a îmbolnăvit grav de reumatism. A murit la 39 de ani, în iarna anului 713, când trupul firav nu a mai rezistat frigului cumplit.

Nina Petre
15 decembrie 2018

COMENTARIUL ZOEI

Am citit în copilărie cărţi despre eschimoşi şi mă fascina rezistenţa lor şi modul de supravieţuire. Cred că din acea viaţă mi se trage faptul că nu îmi place şi nu suport frigul.

Îmi place să creez, să văd că iese ceva din mâna mea (o cusătură, un pandantiv etc). Mereu zic să îmi fac timp pentru creaţie.

11 ianuarie 2019

Episodul 13 - SONAM

Episodul spiritual o are ca eroină pe tibetanca SONAM (514-562). S-a născut într-un sat de munte din Tibet, în apropierea căruia s-a construit, după zeci de ani, vestitul oraş Lhasa. Locuitorii satului respectiv se ocupau cu agricultura, creşterea animalelor şi comerţul. Astăzi, Tibetul este o regiune istorică situată pe teritoriul statului chinez.

Gospodarul Dampa, căsătorit cu harnica Opame, avea un singur copil, pe fiica lor, SONAM. Niciunul dintre membrii familiei nu avea ştiinţă de carte. Religia lor era animistă. Oamenii se rugau la zeii naturii care le protejau satul.

La 16 ani, norocul i s-a arătat lui SONAM în persoana negustorului chinez Kunzang, sosit în sat de câteva săptămâni cu scopul de a duce peste munţi, în ţara lui, piei şi blănuri de cea mai bună calitate. Kunzang avea 24 de ani şi se recomanda ca fiind fiul unui prinţ chinez, conceput cu una dintre iubitele acestuia. Kunzang fugise peste munţi de teama celorlalţi fraţi, cinci la număr, care voiau să îl omoare pentru că era cel mai tânăr dintre ei şi nu voiau să îi dea nicio parte din averea tatălui lor, decedat recent.

Kunzang s-a îndrăgostit de SONAM şi a cerut-o în căsătorie. După nuntă, a decis să rămână aproape de ea şi de părinţii ei. Şi-a construit în sat o casă din pietre şi bârne, a renunţat la drumurile lungi pe cărări de munte şi a învăţat de la socrul său să fie un bun gospodar. Împreună cu Dampa, mergea la vânătoare, la pescuit, creştea animale (iaci şi oi), cultiva orez, orz, ceai şi alte plante comestibile. A învăţat să argăsească pieile, să facă unelte din fier şi oale de lut.

SONAM şi-a continuat ocupaţiile zilnice de pe vremea când locuia la părinţi. Ştia să ţeasă covoare, stofe, şaluri, să coasă haine femeieşti, să facă pălării, basmale, pelerine de lână, pantofi din pânză cu talpa de piele cusută.

Nu şi-a cunoscut socrii din China. Dorji, tatăl lui Kunzang, murise, iar Pema, femeia care îi dăduse viaţa fiului lor, se pierduse în lume.

SONAM a născut primul băiat, pe Gewa, la 18 ani. După 3 ani, a sosit şi fiul cel mic, Tenzin. Crescuţi de părinţii lor ca buni gospodari, cei doi băieţi au moştenit darul negustoriei şi chemarea depărtărilor de la tatăl lor.

Gewa a plecat peste munţi, spre China, cu mărfuri de vânzare într-o caravană cu 18 localnici, la doar 17 ani. A revenit acasă după 3 ani, cu bani chinezeşti. S-a căsătorit la 25 de ani cu Dadul, o fată de 16 ani din satul său. Ea a născut doi băieţi: Tashi şi Denpo.

Fratele lui Gewa, negustorul Tenzin, a preferat să îşi comercializeze mărfurile animaliere şi meşteşugăreşti la distanţe mai mici, în satele tibetane din regiunea unde locuia. S-a căsătorit la 23 de ani cu Dawa, o fată de 15 ani. Au avut împreună un singur copil, pe fiica lor, Zenji.

SONAM a murit la 48 de ani, pe vreme de iarnă grea, în anul 562. Puternicele crize cu dureri reumatice i-au oprit cursul vieţii.

Prin religia ei animistă, SONAM era puternic legată sufleteşte de natură. Datorită calităţilor telepatice înnăscute, ea comunica mental cu vietăţile naturii înconjurătoare: plante, animale, păsări. Din felul cum foşneau pomii, ştia cum se va schimba vremea. Manifestările neobişnuite ale animalelor şi păsărilor prevesteau apropierea cutremurelor. Când vântul sufla într-un anumit fel, ştia că în sat va muri cineva. Strigătele vesele ale unor animale domestice prevesteau naşterea câte unui copil.

Nina Petre
16 ianuarie 2019

COMENTARIUL ZOEI

Sonam a avut o viaţă frumoasă. Pentru mine, Tibetul este un loc magic, unde oamenii înţeleg natura şi o respectă, unde nu numai aerul este mai pur, ci şi sufletele ce trăiesc acolo.

24 ianuarie 2019

--- *Sfârşitul volumului nr.7* ---